

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Morressy_John-11-Kedrigern-Carodej_na_roztrhani.PDB

PDB Name: 11-Kedrigern Carodej na roztrha
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.11.2007
Modification Date: 4.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JOHN MORRESSY
KEDRIGERN
ČARODĚJ NA ROZTRHÁNÍ
(The Company of Kedrigern)

ACKNOWLEDGEMENTS

About Face (F&SF, October/November 2001)
Nest Egg (F&SF, October/November 1995)
The Game Is A Foot (F&SF, September 2002)
Floored (F&SF, July 1999)
Conhoon and the Fairy Dancer (F&SF, March 2000)
Cold Comfort (F&SF, February 1999)
Reflection and Insight (F&SF, March 1998), povídka vznikla přepracováním starší povídky 'Kouzelné zrcadlo' poprvé uveřejněné v knize 'Trocha práce vznešeného druhu', POLARIS 1999
To Market, To Market (from Dungeons And Dragon, Volume II of The Kedrigern Chronicles, 2003)
Hey, Ho, the Wind and the Rain (from The Domesticated Wizard Volume 1 of The Kedrigern Chronicles, 2002), poprvé uveřejněno v lehce odlišné formě v knize 'Trocha práce vznešeného druhu', POLARIS 1995
The Long And The Short And The Tall (first published in this book)

Copyright © 2003 by John Morressy
All rights reserved
Translation © 2003 by Petr Caha
Cover Art © 2003 by Zdeňka Boušková

ISBN 80 - 7332 - 033 - 9

Věnováno Jay, Cheryl a Sophii

Ted' mluv a já ti odpovím;
jak ti mohu pomoci, pověz...

- A. E. Housman

O tvář
V padesáti má každý takový obličej, jaký si zaslouží.
- George Orwell

Tak dlouho čekat nemůžu.
- princ Bondo

Když Princezna odjela na delší návštěvu ke své sestře, řekl si Kedrigern, že je to skvělá příležitost k uklizení dílny a uspořádání knihovny, k přečtení té tlusté kroniky, na kterou prozatím neměl čas, a k vyzkoušení několika

komplikovaných protikouzel, jimiž si už dávno chtěl obohatit repertoár. Skutečnost, že s tím vším není spojeno žádné cestování, ho sama o sobě dokázala naladit velice příznivě. Několik týdnů poklidného studia v pohodlí svého domova bude nejen příjemnou vzpomínkou na někdejší staromládenecké dny, ale přispěje i k zvýšení jeho profesionální úrovně a udělá z něj docela nového čaroděje. Samota nepředstavovala žádný problém - na to, aby cítil osamělý, nebude mít vůbec čas.

Tak si to alespoň představoval. Místo toho ale zjistil, že poletuje jako uschlý hrášek v brnění. Připadalo mu, že se jeho malá vilka rozrostla do desetinásobných rozměrů, a vládlo v ní ticho jako v zimě o půlnoci. Byla prostě náhle příliš velká, příliš tichá a příliš prázdná, než aby se v ní mohl cítit doma. Bez Princezny se z ní stalo pouhé útočiště před nepohodou.

A jako by to nestačilo, okolnosti jej přinutily, aby si sám vařil a uklízel. Na jeho naléhání odjel Spot s Princeznou jako její ochránce, sluha a trol pro všechno. Kedrigern tehdy lehkomyšlně prohlásil, že je plně s to poradit si těch několik měsíců sám, žádný problém. Nyní zjišťoval krajně nepříjemným způsobem, že kuchařské umění k jeho silným stránkám nepatří, s koštětem a prachovkou je stejně nešikovný jako u plotny a praní je pro něho větší záhadou než bilokace. Samozřejmě mohl vždycky použít magii, a když se vilka začala po prvním týdnu jeho hospodaření podobat doupěti lidožravého obra, uchýlil se k uklízacímu zaklínadlu, které všechno okamžitě napravilo, ale několik dní měl pak kvůli tomu výčitky svědomí. Porušil vlastní zásadu. Jedna z prvních věcí, které se jako čarodějnický učeň naučil, byla, že magie tu není k tomu, aby si jí člověk usnadňoval život, ale že je to moc zrádná a náročná, která se má užívat, jen když je to nezbytně nutné, a i pak s maximální obezřetností a střídmostí.

Jeho jedinou útěchou, bolestnou i uspokojující zároveň, bylo, že mu Princezna chyběla víc, než kdy vůbec považoval za možné. Její každodenní přítomnost byla pro jeho pocit štěstí a dobra tak podstatná jako Spotova práce pro pohodlí jich obou.

Chyběl mu i Spot. Malý trol se stal důležitou - vlastně možná i nedílnou - součástí Kedrigernovy a Princezniny domácnosti.

To všechno pochopil krátce po jejich odchodu. Vyhledku na měsíce strávené o samotě, na pochmurné dny a líně se vlekoucí hodiny, maličko rozjasňovalo pouze vědomí, že Princezně bude chybět stejně jako ona jemu. Jestli se po něm bude stýskat i Spotovi, netušil - trolové jsou v tom směru nevyzpytatelní.

Za těchto okolností jej docela potěšilo, když jednoho dne zrána zaslechl zvuk koňských kopyt a pak sebevědomě zabušení na dveře, oznamující příchod návštěvníka. Rychle otevřel a přivítal zaprášeného a zabláceného cizince s vřelostí a nadšením, jež by každého, kdo ho znal, určitě uvedly do rozpaků.

"Přináším úřední dopis pro čaroděje Kedrigerna," řekl návštěvník.

"Pak jsem ten, koho hledáš," odpověděl čaroděj a vzal mu z rukou zapečetěný svitek. "Pojď dál, jen pojď dál, příteli. Odpočiň si. Cestování člověka unaví."

"Moje posláni je naléhavé, mistře Kedrigerne."

"Hned se na to podívám," slíbil čaroděj, zatímco ho vedl dovnitř. Tam zlomil pečť a přečetl si krátkou žádost, aby věnoval svůj čas poslovu pánovi ve velice důležité osobní záležitosti. Povaha této záležitosti nebyla blíže objasněna, ale slova důležité a osobní byla potvrzena. V dopise se dále psalo: 'Výše honoráře nehraje roli,' kterýžto obrat vždy dokáže upoutat pozornost, i přesto že je obvykle jen okřídleným rčením. Kedrigern by se nejraději rovnou pustil do práce.

Dopis byl podepsán 'princ Bondo Nevídaný'. To jméno mu nic neříkalo. Dilem z touhy po společnosti a dilem kvůli informacím pozval Kedrigern posla, aby si s ním něco zakousl a vypil pohár vína. Dobře věděl, že nad masem a vínem se jazyk služebníka rozváže nejspolehlivěji.

Tullister, jak se posel jmenoval, byl obtloustlý, brunátný muž žoviálního chování nadaný heroickou chutí k jídlu. Když společně spořádali celý pecen chleba, studený masový koláč, několik klobás a košík fíků, dali si na doražení ještě misku ořechů. Jídlo Tullister vděčně spláchl třemi pořádnými poháry vína ze zásob Voscona Otevřené ruky, jednoho z čarodějových vděčných zákazníků. Kedrigern, který si chtěl vyslechnout - a pokud možno i zapamatovat - co nejvíce o princovi Bondovi a jeho potížích, se moudře omezil na několik doušek.

Dozvěděl se však méně, než doufal. Princ Bondo, svěřil se mu posel, už dlouho žije ve stínu prokletí, se kterým si nevědí rady ani nejlepší mozky mágů a lékařů. Pomoc už hledal všude a všude stejně neúspěšně. Šamani ze zasněžených severských plání odění v kožešinách, mágové v turbanech z východních království, učení doktoři z univerzit na břehu Velkého jižního moře, legendární čarodějové z ponurých věží na západě: ti všichni k němu přicházeli a dávali do jeho služeb svoje umění; vzápětí však zase odcházeli pokoření, když se ukázalo být nedostatečné. Bondo ve svém zoufalství povolal dokonce i alchymisty, kteří naplnili jeho palác nepříjemnými pachy a jeho uši nabubřelým blábolním, nic nedokázali, ale za své bezcenné služby žádali měšce zlata. Princ už ztrácel naději.

"Škoda, že pro mne neposlal dřív," řekl Kedrigern. Trochu ho zklamalo, že se jeho jméno nevyskytovalo na začátku seznamu.

"Ale on to zkoušel, mistře Kedrigerne. Byl jsi první, na koho pomyslel. Avšak kdykoliv za tebou vyslal posla, byl jsi na nějaké výpravě."

"Nemohl mi nechat vzkaz?"

"To jistě mohl a také to dělal! Posel pokaždé zanechal u tvých dveří dopis s úplným zněním princovy žádosti na pergamenovém svitku."

"Ke mně se nikdy žádný nedostal."

"Dva z nich jsem doručil osobně. Zabalil jsem je do jemné kůže a abych obsah ochránil před nepřízní počasí, konce jsem svázal voskovaným provázkem. Pak jsem je pověsil na kliku."

Kedrigern zaúpěl a sevřel si hlavu v dlaních; náhle bylo všechno jasné. Spot dopisy patrně považoval za šišky salámu

a snědl je. Trolova nevybíravá žravost byla jednou z jeho nemnoha slabých stránek. Po chvíli vzhledl a zeptal se:

"Pověz mi, co přesně prince trápí?"

Tullisterovy tváře nabyly o malounko světlejšího zbarvení. Olízl si rty a nervózně se rozhlédl po kuchyni. "Ehm, mistře Kedrigerne, to je ožehavá záležitost. Princ je na to velice citlivý. Je to dobrý chlap - skvělý, nikdy jsem nepoznal lepšího - ale je velice citlivý na... na svůj stav. A ty bys na jeho místě nebyl, ptám se?"

"A proč bych měl, ptám se já?"

Tullister se zavrtěl, zoufale se podíval do všech koutů světnice, jako by hledal útočiště, a nakonec řekl: "Měl bys, to mi věř, že měl. Rozhodně bys na to měl právo, mistře Kedrigerne. Podívej se na mě, vrhnu k tobě bez ohlášení a chce po tobě, abys nechal všeho, opustil pohodlí domova a trmácel se kdovíjakou dálku -"

Hlas, kterým ho Kedrigern přerušil, byl mrazivý jako kus ledu: "Tullistere, co je princi?"

Tullister sevřel oběma rukama okraj stolní desky, sklopil oči a řekl tiše: "Není pohledný."

Kedrigern chvíli vyčkal v domněni, že bude pokračovat. Nedočkal se. Nakonec se zeptal: "A to je všechno?"

"Pro prince je to vážná věc, mistře Kedrigerne. Princ by měl být pohledný. Lidé bývají velice nevstřícní, když zjistí, že není."

"Předpokládám, že se někdo může cítit zklamaný, ale stejně..."

"Můj pán je ve všech ohledech pravý princ, vynikající princ. Ale není na něj příjemný pohled."

Kedrigern cítil, jak mu případ uniká. Raději vydržet několik týdnů samoty než opustit svůj dům a absolvovat dlouhou vyčerpávající cestu, jen aby učinil zadost princově malicherné ješitnosti. Zatvářil se chladně a řekl: "Mnozí principi nejsou příjemní na pohled, Tullistere. Kvůli tomu hned nevolají čaroděje. Jejich problém obyčejně vyřeší dobrý holič a zručný krejčí. Poučí se o výhodách tlumeného osvětlení. Mnozí se obklopi lichotníky, takže si za chvíli ani nevzpomenou, že nejsou vzory mužné krásy."

"Princ Bondo si lichotníky oškliví. Už vyzkoušel dva tucty holičů a šest desítek krejčích - všechny s nejlepším doporučením. Nebylo to k ničemu. Teď je elegantně oděný a vždy vzorně upravený, ale pořád je nepohledný, a to i za úplného šera."

"Příteli, věř mi, že s ním cítím. Ale nejsem kosmetik."

Tullisterovy oči se vítězoslavně rozzářily. "Ne, ty jsi čaroděj proslavený svými protikouzly a odeklinadly!" opáčil. "A neštěstí prince Bondy zavinila zlá kletba."

Kedrigern rozhodl ruce v gestu společném všem objevitelům a na tváři se mu objevil široký úsměv. "Proč jsi to neřekl hned?" Pak vstal a řekl: "Sbal všechno, co zůstalo ve spíži. Já si jdu pro své knihy. Vyrazíme během hodiny."

Cesta na Ma Cachette, vzdálený hrad prince Bondy, byla dlouhá, ale vcelku snesitelná, skoro příjemná. Princovo jméno jim zajišťovalo nejvybranější ubytování ve všech hostincích, ke kterým přijeli, a krásné počasí spolu s malebnou krajinou poněkud otupilo ostří Kedrigernovy nenávisti ke všem formám cestování.

A jakkoliv nebyla cesta špatná, jejich příjezd ji skvěle završil. Ma Cachette byl vzorem krásy a elegance. Stál na vysokém vršku a svými štíhlými věžemi i třepotajícími se praporce bíle zářil v poledním světle. Na Kedrigerna udělal dojem jako přesně takové místo, jaké by Princezna ráda navštívila.

Čím více se blížili, tím nádhernější bylo jejich okolí. Ujížděli po lehce se rozšiřující cestě lemované záhony pestrých květin a stromů, v jejichž korunách šuměl svěží větřík, pak přejeli vesele pomalovaný padací most a ocitli se na prostorném a překvapivě čistém nádvoří. Ano, pomyslel si čaroděj, tohle je rozhodně místo podle Princeznina vkusu. Škoda, že tu není s ním.

"Tvůj pán má překrásný hrad, Tullistere," poznamenal.

"Rád se obklopuje..." Tullister se odmlčel a zhluboka si povzdechl. "Hezkými věcmi."

Seběhli se sluhové, aby čaroději pomohli se zavazadly a těžkým cestovním pláštěm. Sotva vstoupil do paláce, zavedli ho do světlé komnaty v Jižní věži. Postavili před něj mísu navoněné vody, aby ze sebe mohl smýt prach cest a předstoupit před prince osvěžený. Kedrigern s uspokojením konstatoval, že tohle je přivítání, jaké si podle svého názoru zasluhoval, přestože se mu ho vždy nedostávalo.

Zrovna se domyl, když do komnaty vešel jiný sluha a oznámil mu, že ho princ Bondo dychtivě očekává ve velké síni. Takové klienty měl Kedrigern rád: muže, kteří jdou rovnou k věci a nenechávají čaroděje čekat. Upravit si halenu, smetl si smítka z rukávu a řekl sluhovi: "Veď mne."

První pohled na jeho hostitele jej poněkud zaskočil. Princ Bondo stál před ohněm, zády ke Kedrigernovi. Přes hlavu měl přetaženou kápi. Ramena měl široká, pas úzký, postoj vznosný. Šaty mu seděly bez jediného faldu a boty se mu leskly jako zrcadlo. Vypadal, že je každým coulem pravý princ.

Když se otočil, aby čaroděje přivítal, obličej měl dál zakrytý kápi. V radostném gestu rozpráhl ruce. "Mistře Kedrigerne! Konečně se setkáváme!" zvolal. Hlas měl melodický, příjemný a zvučný jako zlaté zvonky zaznívající přes moře nektaru. Byl to ten neúžasnější hlas jaký kdy čaroděj slyšel: mužný a přítomný, nekompromisní, ale přátelský, vstřícný a zároveň panovnický. A pak si Bondo shrnul kápi.

Při své práci se už Kedrigern setkal s ohyzdností v mnoha podobách. Démoni, lidožraví obři, ghúlové a jiné bytosti pověstné svou příšerností ho z konceptu nevyvedli. Princ Bondo skoro ano. Byl tou nejošklivější lidskou bytostí, jakou kdy čaroděj viděl nebo čekal, že uvidí. Byl ve všech směrech nejšerednější muž světa.

Jeho ohyzdnost byla ve své odpornosti dokonalá. Šeredný byl kašdický rys jeho obličeje. Postavu měl princ Bondo takřka ideální: byl vysoký, ale ne příliš vysoký, štíhlý, ale svalnatý a vyzářovala z něj síla i hbitost. Proporce měl naprosto v pořádku, šaty vkusné a elegantní - byl koneckonců princ - ale jeho obličej byl děs a hrůza. Náhle se Kedrigern usmál a trochu se uvolnil. Musí to být maska, pomyslel si, ale je to mistrovský výrobek.

Ve svém srdci však cítil, že to maska není. Princ Bondo byl přesně tak ohyzdný, jak se zdál. V dobrém světle možná

ještě ohyzdnější.

"Ano, jsem skutečný," řekl princ. "Takhle vypadám. Moji rodiče vzbudili hněv zlé víly a ona se jim pomstila na jejich prvorozeném synovi, tedy na mně."

"Co udělali?"

"Zapomněli ji pozvat na moje krtiny. Urazila se."

Kedrigern tiše zaúpěl a nechápavě potřásl hlavou. Někdy měl pocit, že polovinu všech potíží světa způsobila nedbalost královských rodin při rozesílání pozvánek a druhou ješitnost zlých vil. Člověk by si vážně myslel, že se už jednou poučí.

"Jestli chceš, zase si tu kápi nasadím. Vím, jak nepříjemný je na mne pohled," řekl princ.

"Ne, není třeba, princ. Pokud máme spolupracovat, musím vědět všechno. Jaké kroky byly doposud učiněny?"

Předpokládám, že magii jsi už vyzkoušel."

"Najal jsem čaroděje zvučných jmen. Žádný neuspěl. První, který se mě pokusil odčarovat, se proměnil v mloka.

Myslím, že pořád ještě žije v hradním příkopu. Další dva se zbláznili. Čtvrtý tu nechal všechny svoje věci a uprchl uprostřed noci. Ti další už byli opatrnější. Rezignovali na kouzla a zkoušeli koupele, nakuřování, naparování, vodičky, masti, balzámy, náplasti, infuze, lektvary, prášky a pilulky - všechno bezvýsledně. V zoufalství jsem povolal alchymistu, ale brzy jsem ho zase vyhnal. Byl to šarlatán."

"To jsou všichni."

"Poslední čaroděj zvolil smělý a vskutku neortodoxní přístup. Jeho pomocník odříkal zaklínadlo na ošklivost, zatímco on odříkal odeklinadlo, přičemž já jsem stál mezi nimi."

Kedrigern pozvedl obočí. "O něčem takovém slyším poprvé. Jak to dopadlo?"

"Ozvala se velká rána a čaroděj, jeho pomocník a severní věž zmizeli. Já jsem seděl na troskách s přišernou bolestí hlavy. Několik dní mi po tom zvonilo v uších a jak vidíš sám..."

Kedrigern přikývl. "Nepovedlo se jim to."

"Svým způsobem jsem měl štěstí. Mí rodiče měli mezi dobrými vilami spoustu přátel a ty všechny naše pozvání dostaly. S mou šeredností sice nic udělat nemohly, ale alespoň se pokusily zmírnit následky rozhodnutí jedné ze svých sester, které považovaly za unáhlené. Obdarovaly mne vybranými způsoby, příjemným hlasem a elegancí stejně jako mimořádným intelektem. Má studie o Parmenidovi a vývoji logiky je všeobecně uznávána filozofy všech škol a moje připomínky k Aristotelově Politice studují vládcové od Albionu až po Kithaj. Jsem skvělý básník, nadaný umělec, talentovaný hudebník, zázračný tanečník, nejlepší šermíř v zemi, jezdec bez konkurence, laskavý, dvorný, statečný, pobožný, bezúhonný, loajální, ochránce slabých, strážce práva, štedrý k potřebným, dvorný k dámám, družný k mužům, odvážný jako lev a oddaný rodičům - dokud žili. Jenže jsem šeredný a každým rokem se to ještě horší. Aby náš rod nezankl, musím si získat srdce nějaké půvabné princezny, ale ve svém současném stavu si ani neodvážuji nějakou pozvat, aby se na mne podívala."

"Se všemi svými dobrými vlastnostmi bys jistě-

Bondo jej umlčel odmítavým gestem a smutně potřásl hlavou. "Jsem také skromný. Nedokážu přesvědčit sám sebe, že bych takto ošklivý mohl být hoden pozornosti některé krásné princezny."

"A co maska? Znáš skvělého výrobce masek-

Princ Bondo ho opět nenechal domluvit. "Kouzlo s touto možností počítalo. Když si nasadím masku, během čtvrt hodiny začne jevit známky obyčejnosti, jakkoliv byla původně nádherná. Za půl hodiny vypadá naprosto tuctově. Po hodině už je vyložené ošklivá a stále se to zhoršuje. Ne, maska není řešení."

Kedrigern se poškrábal na hlavě a zahleděl se do ohně. Tohle bylo jedno z nejsložitějších kouzel, se kterým se kdy setkal.

"Znáš jméno víly, která ti to udělala?" zeptal se po chvíli.

"Kdybychom znali její jméno, pozvali bychom ji na krtiny a tohle by se vůbec nestalo."

"Jistě, jistě. Nevzpomínáš si, jak přesně zněla její slova?"

"Běda, nevzpomínám. Jelikož mi tehdy byly pouhé tři týdny, nijak zvlášť jsem si nevšímal, co se kolem děje, a všichni ostatní, kdo tam tehdy byli, jsou..." Ztišil hlas. "Už nejsou mezi námi. Vím jenom, že mne zaklela kouzlem, které ze mne mělo udělat nejohyznějšího muže na světě."

"A co dobré víly..."

"Ty byly krátce po tom incidentu odvolány do Říše vil a od té doby jsem je neviděl."

Kedrigern soustrastně přikývl. "To jsou víly - když je člověk skutečně potřebuje, nikdy je nemůže sehnat. Stejně by nám moc nepomohly. Podle nich je všechno v nejlepšímu pořádku a není třeba nic měnit. Na druhé straně elfové... ale to sem nepatří."

"Ne, nepatří." Princův příjemný hlas se ztišil v pouhý šepot. Chvilí mlčel s očima upřenými na kamennou podlahu, pak náhle vztáhl ruce v prosebném gestu. "Pomoz mi, čaroději, zapřísahám tě!" Zapomněl na všechnu zdrženlivost a chopil se Kedrigernových rukou. "Jsi moje poslední naděje! Musíš tu kletbu zlomit! Déle už svou osamělost nesnesu!"

Kedrigern byl upřímně dojat. V posledních týdnech poznal na vlastní kůži, jak tíživá dokáže být samota, a s princem plně cítil. Poplácal Bonda po rameni a řekl: "Udělám, co bude v mých silách. Ale nesmíš být takový pesimista. Mohlo to být horší. Žiješ v nádherném paláci, byl jsi obdařen mnoha pozoruhodnými schopnostmi a talenty. To jsem znal princeznu, která byla tak-

"Jsem šeredný! Ohyzný, osamocený, opuštěný a zavržovaný," zavyl princ. "K čemu je mi chvála a obdiv vzdálených cizinců? Jsem odsouzen k životu bez přátel, bez společnosti, bez naděje!" Odtrhl se od Kedrigerna a začal přecházet před krbem sem a tam. "Jsem mladý, čaroději, a poslední ze starého a úctyhodného rodu. Kde najdu manželku? Žádná žena na mne ještě vlídně nepohlédla. Dokonce i moje vlastní matka, svatá to žena, duše laskavá, skutečná fontána

mateřské lásky, onemocněla, kdykoliv se na mě podívala. Ze spolehlivých zdrojů vím, že společnost půvabné dívky je velice příjemná věc. Rád bych to vyzkoušel na vlastní kůži. Ale copak si to mohu vychutnat, když ženy ječí a zvracejí, jen mne uvidí?"

Na takovou otázku nebylo snadné odpovědět. Kedrigern, nahlodaný odloučením od Princezny a hluboce pohnutý Bondovým výlevem, zahodil veškerou opatrnost.

"Princi Bondo," prohlásil, "dostane se ti toho, po čem toužíš. Sejmu z tebe kletbu."

Princ okamžitě přestal přecházet. "Skutečně?"

"Máš moje slovo čaroděje, princí."

"To kouzlo je skutečně mocné," varoval ho Bondo a Kedrigern v jeho příjemném hlase zachytil podtón obav. "Může to trvat celé roky. Může to být nebezpečné."

"Nebezpečí? Roky? Pcha! Jsem mistr odeklínadel," odpověděl Kedrigern a luskl prsty. "Na mne se můžeš spolehnout."

"Spolehnu! Spolehnu! Mistře Kedrigerne, poprvé v životě se odvažuji doufat!" Bondo se zasmál a vesele před krbem zatancoval. "Cítím se lehký jako peříčko. Nevydržím v klidu. Půjdu se projet. Poslední projížďka útěšnou, diskrétní tmou - napříště už si budu vyjíždět výhradně ve dne! Dej se do práce, čaroději! Uvidíme se zítra!" zvolal už na cestě ke dveřím. O chvíli později nakoukl zpátky a křikl na sluhu: "Mistr Kedrigern dostane všechno, o co si řekne. Má kuchyně, mé vinné sklepy, má pokladnice, mí hudebníci, mí trpaslíci a kejklíři a zpěváci - to všechno je mu k dispozici. Pečujte o něj co nejlépe!"

A byl pryč.

Sluhové si Kedrigerna prohlédli s uctivým obdivem. Po chvíli se jeden z nich odvážil poznamenat přidušeným hlasem:

"Princ ještě nikdy nebyl tak šťastný, ctihodný mistře."

"Neslyšela jsem, že by se smál, co odrostl kolébce," dodala bělovlasá žena.

"A nikdy nemluvil o tom, že by si vyjel za denního světla," přidala se druhá.

"Věřím, že brzy bude ještě šťastnější. Přineste mi do mé komnaty pořádnou večeři a zásobu svíček na celou noc. Kromě prince mne nikdo nesmí rušit, rozumíte?" řekl Kedrigern, odhodlaný pustit se do práce okamžitě.

O půlnoci zhasil svíci, zavřel knihu a natáhl se na velkou, pohodlnou postel, ruce složené za hlavou a oči upřené ke stropu. Pozoroval odraz plamenů tančících v krbu a přemýšlel o problému, který měl před sebou.

Začínal pochybovat.

Nebyla to otázka sejmutí kletby. Na spolehlivý způsob jak to udělat přišel už večer; bohužel měl neblahé důsledky na odeklínáče a žádný rozumný čaroděj by něco takového neudělal. Bude muset najít nějaké bezpečnější řešení.

To ale nebude snadné. Odstranění zaklínadla, o němž prakticky nic nevěděl - zvláště tak mocného a komplikovaného, jako bylo tohle - byla vždycky ošidná záležitost. Dalo se čekat, že bude zajištěné jistími kouzly s ošklivými následky pro odeklínáče, odeklínaného nebo oba dva. Jeho předchůdci už se o tom přesvědčili na vlastní kůži.

Naštěstí měl na hledání odpovědi spoustu času. Mezitím mohl zůstat na Ma Cachette, užívat si pohodlí, skvělé kuchyně a celé smečky sluhů připravených splnit každé jeho přání.

Ráno pošle zprávu Princezně, aby za ním mohla přijet, až se bude vracet z paláce své sestry. Ženský pohled na věc by v této situaci mohl být docela užitečný. Jakmile bude Bondo pohledný, bude se muset naučit, jak se chovat v přítomnosti půvabných mladých žen, a Princezna byla skvělá učitelka. Jí se to bude líbit. Vždycky dokázala ocenit dobré jídlo a pití, hudbu, tanec a zábavu; tady se jí toho všeho dostane v hojně míře.

S výjimkou dvořanů. Princ Bondo vedl osamělý život. Kedrigern si vzpomněl na svou vlastní zkušenost v tomto směru a pokrčil rameny. Ať to bude stát cokoliv, slíbil si, z toho ubohého mladíka pohledného prince udělám.

Následujícího rána vstal časně, nechal si přinést lehkou snídani do pokoje a pak se znovu usadil s knihou a koláčkem - dva si ještě nechal na svačinu. Sotva se však dostal k obsahu, ozvalo se bušení na dveře a pak i Bondův příjemný hlas: "Čaroději! Mistře Kedrigerne! Musím s tebou mluvit! Mám velice důležitou zprávu!"

Přes silné dubové dveře se těžko určoval tón hlasu, ale jisté bylo, že princ je silně rozrušený. Kedrigern mu rychle běžel otevřít a Bondo vtrhl do místnosti. Okamžitě začal mluvit, ale z úst mu nevyšel ani hlásek, rozesmál se, znovu se pokusil promluvit, vyprskl, udělal piruetu a vrhl se na lůžko, ze kterého okamžitě zase na druhé straně spadl. Pak zůstal ležet na zemi, zalykaje se smíchy.

"Princ je dnes v obzvlášť dobré náladě," poznamenal Kedrigern.

"V té nejlepší," přisvědčil Bondo, který se stále neměl k tomu, aby vstal. "Tohle je kouzelné ráno. A včerejší večer byl nejkrásnější večer v mém životě. Všechno je nádherné. Jsi zde a ona přijíždí. Dorazil jsi přesně v tom okamžiku, kdy tě potřebuji nejvíce!" Vyskočil na nohy. "Ona je báječná! A ty uděláš, že já budu také báječný! Vlastně ne, krásný," blábolil Bondo. Náhle se zarazil, potřásl hlavou nad vlastní zmateností a znovu propukl v smích. "Ano, uděláš ze mě krásného prince a pak získám ruku půvabné princezny Norimel!"

Kedrigern pochopil, že se blíží potíže. "Myslím, že bys mi měl raději říct všechno pěkně po pořádku, princí."

"Řeknu. Ach, čaroději, tohle je naprosto úžasný den! Můžu si vzít koláček?"

"Třeba oba, jestli chceš. Ale pověz mi, co se stalo."

Bondo odsunul knihu stranou a usadil se na stole, v ruce koláček. "Od včerejška jsem neměl v ústech," vysvětlil Kedrigernovi a hladově se do něj zakousl. Když dojedl, řekl: "Určitě si vzpomeneš, že jsem si včera večer vyrazil na projížďku. Byl jsem bez sebe štěstím a nadějí, takže jsem ujížděl, kam mě cesta vedla, a nedíval jsem se napravo ani nalevo. Měl jsem svého oblíbeného koně, Pres-tissima, a ten mne zanesl daleko. Když nastala noc, byl jsem hluboko v neznámém lese, daleko od Ma Cachette. Po čase jsem narazil na hlavní cestu - po hlavních cestách jezdím jen zřídka, ze strachu, že by mě někdo mohl uvidět - která vede po hranici se sousedním šlechticem, lordem Rookem, s nímž si už dlouho dopisuji ohledně lesnických a loveckých záležitostí, i když osobně jsme se ještě nikdy nesetkali."

Zastavil jsem, abych dopřál Prestissimovi odpočinek, a jak jsme tam tiše stáli na nízkém vršku, uslyšel jsem zvuk kočáru blížícího se obrovskou rychlostí. Stáhl jsem se hlouběji do stínu. Brzy jsem začal rozeznávat křik kočího. Kočár, ve kterém jsem poznal osobní ekvipáž lorda Rooka, se přehnal kolem mne. Těsně za ním ujížděla tlupa lupičů s tasenými meči; zdálo se, že ho každou chvíli dohoní.

Z kočáru se ozval výkřik děsu. Dívčí výkřik, čaroději! Co musím udělat, bylo zřejmé. Rozjel jsem se za pronásledovatele, všechny jsem je pobil - bylo jich jen asi tucet nebo tak nějak - a pak jsem dohonil kočár, abych se přesvědčil, že dáma je v pořádku." Bondo se odmlčel. Povzdechl si, položil si ruku na srdce a druhou sáhl po posledním koláčku. "Byla to neteř lorda Rooka a vracela se z dlouhé návštěvy. Je mladá. Neprovdaná. Ach, čaroději. Ach, můj drahý čaroději," řekl. Povzdechl si a zakousl se do koláčku.

"Nemusíš pokračovat. Je to ta nejkrásnější dívka, jakou jsi kdy viděl."

"Hmff? Hmhh!" řekl Bondo s ústy plnými koláčku. Pak polkl a pokračoval: "Ale raději řekni nejkrásnější dívka, jakou jsem si kdy představoval."

Kedrigern přikývl. "A vzletnými frázemi ti vyjádřila svou vděčnost."

"Nazvala mne svým zachráncem. Svým spasitelem. Svým spanilým hrdinou! Já, nejšerednější muž na Zemi, a spanilý hrdina! Samozřejmě jsem měl zakrytý obličej."

"Vypadá to, že sis užil zajímavý večer. Máš v úmyslu se s tou dámou ještě setkat?"

"Ona a lord Rook přijedou na Ma Cachette za tři dny. Ale tou dobou už budu díky tobě pohledný princ - její krásný princ - takže ji budu moci požádat o ruku. Pokud mou nabídku k sňatku přijme, vezmeme se dříve, než uběhne měsíc."

Kedrigern pozvedl obočí. "Tři dny? Ty čekáš, že odstraním kouzlo, které úspěšně vzdorovalo mistrům veškerých věd a umění za tři dny? Princ Bondo, žádáš po mně nemožné."

"Ale já už jsem je pozval!"

"Tak pozvání zruš. Řekni, že se vám rozvodnil hradní příkop. Mezi kuchyňským personálem vypukl mor. Došlo k invazi. Jestli jsi ji skutečně oslnil, určitě to pochopí."

"Ale co já? Také jsem oslněný a poté, co jsem byl tak dlouho šeredný a sám, nevím, jestli to vůbec vydržím ty tři dny! Jsi přece největší mistr odeklinadel a protikouzel, nebo ne?"

"Ano. Samozřejmě. Zeptej se, koho chceš. Ale nikdy jsem netvrdil, že jsem nejrychlejší."

Bondo se postavil vedle čaroděje a přátelsky mu položil ruku na rameno. "Pak tedy rozšiř svou slávu ještě o tento atribut. Mám v tebe naprostou důvěru, mistře Kedrigerne. Udělej to pro mne a pro mou milovanou Norimel a na naší svatbě budeš nejčestnějším hostem. Pak dostaneš takovou odměnu, o jakou si řekneš."

Kedrigern si povzdechl. Vyhledku dlouhodobého lenošení v přepychu na Ma Cachette vystřídala jistota horečného bádání, probdělých nocí a zápolení s neznámým zaklínadlem neznámého zaklínače, pravděpodobně prošípovaného magickými pastmi naličenými na každého, kdo je tak hloupý, že si s ním troufne něco začít. Tři dny. A jeden z nich už je z poloviny pryč.

Na druhé straně, Bondo nemusel být nutně jediný, koho tím osvobodí od osamělosti. Jeho svatba určitě přiměje Princeznu, aby sem přijela co nejrychleji. A moci si sám určit odměnu také nebylo k zahoezení. Mohl si přát třeba palác. Truhlu plnou pokladů. Malebnou provincii, které by moudře a spravedlivě vládl. Možná to všechno dohromady. To už je něco.

"Tři dny, říkáš?"

Princ Bondo jej obdařil příšerným šklebem, který měl být patrně úsměv. "Tři dny od minulé noci. V čase oběda."

Kedrigern si začal vyhrnovat rukávy. "Pak mě už neruš. Zavolám tě, až budu připravený."

"Co musím udělat, čaroději?"

"Připrav se na návštěvu. Procvič se v tanci. Napiš pár milostných básní. Nalaď si loutnu. Hlavně mě nevyrušuj od práce."

"Udělám, co si přeješ," slíbil Bondo. Otočil se a zamířil ke dveřím, tam se však zastavil a otočil se: "Mohu pro tebe ještě něco udělat?"

"Ano. Poslat Tullistera se vzkazem k mé ženě." Kedrigern se pro efekt na chvíli odmlčel a pak dodal se spikleneckým úsměvem: "Pozvánkou na tvou svatbu - ode dneška za měsíc." Bylo to furiantské gesto, kterým chtěl zapůsobit na Bondu, a litoval toho, sotva ta slova vypustil z úst. Úkol, který měl před sebou, rozhodně nebyl snadný. Ale co se stalo, stalo se. Teď byl čas dát se do práce.

Když se třetího dne slunce sklonilo k obzoru, seděl Kedrigern shrbený nad svými knihami. Protřel si zarudlé oči a ospale zamžoural do temného kouta místnosti. Byl na konci svých sil.

S přihlédnutím k faktu, že princova očekávání byla nerealistická a jeho termín nerozumný, Kedrigern věděl, že z tohoto debaklu těžko může obviňovat někoho jiného než sebe samotného. Čaroděj, který má všech pět pohromadě, by prostě slíbil, že udělá, co bude v jeho silách, a skutečně by se o to snažil - ale především by svému klientovi poradil, aby byl trpělivý. Obrnit se trpělivostí a žádnými termíny. A nikdy, nikdy by nesliboval úspěch do tří dnů.

Ne však Kedrigern. Ten ne. Copak on, mistr protikouzel. Cha! Mistr ješitnosti, to byl. A pýchy. Zbytnělého ega. Chamtivosti.

Za tři dny nenašel sebemenší vodítko, kterého by se mohl chopit. Takže mu zbývala jen poslední zoufalá možnost s jejími nejistými následky. Vůbec na to nechtěl myslet. Vstal a přistoupil k oknu. Venku se stahovaly mraky, stejně jako nad jeho nadějami.

Slunce zapadlo. Čas večere se rychle blížil. Termín, který si tak pošetile stanovil, skoro vypršel. Došel k umyvadlu, které stálo u jeho postele, a strčil hlavu do studené vody, potom vytáhl svůj zápisník, v němž měl různé poznámky, rady a zvláštní postupy, jež shromáždil za svého dlouhého života, a začal v něm listovat v bláhové naději, že najde

něco, co mu doposud unikalo. Hned na první stránce měl rady svého mistra, které si tam zapsal před mnoha a mnoha lety.

Odříkej zaklínadlo jasně a zřetelně, soustřeď se a nenech svou mysl tékat. Nikdy nezaklínej ve vzteku. Nikdy nesmíš přečarovávat. Používej na svá zaklínadla tolik magie, kolik jí vyžadují, ale nikdy ne více. Když něco slíbíš, dodrž to.

Moc by si teď přál, aby tenkrát Tarry dodal: Dávej si pozor na unáhlené sliby, troubo.

Tupě zíral na stránky zápisníku a vzpomínal na šťastnější časy. Tarryho učení se mu znovu začalo vybavovat. Skoro staříka slyšel, jak k němu promlouvá svým hlubokým, monotónním hlasem. Co by v téhle situaci udělal Tarry? Odpověď byla prostá: Tarry by se do ní nikdy nedostal. Jenže on ano a teď bude muset pro prince Bonda obětovat vše.

Jiné řešení nebylo. Bude se muset uchýlit k poslední možnosti i s jejími katastrofálními důsledky. Ze zamyšlení ho vytrhlo tiché zaklepání na dveře. Povzdech si, vstal a šel otevřít. Princ Bondo vklouzl dovnitř. "Máš lék?" zeptal se. "Norimel dorazí do hodiny. Jestli do té doby neuděláš, abych jí byl hoden, zemřu osamělostí, žalem a zoufalstvím."

"Mám jen jedinou otázku. Podstatou zaklínadla té víly bylo, že se staneš nejšerednějším mužem na světě - je to tak?"

"Připadá mi, že je to zřejmé."

"Nevztekej se. Potřebuji znát přesnou formulaci."

"Pokud vím, přesně tohle řekla."

"V pořádku. Začneme hned."

"Co musím udělat?" zeptal se princ.

"Posaď se tamhle. Ať se stane cokoliv, nevyrušuj mě."

Kedrigern přistoupil ke stolu, na kterém ležela tlustá černá kniha. Otevřel ji na jisté stránce, pak otevřel jinou, menší knihu, a položil ji vedle ní. Zhluboka se nadechl a začal číst v drsném, Bondovi neznámém jazyce.

Slunce už zapadlo. Místnost osvětlovala jen teplá záře ohně v krbu a plameny svíci, které měl postavené po obou stranách knihy. Po chvíli Kedrigern uslyšel princovo šokované vyjeknutí. Pokračoval ve čtení, a teprve když skončil, otočil se k Bondovi.

"Jak vypadám?"

"Vypadáš... příšerně. Přímě odporně," odpověděl Bondo. Znělo to užasle.

"Dobře." Sklonil se nad druhou knihou, která obsahovala zesilovací kouzlo, a začal číst v jiném jazyce vyznačujícím se mlaskavkami a kloktavými zvuky. Když dokončil zaklínadlo, vzhledl a zeptal se: "A teď?"

"Jsi stejně šeredný jako já," prohlásil Bondo. Otřásl se. "Nic ohyzdnějšího jsem ještě neviděl. Ani v zrcadle."

"Už jsem skoro hotový," řekl Kedrigern. Vzal podlouhlou, útlu knihu v zelených deskách, zalistoval v ní a položil si ji před sebe. "Nemusíš se na mě dívat, jestli ti to vadí," poznamenal.

Bondo si bez jediného slova otočil židli ke stěně.

Když Kedrigern odříkal tichým syčivým hlasem zaklínadlo ze zelené knihy, řekl: "Podívej se na mne, princí Bondo. Jak vypadám v porovnání s tebou?"

Bondo se otočil, podíval se na čaroděje a zaječel hrůzou i odporem. Vyskočil tak prudce, až povalil židli, na které předtím seděl, zakryl si oči rukama a otočil se tvář ke zdi. Přidušeným hlasem pak zasténal: "Příšerně! Strašlivě! Hnusně!"

"Jsi pořád nejšerednější muž na světě?"

"Ne! Tím jsi rozhodně ty! Jsi neohyzdnější stvoření ve vesmíru!" úpěl princ.

V místnosti se zablesklo a Kedrigern slepě zamžoural. Když se jeho oči vzpamatovaly z oslnění, uviděl, jak se k zemi pomalu snáší jiskřičky vílího prachu a mizí. Bondo se pořád choulil u zdi. "Už se můžu podívat?"

"Na mne ne. Podívej se na sebe," odpověděl Kedrigern.

"Nemám zrcadlo."

"Podívej se do umyvadla."

"Mohu se odvážit? Jsem už krásný?" zeptal se Bondo nejistě.

"Vysvětlím ti podstatu toho kouzla a pak se můžeš."

Bondo ho nenechal domluvit. "Takže jsem pořád šeredný. To se mi snažíš říct?"

"Vezmi si tuhle svíci a podívej se na sebe. Vysvětlím ti to pak."

Bondo přijal svíci, nahnul se nad umyvadlem a podíval se na svůj odraz na vodní hladině. Dlouho neříkal nic. Otáčel hlavu ze strany na stranu, zvedal bradu a zase se skláněl, nahýbal se k umyvadlu. Nakonec zašeptal: "Po tolika letech šerednosti jsem konečně krásný princ."

"To je pravda," přisvědčil Kedrigern a pokusil se o povzbudivý úsměv, ale ve skutečnosti se příšerně zašklebil.

"Skutečný krásný princ," zopakoval Bondo.

"Neobyčejně krásný, mohu-li to tak říct."

Bondo si povzdech. "Krásný princ. Stejně jako Rudý princ z Brucklestonu. A Grakkan Zuřivý. A Fraxi z Přátel a Vlabb Krutý a každý princ a princátka v téhle zemi." Znělo to rezignovaně. "Prostě další... krásný... princ." Znovu si povzdech, tentokrát ještě hlouběji, a přistoupil k oknu. Chvilí mlčky hleděl do tmy.

"Nevypadáš tak nadšený, jak jsem čekal."

"Ale ano, jsem nadšený. Samozřejmě že jsem nadšený. Kdo by nebyl? A jsem také vděčný. Jen si na to nemohu zvyknout. Přišlo to tak náhle. Byl jsem šeredný od dětství, byl jsem ošklivé dítě, ohyzdný mladík. Svého času jsem byl nejšerednější muž na světě. A teď jsem jen obyčejný krásný princ."

"A to je špatně?" zeptal se Kedrigern.

"Těžko se to vysvětluje. Cítím se, jako bych ztratil to jediné, čím jsem byl výjimečný."

"Připadalo mi, že ses toho celý život snažil zbavit."

"Já vím, já vím." Bondo si opět zhluboka povzdechl. "Není snadné přestat být v něčem nejlepší na světě, dokonce i v šerednosti. Je v tom jisté uspokojení, vědět, že jsi jednička."

"Mně jsi zrovna moc spokojený nepřipadal," opáčil Kedrigern. Pomalu začínal ztrácet trpělivost. Dodržel slovo, přestože za to musel zaplatit strašnou cenu, a teď to vypadalo, že se Bondo změnil - jak to sám nazval - jen v dalšího krásného prince.

Zatímco Kedrigern, sám ohyzdnější než kdy Bondo býval, zatrpkle meditoval nad nevděčností princů, Bondo se znovu sklonil nad umyvadlem. Po chvíli tiše zamumlal: "Jemínáčku." Hlasitě se zasmál. "Jsem krásný!" zakřičel.

"Nu ano, jsi. Teď raději jdi a přesvědč se, zeje všechno připraveno na příjezd tvých hostů."

Bondo dál upíral pohled do umyvadla. "Cože? Ano, jistě. Samozřejmě. Hosté. Předpokládám, že bych měl začít myslet i na svatební hosty. Ty a tvoje žena jste samozřejmě zváni. A každý, koho přivedete s sebou. Pak požádám..." Ještě jednou se podíval do umyvadla, tentokrát skoro zamilovaně. Náhle sebou trhl a polekaně vzhledl. "Co naše děti? Budou krásné, jako jsem já, nebo šeredné, jako jsem byl?"

"Zaklínadlo bylo zaměřeno výslovně proti prvorozenému synovi tvých rodičů a na tvé potomky nebude mít žádný vliv. Stejně budou nejspíš vypadat jako jejich matka. S dětmi to tak obvykle bývá."

Bondo si ulehčeně oddechl a znovu se zadíval do umyvadla. "Určitě jsem nejkrásnější princ na světě. Nemohu uvěřit svým očím. Ale ty..."

"Ano, já vím. Myslím, že raději povečeřím v soukromí."

"Rozhodně."

"Nějaký čas zůstanu ve své komnatě."

"Dobrý nápad. Jak dlouho vlastně budeš vypadat jako... takhle?"

"Přijde na to. Raději už jdi."

"Nechám ti připravit skvělou večeři," slíbil Bondo. "Sluhové ti nechají podnos přede dveřmi."

A tak se i stalo. Bondo byl krásný princ a jeho budoucnost byla růžová. Kedrigernova nikoliv. Šerednostní kouzlo, kterým sám sebe očaroval, mělo jednu velkou nevýhodu: mohl ho odstranit jen někdo stejně mocný nebo mocnější, než byl on. Takových lidí bylo málo, byli rozptýlení po celé zemi a měli pořád hodně práce. Mnozí z nich byli jeho přátelé, ale všichni byli svým způsobem rivalové, a našli se mezi nimi i takoví, kteří by nikdy nepomohli konkurentovi. Někteří by Kedrigernovo utrpení s velkou chutí ještě zvětšili. Vypadalo to, že Princezna bude muset nějaký čas žít s nejošklivějším mužem na světě.

Ale co když se rozhodne jinak? Co když na něj jen jedenkrát pohlédne, zděšeně vykřikne, rozpláče se, uteče a už nikdy se k němu nevrátí?

Něco takového by určitě neudělala, ne po všech těch letech, které spolu prožili. Ale co když ano? Kedrigern by jí to těžko mohl vyčítat. Byla velice půvabná žena a on byl teď obluda. Milovala ho a vždycky mu byla věrná a oddaná, ale tohle pro ni bude přece jen příliš těžká zkouška. Vlastně ještě ani neviděl, jak vypadá, a ani po tom netoužil. Věděl to. Jeho práce byla vždycky prvotřídní. Možná Bondovu osamělost vyléčil pouze za cenu své vlastní. Ať už bude jeho odměna jakkoliv vysoká, ztrátu Princezny mu nevynahradí. Možná ani Spota. A oba už mohli docela dobře být na cestě na Ma Cachette.

Seděl se svou ohyzdnou hlavou v dlaních a čím dál více se utápěl ve svém zoufalství, když tu náhle uslyšel tichý zvuk připomínající glissando na nebeskou harfu. Vzhledl a spatřil maličkou ženu, která se před ním vznášela ve vzduchu obklopená nazlátlým světlem. Na hlavě měla třpytivý diadém a v ruce svírala hůlku, která zářila jako sluneční paprsek. Tvářila se zděšeně. Bezpochyby to byla víla, podle všeho právě ta, která byla zodpovědná za Bondovy potíže, a nyní se chystala způsobit další - tentokrát tomu, kdo si dovolil znehodnotit její dílo. Kedrigern se připravil na nejhorší.

"Ach, ty můj ubožáčku!" zakvílela víla. "Je mi to tak strašně líto! Počkej, hned tě dám do pořádku." Přilétla blíž a jemně zaťukala Kedrigernovi hůlkou na čelo.

Čaroděj cítil, jak se z něj tíha ošklivosti sloupává jako vlhká špinavá ponožka. Zamrkal, potřásl hlavou a pohlédl na maličkou ženu. "Bylo to to nejsilnější šerednostní kouzlo, jaké jsem znal... zdvojené a redundantní... a ty jsi ho odstranila jako... jako nic," vydechl hlasem plným profesionálního obdivu.

"To je to nejmenší, co jsem pro tebe mohla udělat, Bondo, drahoušku. Vypadáš-" Podívala se pozorněji a pak ho pomalu obkroužila. "Ale ty vůbec nevypadáš jako můj Bondo."

"Já nejsem princ Bondo, paní. Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu. A jsem ti nevýslovně vděčný."

"Ale ty musíš být Bondo! Byl jsi nejšerednější muž na světě!"

"To je cena, kterou jsem zaplatil za to, že jsem prince zbavil zakletí."

"Takže můj malý Bondo už není ošklivý?"

"Je teď nejkrásnější ze všech krásných princů."

Dlouho si ho mlčky prohlížela a pak řekla: "Myslím, že mi dlužíš vysvětlení."

Kedrigern, kterému spadl obrovský kámen ze srdce - ještě si ani netroufl podívat se na sebe do zrcadla - jí řekl všechno. Když skončil, víla řekla: "To zaklínadlo, které jsi na sebe použil, bylo vážně skvělé. Něco tak hnusného jsem ještě neviděla."

"Děkuji. Okamžitě mě napadlo, že jakmile Bondo přestane být nejšerednějším mužem na světě, kouzlo pomine."

"Jsi chytrý. To byl jediný způsob, jak se to dalo udělat."

Kedrigern byl vždycky připravený se něco přiučit, zvláště od někoho tak mocného a zkušeného. "Chvilí jsem myslel, že bych mohl použít jednodušší metodu," prohodil. "Zaklínadlo, po kterém by sice Bondo byl pořád stejně šeredný, ale všem ostatním by připadal pohledný. Účinkovalo by to?"

"Ne."

"Co by se stalo?" vyzvídal.

"Něco příliš strašného, než abych to dokázala vylíčit."

Kedrigern se zhluboka nadechl, pak pomalu vydechl a nějaký čas seděl mlčky. "Aha. Je mi strašně líto, že jsem překazil tvou práci, ale Bondo byl tak nešťastný, že jsem si nemohl pomoci. Víš, potkal jednu mladou dámu a-

Umlčela ho zatřepotáním křídel. "Já vím. Víím o tom všechno. Proto jsem tady."

"Ale nechceš ho proměnit zpátky, že ne? To by bylo."

"Můj drahý čaroději, velice mi křivdíš," skočila mu víla do řeči. "To, co jsem udělala, jsem udělala výhradně pro Bondovo dobro. Neznáš historii jeho rodiny."

"Co s tím má společného jeho rodina?"

"Všechno," prohlásila víla. Dolétla ke stolu a elegantně usedla na knihu kouzel. "Jsem Tulagonda, nejvyšší kněžna Zlatých vil. Už dlouho se zajímám o Bondův rod proslavený svou krásou a domýšlivostí. Jeho otec byl Amnor Arogantní. Jeho matka Malmalinda Marnivá. Oba tak překypovali sebeláskou, že často zapomínali na staré rodinné přátele a nakonec úplně ignorovali běžnou společenskou zdvořilost."

"Jak například pozvat tě na Bondovy krtiny?"

"Mezi jiným. Ale já jsem jim odpustila."

"Tak proč-?"

"Prosím, nepřerušuj mě. Bondovi prarodiče z matčiny strany byli nejkrásnější a nejješitnější muž své doby a princezna známá jako 'Mirabelle Mnoha zrcadel', protože se věčně před nějakým točila. Babička a děda z otcovy strany na tom byli podobně. Jejich rod má i svoje dobré stránky, ale pro tu jejich zatracenou sebelásku se příliš neprojevují. Bondo z nich měl být nejkrásnější, a v důsledku toho také nejrozmazlenější nejnesnesitelnější spratek, jaký se kdy narodil. Ale já jsem se rozhodla, že ho zachráním. Abych z něj udělala tuctového muže, musela jsem-

"Tuctového? Udělala jsi z něho šeredu!"

"Možná jsem to trochu přehnala," přešla víla jeho námitku mávnutím ruky. "Ale prospělo mu to. Musela jsem kvůli tomu přemluvit ostatní víly, aby ho obdařily vlastnostmi, které z něho udělaly modelového prince."

"A také velice osamělého."

"Jeho osamělost brzy skončí. Vybrala jsem mu sympatickou dívku, která se k mému Bondovi po všech stránkách hodí. Jenže ten můj pomýlený ubožáček se musel setkat s touhle. Co mi zbývalo než sem rychle přiletět a pokusit se mu ji rozmluvit?"

"To nepůjde, Tulagondo; příliš ji miluje."

"Vypadá to tak. No, alespoň jsi mi ušetřil práci s rušením zaklínadla a vysvětlováním."

"Opravdu jsi sem přišla, abys svoje zaklínadlo zrušila?"

"Samozřejmě. Já nejsem krutá. Všechno, co jsem udělala, bylo v Bondově nejvlastnějším zájmu. Teď to vypadá, že z něho bude nejmarlivější a nejarogantnější zástupce rodu. Ach, ti smrtelníci," povzdechla si a rozmrzele mávla hůlkou. "Začínám mít dojem, že jsem se do toho vůbec neměla plést. Strašně ráda bych našla nějaký způsob, kterým bych tu záležitost vyřešila jednou provždy."

"Znám takový způsob," odpověděl Kedrigern. "Ale vyžaduje mocnou magii."

"Mluvíš s nejvyšší kněžnou Zlatých vil, čaroději. Magie není problém," řekla Tulagonda.

"A co bude se všemi těmi čaroději a ostatními, kteří se Bonda snažili vyléčit? Pomůžeš jim?"

Pohoršeně se na něj podívala. "Samozřejmě že ne. Ať už se jim přihodilo cokoli, mohou si za to sami. Neměli strkat nos do záležitostí jiných lidí."

Kedrigern uznal za vhodné zdržet se komentáře.

Bondův radostný křik: "Mám novinu! Skvělou zprávu!" a jeho zuřivé bušení na dveře probudilo Kedrigerna z hlubokého spánku v časných ranních hodinách.

"Norimel je má! Já jsem její! Jsme svoji!" halekal princ, který mezitím vtrhl do zatemněné komnaty. "Svatba se koná za tři týdny! A za své štěstí vděčím jen tobě, čaroději všech čarodějů, mistře odeklinadel, Kedrigerne Veliký!"

"To rád slyším," řekl čaroděj a zív. Rozespale se došoural ke stolu a zapálil svíčku.

Bondo se na něj podíval a vykřikl: "Ty už zase vypadáš jako dřív!"

"Zato ty vypadáš úplně jinak a je to mnohem hezčí pohled," odtušil Kedrigern, zatímco si prohlížel Bondovu výraznou bradu, pronikavé tmavé oči, lesklé kaštanově hnědé vlasy a vysoké čelo.

"Že ano? Musím říct, že jsi odvedl skvělou práci. Na Norimel jsem udělal dojem."

"Předpokládám, že brzy začnete rozesílat pozvánky."

"Pisat už se pustil do práce."

"V tom případě se ujisti, že jednu dostane i víla jménem Tulagonda. Posad' ji na čestné místo. Vůbec nestojím o to projít tím za nějakých dvacet let znovu," řekl Kedrigern. "A teď mě nech dospat."

* * *

Svatba se konala přesně za tři týdny od Norimeliny první návštěvy na hradě Ma Cachette. Byla to velká událost a trvala bez přerušení plných deset dní. Hosté se scházeli z okruhu mnoha mil a všichni byli ohromeni půvabem nevěsty, pohledností ženicha a nádherou svatebního obřadu.

Princezna byla samozřejmě čestným hostem. Bondo vyslal oddíl ozbrojenců, aby ji doprovodili na Ma Cachette, kde byla přivítána se vši obřadností a slávou. Užila si to báječně, tancovala se všemi muži - dokonce i s Kedrigernem - klábosila se všemi dámami a získala si obdiv všech. Spot se ukázal jako velice užitečný při stěhování těžkých kusů nábytku a čištění hradního příkopu.

Kedrigern se v oslavách příliš nevyžíval. Nějaký čas strávil rozmlouváním s Tulagondou a po většinu zbylého se vyhýbal rodičům, kteří po něm chtěli radu, co si počít se svými nepohlednými syny a dcerami. Uprostřed třetího dne začal být neklidný. Pátého dne si neustále stěžoval na hluk a koncem sedmého si tiše mumlal, že nechá všechny zmizet. Nic takového, samozřejmě, neudělal, ale docela se mu ulevilo, když ráno po poslední velké slavnosti vyrazili na cestu domů.

"Jsou nádherný pár. Určitě budou šťastní," řekla Princezna, když jim Ma Cchette zmizel za kopci.

"O tom nepochybuji," přisvědčil Kedrigern. "Viděl jsem, jak jsi jim do vína lila nápoj lásky."

"Jen pár kapek pro každého. Možná ho nebudou potřebovat, ale pojistit se nikdy neškodí. Jen bych si přála mít něco, co by udrželo Bonda stejně skromného a nezištného, jako býval. Obávám se, že brzy začne být marnivý."

Kedrigern pomalu zavrtěl hlavou jako starý moudrý učenec. "Marnivosti se bát nemusí. Tulagonda a já jsme se o to postarali. Já jsem přišel s nápadem a ona dodala potřebnou magii."

"A co jste udělali?"

"Bondo se chystá začít razit mince se svým a Norimeliným profilem na lici. A ať se mu to bude líbit, nebo ne, na rubu bude podobizna Bonda, jak vypadal dříve, a nápis 'Nezapomeň' v latinském jazyce. Bude tam bez ohledu na to, co tam přikáže vyrazit. Tulagonda už na to dohlédne. Totéž bude mít od této chvíle na erbu jako heraldické zvíře. A jestli sis všimla chrličů na zdech hradu..."

Princezna vytřeštila oči. "On vypadal takhle?"

"Přesně."

"Ubohý princ. To muselo být strašné."

"Bylo, ale člověk na to snadno zapomene, když je teď široko daleko nejkrásnější princ. Jenže teď pokaždé, když bude počítat peníze, ukazovat svůj erb nebo se jen podívá na zdi Ma Cchette, uvidí připomínku toho, čím kdysi býval."

"Nejspíš to pro něj bude šok."

"Ale zdravý šok. Být nejšerednějším mužem na světě je zlé, ale stát se nejmarlivějším není o nic lepší."

Podkladek

Na rozdíl od jiných mytických tvorů, gryfové nikdy nedosáhli toho, aby byli považováni za přijatelné domácí společníky.

Drak vysezený z vejce může být v domácnosti velice užitečný, zvláště k rychlému zažehování ohně v krbu za chladných podzimních jiter. Jedinou nevýhodou draků všech velikostí je riziko, že mohou kýchnutím nebo zakašláním nezamýšlené způsobit požár. Proti tomu je však možno podniknout preventivní opatření. Včasným odstraněním ohňotvorných orgánů (které je zcela bezbolestné, podrobí-li se mu zvíře v prvním půlstoletí svého života) docílíme, že se drak promění v nejen bezpečné, ale i přítulné, věrné a učenlivé zvíře. Podle odborníků má tato operace rovněž pozitivní vliv na jeho zdraví a délku života. Drak s vyjmutými ohňotvornými orgány je zvláště vhodným společníkem pro děti.

Trol, pokud je lidmi vychováván od dětství a věnuje se mu patřičná péče, se rovněž může stát vítaným pomocníkem, zvláště v kuchyni. Zprvu je samozřejmě nutný přísný dohled, aby se naučil striktně dodržovat recepty, ale náležitě vycvičený trol může sloužit i jako šéfkuchař na královském dvoře.

Dokonce i jednorožec, třebaže je velice náročný na životní podmínky, se může stát příjemným a užitečným domácím zvířetem. Jednorožci sice vyžadují neustálý dozor a pevné vedení, ale jsou to čistotná, dekorativní stvoření. Navíc odrazují lvy, aby se potloukali kolem vašeho domu.

Gryf je ale něco docela jiného. Za prvé, gryf je příliš velký. Je také velice hlučný. Vlastně je obecně velice málo společenský a slovo tolerance je pro něj prázdný pojem. Jeho chování je nepředvídatelné, jeho síla děsivá, jeho hněv strašný. Dokonce i výslovnost jeho jména je kontroverzní: v jazykových kruzích se stále vedou spory o tom, zda je správné používat původní název grypkon, fonetický přepis grifon nebo mu říkat zkráceně gryf. Je jisté, že vás gryf zbaví myši a krysa, ale jeho apetýt se malými tvorečky neuspokojí. Psa nebo kočku považuje za předkrm a poníka za lehkou, ale dostačující večeři. Párek dobře živených valachů sedmáct pěstí vysokých pro něj není nic než vydatný oběd. Lidé, kteří mají rozum a alespoň trochu soudnosti, se nepokoušejí gryfa chovat. Veškeré vztahy s tímto tvorem se snaží omezovat na minimum a i to jen v případě, že se jim nemohou vyhnout docela.

Takže byl Kedrigern právem překvapen, když obdržel spěšné poselství od svého starého klienta. Se zájmem svítek rozvinul. List byl nádherně iluminovaný, formální stylem i dikcí, ale jeho obsah byl nade vše pochybnost jasný.

K rukám přeslavného a mocného čaroděje Kedrigerna, mistra odeklinadel a protikouzelských, od jeho přítele a druha Tyasana, pána Mlžných močálů.

Jelikož Cecil, náš milovaný domácí gryf, nejedl už tři týdny, nadměrně pelichá a dosavadní léčení nepřineslo žádné zlepšení, a

jelikož lékaři a felčari našeho dvora nejsou schopni odhalit příčinu strádání tohoto vznešeného tvora, natož aby jej vyléčili, a

jelikož stav výše zmíněného Cecila vykazuje jisté příznaky magických příčin, viz kletba uvalena na něj nepřáteli království za účelem rozrušit, vyvést z míry a následně zničit Naše královské Veličenstvo a královskou rodinu, tudíž se neodkladně vyžaduje Tvá osobní přítomnost na hradě Contre-coeur. Přijed' okamžitě.

Kedrigern odhodil list na podlahu, kde se okamžitě zase svinul. Začal přecházet po pokoji, něco si při tom mumlal a svítek kopal před sebou. Nakonec ho zvedl, ztěžka dosedl do křesla a zakabonil se do ohně.

Do dveří nakoukla jeho žena. "Co je to tentokrát?"

Hodil jí svitek. "Tohle. Právě to dorazilo. Tyasan."

"To je osoba nebo místo?"

"Král. Má malé království severozápadně od Ponurého močálu. Před devíti nebo desíti lety jsem mu prokázal menší službu a od té doby jsem o něm neslyšel. Teď po mně chce, abych okamžitě všeho nechal a zase ho tahal z bryndy." Princezna vzala svitek a rozvinula ho na stole. Vrch i spodek zatížila těžkými svícny, aby mu zabránila se zase svinout. Přečetla ho a řekla: "To zní rozumně. Má doma nemocného gryfa a chce, abys mu pomohl. Tak v čem je problém?"

"Potřebuje doktora. Vysoce specializovaného zvěrolékaře. Já jsem čaroděj. Gryfy nedělám."

"Gryfové jsou mytologičtí tvorové. Možná vyžadují péči čarodějů."

Kedrigern se nad tím na chvíli zamyslel, pak zavrtěl hlavou. "Pokud vím, ne. Slyšel jsem o gryfech vyléčených svatými muži, ale o žádném, kterého by vyléčil čaroděj."

"Tohle by mohl být výjimečný případ."

Kedrigern se zamračil. "Králové mají vždycky dojem, že jejich problémy jsou výjimečné."

Princezna si založila ruce a upřeně se na něj zadívala. "Můj otec byl král."

Kedrigern byl ochoten trochu ustoupit, ale ne příliš. "Jsem si jist, že to byl velice dobrý král. Ale já jsem se s tvým otcem nikdy nesetkal. Většina králů, se kterými jsem se setkal, byla... no, jen se podívej na ten dopis! Ta jeho arogance! Jako kdyby mu stačilo jen lusknout prsty a já jsem hned nechal všeho, co zrovna dělám, a spěchal stříhat drápy jeho gryfovi a lít mu sirup do chřtánu. Zrovna jsem dokončil velice nebezpečné odeklinadlo a on-"

"Jestliže se necháš nazývat mistrem odeklinadel, nesmíš si stěžovat, když od tebe někdo žádá odeklinadlo."

"Záleží na tom, jak požádá!"

"Pokud je Tyasan tvůj starý přítel-"

Kedrigern rozzlobeně rozhodil rukama. "Není! Právě to mě na tom dopaluje nejvíc, že předstírá, jako bychom byli staří kumpáni. Když jsem tam byl posledně, prohodil se mnou sotva tucet slov, a teď se pokouší vydávat se div ne za kamaráda z dětství."

"Nebud' na něj tak přísný. Ten člověk je zoufalý. Pravděpodobně si to zvíře velice oblíbil."

"Má drahá, nikdo neví lépe než ty, že nejsem přísný člověk. Jsem ztělesněná laskavost. Jsem až po uši naplněný láskou ke všem žijícím bytostem, gryfy nevyjímaje. Ale jen velice hloupý člověk si může držet gryfa jako domácího mazlíčka, a já odmítám spěchat na pomoc hlupákovi jen proto, že ho konečně postihly následky jeho hlouposti."

Princezna pozvedla obočí, ale neřekla nic. Místo toho obrátila svou pozornost zpátky ke svitku.

Kedrigern, už trochu mírnějším tónem, pokračoval: "Nerad odmítám pomoc starému zákazníkovi - i když je namyšlený a chybí mu sebereflexe - ale nevím nic o léčení nemocných gryfů."

"Tyasan tvrdí, že gryf byl možná zaklet. O odezaklinání nešťastných obětí zlé magie toho víš hodně."

"Jsem si jist, že ta zmínka o zakletí je jen zoufalý dohad ze strany lékařů. Je velice nepravděpodobné, že by byl Cecili zakletý. Pokud by někdo, kdo má jen špetku rozumu v hlavě, chtěl zničit královskou rodinu, zaklel by ji a ne jejich gryfa."

"Opravdu?" opáčila Princezna. Delikátním prstíkem ukázala na ručně psaný dodatek na samém spodním okraji pergamenu, který Kedrigern přehlédl. Kedrigern vstal a s bručením přistoupil ke stolu. V postskriptu stálo:

Prosím Tě, přijď, drahý K. Pokud děti přijdou o svého Cecila, zlomí jim to srdce.

Tvůj starý přítel, Tyasan

Kedrigern se na dopis dlouho zamyšleně díval. Pak vzhlédl a povzdechl si.

Princezna svitek srolovala a poklepala jím o hranu stolu. "Řeknu Spotovi, aby začal balit. Odjedeme ráno," řekla.

"Odjedeme?"

"Přece si nemyslíš, že bych si nechala ujít příležitost navštívit královský dvůr? I kdyby to mělo znamenat ponocování u nemocného gryfa."

* * *

Hrad Contre-coeur ležel pět dní ničím nerušené jízdy od vilky v Horách tichého hromu a počasí bylo pro cestování přímo ideální. Nebe bylo jasné, slunce hřálo. Cesty už po jarních deštích vyschly, ale léto ještě nezatížilo zemi horkem, prachem, drobným hmyzem a davy. Provoz vlastně nebyl prakticky žádný. Lesy byly svěže zelené, zkrášlené pestrými květy. Vzduch byl naplněn vůní a ptačím zpěvem. Všude vládl klid a mír, ale Kedrigern se cítil čím dál víc nespokojen. Nakonec, ráno pátého dne, přitáhl uzdu svému koni a zastavil po Princezčině boku.

"Nablízku jsou lidé," řekl.

"Je sezóna vhodná pro cestování."

"To vím, ale až doposud jsme na cestě neviděli živou duši. Teď cítím velký dav a není přátelsky naladěný."

Pravděpodobně jsou to lupiči a bandité."

"Jsi si tím jist? Tady toho není příliš mnoho k uloupení, že?"

"Jsme tu my."

Princezna se zatvářila zamyšleně. "No, jsem si jista, že si dokážeš poradit s tlupou-" začala, když tu mezi nimi prosvítl šíp. Další dva jim proletěly nad hlavami a vzápětí se z lesa ozval hlasitý křik.

"Pojďme!" zvolal Kedrigern, zabezpečil sebe i svou ženu rychlým ochranným kouzlem a zabořil koni paty do slabin.

Projeli zákrutem lesní cesty a zjistili, že dál je zatarasená. Sotva zastavili, z lesa se vynořilo několik desítek lučištníků s šípy připravenými v tětívách a obklíčilo je šest mužů s válečnými sekerami, vedených mužem s mečem.

"To je v pořádku, má drahá. To jsou Tyasanovi lidé," řekl Kedrigern.

"Stůjte a prohleďte se!" vyzval je muž s mečem.

"Jsme přátelé této země a přišli jsme na žádost krále Tyasana. Já jsem čaroděj Kedrigern a tato dáma je moje žena a kolegyně."

Při vyslovení jména Kedrigern zasunul ozbrojenec meč zpátky do pochvy a řekl mnohem srdečnějším tónem: "Vítejte do království Mlžných močálů. Štěstí vám jistě přálo, když jste se až sem dostali v pořádku."

"Nějaké ty lupiče jsme v lese potkali."

"Nikoliv lupiče, pane, ale nepřátelé království. Běda, sotva se zpráva o nemoci hlavního obránce království roznesla, našim nepřátelům narostl hřebínek. Už byly vypleněny tři pohraniční vesnice. A otevřená invaze hrozí každým okamžikem."

"O tom se Tyasan nezmiňoval. Měli bychom si raději pospíšet."

"Poskytnu vám doprovod."

"Není třeba, není třeba. Cestu znám," řekl Kedrigern a pobídl svého koně vpřed. "Jenom odstraňte ten zátaras."

Hradu dosáhli pozdě odpoledne a byli na Contre-coeur a v království Mlžných močálů přivítáni Tyasanem osobně. Král jen zářil a přijal je velice vřele.

"Můj dobrý starý příteli, věděli jsme, že přijdeš. Je konec našim problémům," řekl a objal Kedrigerna. "A tohle musí být tvá žena, proslavená svým magickým uměním stejně jako svým půvabem a moudrostí."

Princezna se zatřepotáním svých maličkých křídek vznesla ze sedla a elegantně dosedla na zem před užaslým Tyasanem. Dvorně se uklonila.

"Slyšeli jsme o mnohých tvých kvalitách, má paní, ale nevěděli jsme, že umíš i létat," podivil se Tyasan.

"Přišla jsem k tomu na jedné výpravě," odpověděla Princezna s nonšalantní ledabylostí.

"Královské děti budou potěšeny setkáním s někým tak sympatickým, kouzelným a obdařeným zároveň. Musíte na ně být hodná. Jsou tak sklíčené Cecilovým stavem."

"Jak jsou staré, Tyasane? Když jsem tu byl naposled, ještě nebyly na světě."

Král se rozzářil. "Velice dobře si na to vzpomínám. Bylo to krátce po mé svatbě s půvabnou královnou Thrymmou. Byla těžce postižená, ale ty jsi ji zachránil, starý příteli."

"V čem byl problém?"

"V pavoucích."

"Nevolá se v takových případech spíše exterminátor?"

"Ti pavouci vyskakovali Thrymmě z úst pokaždé, když promluvila," vysvětlil Kedrigern.

"Zvlášť nepříjemné na tom bylo, že mluvila ze spaní," dodal Tyasan a otřásl se odporem. "Všechno to trápení způsobilo drobné přehlédnutí při sestavování seznamu pro rozesílání svatebních pozvánek. Nedovedete si představit, jak jsme si dávali pozor, když jsme rozesílali pozvání na královské krtiny."

Kedrigern, který nedostal pozvánku ani na ty krtiny, už už otevíral ústa, ale Princezna ho umlčela jediným pohledem. Spolkl tedy, co měl na jazyku, a místo toho řekl: "Ta záležitost s gryfem, Tyasane. Jak dlouho už to-?"

Tyasan se však nenechal odvést od tématu. "Ach, to bývaly staré dobré časy, nemám pravdu? Scházejí mi ty dlouhé procházky, ty podnětné šachové partie, ty rozhovory nad poháry skvělého vína, které se táhly až do pozdních nočních hodin. Mnohokrát jsme tak spolu seděli až do východu slunce." Nostalgicky si povzdechl a přátelsky poplácal Kedrigerna po rameni. "Měli bychom se vidat častěji, starý brachu."

Tyasanovy dojemné vzpomínky byly čirou fikcí. Kedrigern se znovu chystal k tomu něco poznamenat, ale Princezna se zeptala: "A jak staří jsou ti malí princové a princezny, Vaše Veličenstvo?"

"Prosím, říkej mi Tyasane, má drahá. Anebo ještě lépe, Ty. Všichni mí blízcí přátelé to tak dělají a vás dva mezi ně počítám."

"A ty děti?"

Král se zatvářil zmateně. "Ty počítám do rodiny."

"Myslela jsem, jak jsou staré. Kolik je jim let?"

"Ach ano, samozřejmě. Jak jsou staré. Eldry je o rok starší. Brzy jí bude osm. To znamená, že Ashelovi bude sedm. Plus minus rok nebo dva. Ano, tak nějak by to mohlo být."

"A oblíbily si toho gryfa?"

"Má paní, lpí na tom stvoření a nevyměnily by ho za celý svět. Cecil byl křestním darem od... od někoho. Zrovna teď si nevzpomínám. Všichni tři vyrůstali společně."

"Neobvyklý dárek ke krtinám, nemyslíte?"

"Nanejvýš neobvyklý, má paní. Poslal nám ho jeden vzdálený bratranec ze Skythie. V těch krajích mají divné zvyky."

Kedrigern, který věděl, že jeden z nejnechutnějších skytských zvyků má co do činění s předhazováním nechtěných dětí gryfovi, zpozorněl. "Byl to tvůj bratranec, nebo z královniny strany?"

"Můj. Báječný chlapík, Gulberan. Rozdal by se. A děti má neobyčejně rád. Každý ho zbožňuje. Byli jsme si velice blízcí."

Tyasanova slova nesvědčila o ničem podezřelém, ale Kedrigern chtěl víc. "Máš mnoho skytských příbuzných?"

"Vůbec ne. Jediný Gulberan se odstěhoval do Skythie, kvůli klimatu. A kvůli zlatu. Víš, zlato je ve Skythii všude. Je tam stejně obvyklé jako mosaz. Vesničané si s ním pokrývají střechy. Ptáci ho používají na stavbu hnízd. Ale dost řeči. Musíte jít dovnitř. Thrymm je někde tady. Pokud zrovna neodpočívá, určitě se s vámi bude chtít setkat. Ta záležitost s Cecilem ji velmi deprimuje. Je z toho ospalá."

"Určitě ji rozrušily i obavy z invaze," řekl Kedrigern.

"Ach, tohle. Ano, myslím, že ano. Ale není třeba dělat si kvůli tomu starosti. Jakmile bude Cecil v pořádku, sousedé dají pokoj a všechny ty řeči o vpádu zase utichnou."

Kedrigern přikývl. Snažil se působit přesvědčivě. Celá záležitost se teď jevila mnohem vážnější, než čekal.

Tyasan vzal Princeznu za ruku. "V každém případě se s Thrymm setkáte u večere," řekl jí přesvědčeně. "Myslím, že se předtím budete chtít umýt a trochu si schrupnout. Cestování je tak vyčerpávající a na dnešní noc toho máme hodně připraveno. Oslavy, tanec, hudba. Žongléři, akrobaté, cvičení psi. Přesně jako za starých časů, co, Kedrigerne?" Princezna se s každým Tyasanovým slovem rozzářila o trochu víc. Než domluvil, vznášela se plně půl pěsti nad zemí. "To zní opravdu báječně!" Ostře se podívala na Kedrigerna a dodala: "Člověk ocení jisté drobné vymoženosti, když žije v horách, stranou všeho dění."

Kedrigern její nadšení nesdílel. Věděl, že pokud se mu nepodaří vyléčit Cecilia, bude jeho morální povinností bránit Tyasanovo malé království před útočníky a takovou práci neměl rád. Byla vždycky nepřijemná. Mimo případy, kdy byla skrznastrz odporná. "Raději bych se podíval na Cecilia."

"Je ve svém kotci na hradbách, hned vedle severní věže."

"Pokud ti to nevadí, podíval bych se tam hned. Půjdeš se mnou, má drahá?"

"Nechám to plně ve tvých rukou," odvětila Princezna a půvabně se na něj usmála. "Musím ještě udělat tisíc věcí, abych byla náležitě připravena na dnešní večer."

Cecil přebýval v prostorné, pevně stavěné kůlně na závětrné straně věže. Když se k ní Kedrigern blížil, uviděl malého chlapce a dívku, kteří seděli u jejího vchodu. Z dálky svědčilo jejich držení těla o hluboké depresi, kterou jejich výraz v obličeji při pohledu zblízka potvrdil. Ale sotva ho zahlédli, vyskočili a s radostným křikem se rozběhli, aby ho přivítali. Dívka zvolala: "Ty jsi ten čaroděj, pro kterého poslal táta! Že jsi ten čaroděj? Řekni nám, že ano!"

"Samozřejmě že jsi! Pomůžeš našemu Cecilovi, takže bude zase moci létat a roztrhá naše nepřátele na kusy!" řekl chlapec, popadl Kedrigerna za ruku a táhl ho ke kůlně.

Očividně to byli Eldry a Ashel. Vnímavost těch dětí udělala na Kedrigerna hluboký dojem. Dbal na to, aby se oblékal prostě a vyhýbal se vystavování odznaků své profese. Pomáhalo mu to vyhýbat se komplikacím. "Udělám všechno, co bude v mých silách. Jak jste poznali, že jsem čaroděj?"

"Táta poslal pro čaroděje. Ty jsi přišel," řekl Ashel.

"Kromě toho, nikdo jiný než čaroděj by se neodvážil k Cecilovi přiblížit. Všichni ostatní se ho bojí. Zvláště doktoři."

"Vy nevypadáte, že byste z něho měli strach," řekl Kedrigern.

"Cecil je náš přítel a ochránce. Je to opravdu hodný gryf. Mluví trochu drsně, ale ve skutečnosti neumí být zlý, doopravdy ne."

U vchodu se zastavili a děti pustily jeho ruce. "Měl bys tam jít raději sám," řekla Eldry. "My zůstaneme tady."

"Neboj se," řekl Ashel. "Neublíží ti."

Cecil ležel na tlusté podestýlce slámy. Jeho dech byl hlasitý a sípavý. Nitro jeho tlamy, kdysi rudé jako roztopená pec, bylo bledě růžové. Oči, velké jako umyvadla, měl zakalené a podlité krví. Opeření na jeho hlavě a křídlech už nebylo zářivé, ale vybledlé, matné a značně opelichané. Kolem boláků rozsetých po odhalené kůži bzučely mouchy. Žebra mu viditelně vystupovala. Všude kolem byla roztroušena velká černá, rudá, modrá a bílá pera. Zdálo se, že je v ještě horším stavu, než říkal Tyasan.

Pořád to však byl gryf. Jakmile zaznamenal čarodějovu pozornost, pozvedl hlavu, otevřel svůj divoce zahnutý zobák a skřípavým hlasem řekl: "Jak si to představuješ, takhle sem vtrhnout? Jdi pryč! Jestli tě ještě jednou nachytám, jak se potloukáš kolem mého doupěte, utrhu ti ruce a nohy!"

Kedrigerna to z míry nevycházelo. "Král Tyasan mne požádal, abych zjistil, co by se dalo dělat s tvým zdravotním stavem."

"Vypadni, řezníku. Moje zdraví je v dokonalém pořádku."

"Neodejdu, dokud tě neprohlédnu."

Cecil se s obtížemi zvedl na nohy a řekl: "To si jen myslíš. Zkus mi odebrat jedinou kapku krve a přijdeš o vlastní. O všechnu."

"Já nejsem lékař, já jsem čaroděj."

"Dokaž to: nech se zmizet."

"Tyasan se domnívá, že tady existuje možnost, že tě někdo zaklel."

Cecil se chraptivě zachechtal. "Tyasan ví čerta starého. Poradil bych si s jakoukoliv kletbou, kterou by na mne někdo zkoušel. Jsem gryf."

"Stejně si tě prohlédnu." Gryf zasyčel a klapl zobákem, ale dál ve svém odporu nezašel. Kedrigern vytáhl svůj medailon a zadíval se na Cecilia skrze Hledáček pravdivého vidění. Nenašel ani stopu po zakletí.

"V pořádku, tak sis mne prohlédl. Teď táhni a nezapomeň si vybrat svůj honorář."

"Rád bych provedl ještě několik dalších testů," řekl Kedrigern. Natáhl se, aby Cecilia konejšivě poplácal.

"Dotkni se mě a budou ti říkat Jednorukej."

"Cecile, měl bys spolupracovat. Tyasan má starosti. Královna je zneklidněná. Království je v nebezpečí. Eldry a Ashel-"

Cecil pozvedl tlapu a ukázal čtyři hrozivě vyhlížející drápy. "Nech ty děti na pokoji, rozumíš? Kdokoliv by si s nimi něco začal, bude se zodpovídat mně!"

"Jsem tady kvůli nim, Cecile. Mají o tebe starost."

"Zmlkni."

"Pokud se ti něco stane, zlomí jim to srdce."

"Zmlkni, řekl jsem! Všechno, co potřebuji, je pořádně si odpočinout. Zmiz a možná se mi to podaří."

Kedrigern viděl, že se s Cecilem dál nedostane. Už věděl, že magie ve hře nebyla, a to bylo cenné zjištění. A Cecil měl zjevně děti rád stejně jako ony jeho. To mohlo pomoci. O gryfech je však známo, že neoplývají trpělivostí; veškerá další

snaha by patrně způsobila více škody než užitku. "No dobře, Cecile, nechám tě na pokoji," řekl čaroděj. "Ale vrátím se."

"Nespěchej."

"Vrátím se zítra."

"Možná budu mít štěstí a zemřu ve spánku." Cecil klesl na slámu, obrátil se zády k čaroději a skoro okamžitě začal chrápat.

Venku Kedrigern stanul tváří v tvář dvěma dychtivým obličejům plným očekávání.

"Je mu lépe? Pomohl jsi mu?" zeptal se Ashel.

"To se ještě nedá říct. Ale několik věcí jsem se dozvěděl. Možná že mi to pomůže."

"Jsme ti k službám," řekla Eldry s královskou důstojností. "Pro našeho drahého Cecila uděláme cokoli."

"Jak dlouho už takhle vypadá?"

"Od jara," řekla Eldry a Ashel přikývl a dodal: "Od časného jara."

"Přihodilo se mu to už někdy předtím?"

"Nikdy," odpověděly děti jednohlasně.

"Nesnědl něco nezvyklého? Nenachladil se? Neutrpěl zranění? Nevšimli jste si, že by se choval nějak divně?" zeptal se čaroděj a pokaždé mu odpovědělo zavrtění dvou hlav.

"Byl naprosto v pořádku," řekla Eldry. "Koncem zimy si vyčistil své doupě a vystavěl si krásné nové hnízdo z čerstvé slámy."

"A potom onemocněl," skočil jí do řeči Ashel.

Kedrigern přikývl a zamyšleně si zammul bradu. Při tom se ze všech sil pokoušel vypadat sebejistě. "Děkuji vám oběma. Hodně jste mi pomohli."

Ashel zatahal čaroděje za rukáv. "Už víš, co mu je?" zeptal se s nadějí.

"Dokážeš ho vyléčit?" přidala se Eldry.

"Výčet možností se zužuje. Ráno navštívím Cecila a znovu ho prohlédnu. Možná že pak budu schopen určit problém přesně."

"Prosím, udělej to, čaroději. Zachraň našeho Cecila," řekl Ashel a zadíval se na něho vlhkýma očima. Pak se odvrátil, neschopný ovládnout slzy, a Eldry Kedrigernovi zašeptala: "Musíš. Ubohý Ashel by se přes ztrátu svého miláčka nikdy neprenesl. A kromě toho nás ohrožují nepřátelé království."

"Udělám všechno, co je v mých silách. A pokud nedokážu pomoci Cecilovi sám, udělám všechno, abych našel někoho, kdo to dokáže. Teď se vraťte do hradu, dejte si pořádnou večeři a nechte Cecila odpočinout si."

Na malé popovídání nebyl před večeří čas a jen velice málo chuti. Večer pak, nad vybranými a výtečně připravenými chody, uprostřed zpěvu minstrelů, víření tanečníků, zábavných kousků cvičených psů a akrobatů, četných přípitků a výbuchů veselého smíchu Kedrigern přemítal nad svým případem. Mohl tak činit bez vyrušování; Princezna, která vypadala lépe než kdy jindy, byla centrem celé společnosti. Nikdo si nevšímal zamyšleného čaroděje ani strhaného a naprosto vyčerpaného posla, který odbíhal v pravidelných intervalech se vzkazy pro krále.

Kedrigern měl o čem přemýšlet. Gryfové byli pověstní svým nezníitelně dobrým zdravím. Nikdy neslyšel o gryfích nemocech, ale osobně žádného gryfa neznal, takže neměl žádný zdroj informací z první ruky. Pokud věděl, gryfové nemocem nepodléhali. Jenže Cecil zjevně nemocný byl. Patřil snad k nějakému zvláštnímu druhu gryfů? Trpěl nemocí ve Skythii neznámou? Byla způsobena nevhodnou stravou? Nebo snad mělo na jeho zdraví neblahý vliv vlhké klima Mlžných močálů? Na tyto otázky bude třeba zítra odpovědět.

Princezna, zadýchaná a šťastná, dosedla na židli vedle Kedrigerna. "Tak báječnou atmosféru jsem nezažila už celé roky! Dvořané jsou kouzelní. A hudebníci přímo skvělí. A všichni tak báječně tančí."

"Všiml jsem si, že jsi na parketu nechyběla ani jedenkrát."

"Ano. A ty jsi zase ani jedenkrát nevstal ze své židle."

"Přece víš, že jsem mizerný tanečník, má drahá. A Cecil mi dělá starosti. Vypadá hrozně a vůbec mi nevychází vstříc."

"Tak to s gryfy obvykle chodí, ne?"

"Nelíbí se mi představa, že děti přijdou o svého mazlíčka a do království vtrhnou nepřátelská vojska."

"To je to tak zlé?"

"Bojím se, že ano. Pojd' se na něho zítra podívat se mnou."

Vstala a vzala ho za ruku. "Půjdu. A jsem si jistá, že něco vymyslíš. Teď si pojd' zatančit. To ti udělá dobře."

"Ehm, já opravdu..."

"Pojd'. Tohle je velice snadný tanec. Naučíš se ho coby dup."

Příštího rána spali dlouho. Slunce už stálo vysoko nad obzorem, když došli ke gryfové kůlně. Kedrigern čekal, že se tam opět setká s královskými dětmi, ale Cecil byl sám.

"Už jsi tu zase. Říkal jsem ti, že tě nechci vidět," přivítal ho.

"Rozkazy tu dává Tyasan a ten chce, abych tě prohlédl."

"Kdo je tohle? Tvoje asistentka?"

"Jsem princezna," řekla Princezna důstojně.

Cecil zívá. "Dobře ti tak. Kdo tě prosil, abys sem ležla?"

"Není nutné, abys byl tak hrubý, Cecile. Chceme ti pomoci. Chceme, abys byl zase v pořádku."

"Kdybych byl v pořádku, byl bych mnohem hrubší. Teď zmizte a nechte mne na pokoji. Už je mi i tak dost zle a nepotřebuji, aby se mi kdokoliv šťoural v soukromí."

Ale Kedrigern se odbýt nenechal. "Kde tě to bolí, Cecile?"

"To není tvoje věc."

"Budu se ptát tak dlouho, dokud mi neodpovíš."

Princezna se na Kedrigerna zamračila. "Nesmíš na to ubohé stvoření tak naléhat." Obrátila se k Cecilovi a řekla sladkým hlasem: "Jsi velice statečný, Cecile. Vsadím se, že se ti ta tvá ubohá hlava bolestí div nerozskočí, ale nechceš si stěžovat."

Cecil po ní šlehl pohledem, ale zavrčel: "Dá se to vydržet."

"Ach, ty náš ubožáčku, jsi tak statečný," vzdychla Princezna.

"Přestaň mne litovat, dámo. Já jsem gryf. My něco vydržíme."

"Samozřejmě že ano. Jsi houževnatý, statečný a hrdý. A loajální ke králi Tyasanovi. Oddaný jeho dětem. A ta hlava tak bolí a bolí a bolí." Princezně zvlhly oči.

Už mnohem méně drsným hlasem Cecil řekl: "Vlastně ani ne. Bolesti hlavy přicházejí a zase mizí. Nejvíc mi dělá starosti ta ztráta chuti k jídlu. A všeobecná malátnost."

"Můj ubohý Cecile," zvolala Princezna. Opatrně natáhla ruku a pohladila gryfa po čele. Neucukl. Zabořila mu prsty do peří a podrbala ho. Cecil přivřel oči a vydal ze sebe zvuk podobný skřipavému zavrnění. "Nemáš na nic chuť?" zeptala se ho Princezna.

"Vůbec na nic," odpověděl Cecil zadumaně. "Ale můžeš pokračovat. Podrbej mne na zátylku."

Princezna mrkla na Kedrigerna, přitočila se blíž a zapojila do práce obě ruce. Cecil svěsil hlavu, spokojeně zavřel víčka a jeho předení se změnilo v hlasité bručení. Princezna poklekla po jeho boku a jemně se probírala peřím na zátylku jeho hlavy. Po chvíli Cecil řekl ospale: "Víš, paní, možná bych si přece jen dal malé umyvadlo masového bujónu. A můžou tam přihodit i pár kousků koniny."

"Hned ho přinese." "

"Pošli čaroděje. Ty zůstaň a ještě mě drbej."

Princezna se podívala na Kedrigerna a pokrčila rameny. Kedrigern přikývl a po špičkách se vykradl z kůlny.

Cestou do kuchyně potkal Eldry a Ashela. Dychtivě se na něho podívali a Ashel řekl: "Jdeš pozdě."

"Pokud jde o jeho hosty, tvůj otec nepodporuje časné vstávání. A dosáhl jsem jistého pokroku. Cecil požádal o umyvadlo masového vývaru."

"To je všechno?"

"Chce do něj pár kousků masa."

Děti si vyměnily vážné pohledy. Eldry řekla: "To je dobré znamení."

"Nechal mou ženu, aby ho drbala na hlavě. A přede."

"Je tvá žena hezká? Líbí se mu, když ho hezké dámy drbou na hlavě."

Kedrigern si vybavil obraz Princezny oděné toho rána do temně modrých šatů se zlatou výšivkou na zápěstí a kolem kolem krku a usmál se. Neměla na sobě žádné šperky s výjimkou zlaté čelenky ve svých sametově černých vlasech a zlatého řetězu, který jí visel až k pasu.

"Ano, je velice krásná. Poslyšte - co kdybyste se postarali o ten vývar? Vy víte, jak ho má Cecil rád. Já se vrátím a trochu na něj dohlédnu."

Děti odběhly a Kedrigern se vrátil do kůlny. Chvilí zůstal stát ve dveřích a mlčky se díval, jak Princezna drbe Cecila na krku a pak výš, mezi lopatkami. Její péče dělala divy; zlepšení gryfova stavu bylo patrné na první pohled.

Pro Princeznu to však byla těžká práce. Musela se hodně předklonit a nahnout dopředu. Čas od času se musela narovnat a protáhnout si záda, ale byla to jen krátká přerušení a hned se zase vrátila do práce. Byla obrázkem nezištného sebeobětování a Kedrigern na ni byl doopravdy hrdý. Jen málo princezen by mělo takové pochopení pro gryfa.

Ale jak to, že to fungovalo? Pouhé drbání na krku, třebaže od princezny, přece nemohlo být lékem. Jak se Kedrigern díval, všiml si, že se Princeznin zlatý náhrdelník dotýká gryfova boku. V paměti mu něco problesklo, ale nedokázal si to plně vybavit. Něco o gryfech... a zlatu... gryfové a zlato... Skythie... střechy ze zlata... a výroba hnízd.

A najednou to měl.

Přispěchal k Princezně a zašeptal jí: "Můžeš ho přestat drbat. Zavěsím mu kolem krku tvůj zlatý řetěz. Bude zase v pořádku."

"Opravdu?"

"Alespoň na čas."

"Ale to přece není kouzelný řetěz."

"Je zlatý. To je důležité."

Pomalu se zvedla a promnula si klouby na rukou. "Dobře. Už bych to stejně dlouho nevydržela. Cecil má velice hrubé peří."

Vzal její ruce něžně do svých. "Už nemusíš pokračovat."

"Řekla bych, že už víš, co mu je."

"Jsem si tím jist. Ale jestli ho vyléčíme, záleží jen a jen na tom, nakolik si Tyasan gryfa považuje."

Sešli se v předsíni korunního sálu. Tyasan a Thrymm vyslechli Kedrigernovo vysvětlení tu a tam zpestřené Princezninou poznámkou a mlčky se na sebe podívali. Tyasan se obrátil ke svým hostům.

"Zlaté hnízdo?" zeptal se.

Kedrigern přikývl. "To jediné mu pomůže."

"Hnízdo pro Cecila si vyžádá velké množství zlata. Nezůstane mi nic na zaplacení tvého honoráře."

Kedrigern velkoryse mávl rukou a řekl: "Rádi přijmeme drahokamy a stříbro. Váš Cecil strádá odloučením od zlata. Pokud chcete, aby byl zase v pořádku, musíte mu obstarat zlaté hnízdo."
Tyasanův výraz byl obrazem bolesti. "Jsi si tím opravdu jistý?"
"Jakmile se ho dotkl Princeznin zlatý řetěz, Cecil se uvolnil a vrátila se mu chuť k jídlu. Tak jsem na to přišel."
"Nemohlo to být tím drbáním na krku? Možná kdyby se mí poddaní střídali v drbání..."
"Moje péče ho neuzdravila," řekla Princezna, "ačkoliv jsem si jistá, že pomohla. Dlouho poté, co jsem s tím přestala, snědl Cecil mísu koňského vývaru a požádal o pořádný kus masa."
"Říkal, že se zítra proletí kolem hranic a podívá se, co dělají tví sousedé," dodal Kedrigern. "Myslím, že s vpádem nepřátel království už si starosti dělat nemusíš."
Thrymm si ulehčeně oddechla a řekla: "Cecil je zase v pořádku."
"Ale nevydrží to, pokud nebude v kontaktu s větším množstvím zlata. Jakmile gryf dospěje do určitého věku, stane se to důležitým pro jeho zdravotní stav. Proto si ve Skythii staví hnízda ze zlata," řekl Kedrigern.
"Užívají ho jen proto, že je tak snadno k mání. Ve Skythii leží zlato, kam se podíváš. Každý to ví," řekl Tyasan.
"Možná se mýlí. Kolik zlata si nasbíral tvůj strýc Gulberan během svého pobytu ve Skythii?"
Tyasan se na okamžik zamyslel a pak řekl rozpačitě: "Vlastně žádné. Ubožák zemřel bez jediného měďáku." Když ani Kedrigern, ani Princezna neodpověděli, pokračoval zoufale: "Co kdybychom použili mosaz? Nechal bych ji vyleštit. Vypadá skoro jako zlato, když se pořádně vyleští."
"Gryfové jsou hrubiáni, ale ne hlupáci. Cecil by nevydržel dlouho a ke konci by se z něj mohl stát velice vztekklý gryf."
"Nemohl bys ho zhypnotizovat nebo pro něho vytvořit nějakou iluzi?"
Kedrigern zavrtěl hlavou. "Musí to být skutečné zlato. Náhražky nepůsobí."
Mlčky seděli a přemítali nad nastalým problémem. Po chvíli Princezna vzhledla a řekla: "Jako dočasné řešení bys mohl zkusit zlatou fólii."
"Nebo možná příkrývku bohatě vyšívanou zlatem," dodal Kedrigern. "Ale jen do té doby, než se podaří shromáždit dost zlata na stavbu hnízda."
"Budeme požadovat reparace od našich sousedů," řekla Thrymm. "Měli by se na tom také nějak podílet. Koneckonců, všechno to vzešlo z těch jejich hloupých výbojů."
Tyasan zadumaně hleděl do země a vrtěl hlavou. "Ti sami moc zlata nemají. Dostaneme od nich nanejvýš nějaké kožešiny a dřevo na topení."
Chvilí seděli všichni čtyři mlčky. Náhle Thrymm pozvedla oči k nebi a řekla: "Proč jen Gulberan neposlal našim dětem raději štěňátka?"
"Možná, že ve Skythii psi nejsou."
Královna pokrčila rameny. "No dobře, tak kotě. Dokonce i s opicí by bylo méně problémů."
"Jako ochránce vydá Cecil za pluk vojáků. Je oddaný Eldry a Ashelovi. Lepšího společníka by si nemohli přát. Jakmile se mu vrátí síla, bude se s nimi moci proletět. Pes nebo kočka by to nedokázali," namítl Kedrigern. "Ani opice."
"Ale všechno to zlato..."
"Vždyť ho přece nesní ani neutratí," řekla Princezna. "Všechno vám zůstane pěkně v jeho kůlně."
"To je pravda," připustila Thrymm nepřilíšeně nadšeně.
"A bude dobře střežené," dodala Princezna.
"Až příliš dobře střežené," povzdechl si Tyasan.
"Pokud ho budeš skutečně potřebovat, Ty, Cecil ti určitě nějaké dá," řekla královna.
Tyasan se podíval na svou ženu a ve tváři se mu zračilo všechno trápení světa. "Já vím, že se mě snažíš povzbudit, drahá Thrymmie, ale není to příliš veselá vyhlídka pro krále, muset žádat o půjčku svého domácího mazlíčka. Je to ponižující."
Následovalo dlouhé ticho, přerušené nakonec Kedrigernem. Zahleděl se do prázdna, bradu si opřel o ruce a promluvil hlasem člověka, předkládajícího zajímavou spekulaci: "Jelikož si Cecil začal stavět hnízdo, nebude to patrně dlouho trvat a bude se chtít usadit. Vráti se do Skythie, aby si vyhledal družku..."
"Kdo nás bude chránit?" záupěl Tyasan. "Když přijdu o Cecilia, budu muset najmout armádu! Tak či tak, jsem na mizině!"
"Cecil se vrátí. Velice se mu tady líbí a pochybuji, že by chtěl opustit děti natrvalo. A vzhledem k tomu, že bude čekat rodinu, bude potřebovat větší hnízdo. To znamená..."
"To znamená, že budu muset opatřit víc zlata!" zakvílel Tyasan a skryl si tvář v dlaních.
"Gryfové jsou hrdá stvoření. Postará se o to sám. Gryfové vědí, kde najít zlato. A když ho Eldry a Ashel hezky požádají..."
"Pro ty děti by udělal cokoliv," rozzářila se Thrymm.
"-jsem si jist, že přinese i jeden nebo dva soudky pro ně..."
Tyasan vzhledl. V obličejí měl výraz tonoucího, který sáhl po posledním stéblu trávy a jeho prsty se sevřely na pořádném lanu.
"...a pro jejich rodiče," dopověděl Kedrigern.

Smrt má bosé nohy

Čaroděj Kedrigern by váhavě a neochotně připustil, že hostinec má před tábořením v lese jednu výhodu: dá se čekat, že v něm bude tepleji. Kdyby měl zrovna dobrou náladu, možná by mu přiznal i druhou dobrou vlastnost: v hostinci někdy bývá i sucho. To ale byla asi tak nejzazší mez, kam byl ochoten ve své chvále zajít. Přes tyto dvě nepopiratelné leč nejspíše přednosti považoval pobyt v hostinci za horší alternativu k noci strávené u potůčku, s pořádným ohněm,

který mu udrží od těla všelijakou divokou zvěř, velkou i malou, a pořádným ochranným zaklínadlem proti lidským vetřelcům.

Před tím vším samozřejmě dával přednost domovu, který opouštěl vždy jen velice neochotně. Domov znamenal společnost Princezny, služby Spota a pohodlné posezení u krbu se svými knihami. Hospody oproti tomu nabízely utrpení za přemrštěné ceny. Byly hlučné, špinavé, přeplněné, zakouřené a páchly. Jídlo v nich bylo odporné, víno rozežírало žaludek, o poskytovaných službách bylo lépe nemluvit a pokoje byly malé. Postele se hemžily vešmi a všude se tlačili nanejvýš nesympatičtí lidé, kteří přes den hlasitě žvanili a po setmění stejně hlasitě chrápali. K tomu ještě celou noc štěkali psi a vřiskaly kočky.

Zvířata se samozřejmě dala umlčet a od vši vám pomohlo jednoduché zaklínadlo, ale poradit si s lidmi bylo obtížnější, zvláště když na sebe člověk nechtěl upoutat pozornost a to Kedrigern neměl ve zvyku. Už dávno se naučil, že když je to jen trochu možné, rozumný čaroděj se pozornosti ostatních raději vyhne.

Jenže když se spustí déšť, vítr fičí v korunách stromů, v temném lese vyjí vlci, člověk je daleko od domova, znavený na těle i na duši, a jeho magické rezervy jsou po obtížném čarování skoro vyčerpány, předsudky se rozplynou a rozum je přehlasován. Když v dálce uviděl světélko a o chvíli později rozeznal skrze přívaly deště nezaměnitelné obrysy hospody se stáji a pomocnými staveními, pocítil Kedrigern hřejivou náklonnost ke všem hostincům a hostinským. Kdo ví, možná se z tohoto podniku, který se před ním tak nečekaně vynořil z temné noci, vyklube hospoda s velkým H, bílá vrána mezi všemi těmi politováníhodnými křemami a knajpami. A v něm mistr kuchař. Sklep, o němž se zdá labužníkům. Rychlá obsluha. Příjemná společnost. Kéž by tomu tak bylo!

Zpočátku se zdálo, že by to skutečně mohl být ten případ. Výčep vypadal nezvykle čistě. Dostal pokoj s postelí jen pro sebe, což se nestávalo často. V kotli u ohně bublal guláš, a když se posadil ke stolu, aby se najedl, zjistil, že chléb je skoro čerstvý a víno se dá pít. Najedl se a pak se usadil blíž k ohni, aby se ohřál a usušil. Jedinými dalšími hosty byl pár středních let a statný mladík s hranatou čelistí a odhodlaným výrazem. Seděli na lavicích a muž se ženou spali, ale jejich chrápání skoro nebylo slyšet.

Kedrigern kývnutím pozdravil mladíka, který odpověděl stejně, ale nahlas neřekl nic. To Kedrigernovi plně vyhovovalo. Nepatřil k lidem, kteří rádi klábosí. Tahle hospoda se opravdu blížila jeho představám ideálního ubytování mimo domov.

Hostinský, pomalý chlapík jménem Corgin, si k nim po chvíli přisedl. Celá společnost mlčky naslouchala kvílení větru venku, praskání ohně a pochrupování spáčů. Kedrigerna se zmocnila příjemná ospalost a začal klimbat. Vtom se k němu Corgin naklonil a tlumeným hlasem, aby nevyrušil spící pár, se zeptal: "Co dělá učenec v tak bouřlivé noci na cestách, smím-li se zeptat, mistře Sigere?"

Kedrigern, který něco takového rozhodně nečekal, sebou trhl a zamrkal. Rychle se však vzpamatoval. Siger. Učenec. Ano, samozřejmě, Siger z Trondhjemu. Představil se jako potulný učenec. Bylo to jeho inkognito, které používal na cestách, aby nevyvolával neklid a nezdravou zvědavost u lidí, s nimiž se potkal. "Jsem na cestě k jednomu filozofovi. Chci s ním prodiskutovat některé postřehy týkající se mutability."

"Aha. Mutability." Corgin vědoucně přikývl, ve tváři smrtelně vážný výraz.

"Fascinující věc, ta mutabilita."

"Osobně toho o ní moc nevím," přiznal hostinský.

"To nikdo."

Po delší odmlce se Corgin zeptal: "Co je to vlastně ta mutabilita?"

"Nevím určitě. Proto jdu za tím filozofem," odpověděl Kedrigern.

Corgin o tom chvíli uvažoval a pak mlčky přikývl. Mladík se k jejich hovoru nepřipojil a spáči stále spali. Konverzace uvázla na mrtvém bodě, což Kedrigernovi plně vyhovovalo. Zív! Po dlouhé odmlce se znovu ozval hostinský.

"Filozofy tu vidáme jen zřídka."

"Filozofové neradi cestují."

"Ano." Znovu zavládlo ticho a pak hostinský řekl: "Často sem chodí kupci. Občas poutníci. Minulý měsíc se tady zastavil kurýr. Ale filozof žádný. Ani učenec."

Kedrigern něco neurčitěho zabručel. Cítil, jak mu padají víčka a mozek mu pomalu usíná.

"Dnes tady máme šerifa," prohlásil hostinský a ukázal palcem na mladíka.

Kedrigern pozvedl ruku na pozdrav.

"Jsem Siger z Trondhjemu," představil se svým cestovním pseudonymem.

"Já se jmenuji Rury," odpověděl šerif. "Zajišťuji v této části země královskou spravedlnost."

"Jsi tady služebně, nebo?"

Rána na dveře přerušila jeho otázku v půli a úplně zničila poklidnou atmosféru v hostinci. Nebylo to obyčejné zaklepání, ale nedočkavé zabušení, po kterém nadskočily talíře na stole, a následoval je tucet dalších úderů spolu s několika nesrozumitelnými, leč zjevně hněvivými výkřiky. Corgin vyskočil a spěchal otevřít. Spící pár se s poplašeným vyjeknutím probudil. Ruryho ruka sklouzla k jílcí dýky. Kedrigern, který spíše ze zvyku než z opatrnosti udělal základní ochranné kouzlo, ještě než vešel do hostince, nehnul ani brvou. "Není třeba se vzrušovat," řekl. "Je to jen obyčejný pocestný."

Rury se na něho podezíravě podíval. "Jak to víš?"

"Prostá logická úvaha. Lupiči neklepou, ti rovnou vtrhnou dovnitř. A není divu, že člověk, který hledá za deštivé noci, jako je tahle, jídlo a postel, neoplývá trpělivostí."

Kedrigern byl navenek nenucený, v duchu však sám sebe proklínal za chybu, které se dopustil. Jakmile jednou jen připustíte, že jste čaroděj, sesypou se na vás lidé jako vosy, každý bude chtít zaklínadlo, zařikadlo nebo protikouzlo a už si neužijete ani chvilku klidu.

Místností proletěl studený závan větru, až se plameny v krbu roztančily. Dveře se prudce otevřely a drsný hlas zahřímá: "Jídlo pro mne a moje muže a pak nejlepší pokoj, co máš - a hod' sebou, krčmáři! Cestuji v záležitosti krále. Jsem sir Buldrum Tvrdé ruky a trpělivost rozhodně nepatří mezi moje přednosti."

Na společnost u krbu měla ta slova okamžitý účinek. Rury si něco zamumlal pod vousy a plivl do plamenů. Spáči, nyní už docela probuzení, si vyměnili zamračené pohledy; muž vycenil zuby a zavrčel nesrozumitelná, ale bezpochyby hněvivá slova.

Corgin vycouval z místnosti a přitom se neustále ukláněl a drmolil: "Ano, sire Buldrume. Připravím vám pokoj. Nejlepší v mém podniku. Přímě nad kuchyní. Je nejteplejší a nádherně to tam voní. Račte se usadit; hned přinesu guláš pro vás i pro vaše muže. Je to pro mne čest, vám sloužit; čest a výsada, sire Buldrume." Sklonil se a zástěrou utřel stůl.

"Dones svoje nejlepší víno a přines ho rychle! A jestli mi nebude po chuti, donutím tě vypít ho celý sud, rozumíš?" zahřímá znovu ten drsný hlas následovaný dusáním těžkých nohou a zjevením muže v červeném a černém oděvu, který přistoupil ke krbu, otočil se zády k ohni, založil si ruce na prsou a rozhlédl se po ostatních hostech.

Sir Buldrum byl o hlavu vyšší než Kedrigern a na každé straně o kus širší. Jeho zamračený obličej byl brunátný, vousy a obočí měl černé, vlasy přistřížené nakrátko. Opovržlivě přejížděl pohledem z jedné tváře na druhou a pak křikl na postarší pár: "Taková jako vy už mají být dávno v posteli. Táhněte. Posadím se na vaši lavici."

Muž se pomalu zvedl a pomohl vstát své ženě. Hlas se mu trásl, když řekl: "Jak jinak. Už jsi nás připravil o domov i o pole. Ted' nám bereš i naši lavici."

"Pozor na jazyk, dědku! Hovoříš s královým služebníkem," odpověděl rytíř. Chvilí si ty dva zamračeně prohlížel, pak se usmál - nečekaně a nepříjemně - a řekl: "Pamatuji si tě. Ano, dobře si na tebe vzpomínám, staříku. Jmenuješ se Kettry. A tvoje žena je Hilla. Vzpurníci. Nechtěli jste králi platit daně."

"Neměli jsme peníze," namítla žena.

"Ale měli jste dům, úrodu, dobytek a nábytek."

"Tak jsi nám to všechno vzal," řekl muž.

"Nebyla to ani polovina toho, co jste dlužili. Ale jelikož jste si zjevně nechali dost, abyste mohli sedět v hospodě, vyberu si ten zbytek při odchodu - v penězích nebo na vašich kůžích."

Kedrigern už toho měl dost. Do hostince šel, aby si ušetřil magii, ale chování sira Buldruma bylo tak nesnesitelné, jeho hlas tak pronikavý a samotná jeho přítomnost tak urážlivá, že ho nemohl jen tak přehlédnout. S lidmi jako Buldrum bylo třeba jednat tvrdě, jinak by vám brzy přerostli přes hlavu.

Použil jednoduché zaklínadlo. Než dovnitř vešel Buldrumův doprovod, udělal nenápadné gesto a zamumlal příslušnou frázi. Oheň v krbu vzplála a plameny vyšlehly do místnosti. Vyvalil se oblak dýmu a rytířův plášť se vznítil. Sir Buldrum vykřikl a začal zoufale zápasit s jeho sponou. Kedrigern hbitě vyskočil, popadl ze stolu těžký cínový táč, začal jím Buldruma zuřivě mlátit po zádech a zadku a přitom vykřikoval: "Rychle, pomozte mi! Musíme ho zachránit!"

Rury a Kettry ochotně přispěchali a snažili se zadusit plameny pohrabáčem a lopatkou. Hilla rytíře polila pivem.

Po několika minutách horečné aktivity a křiku, kdy Buldrum ječel a klel, zatímco ostatní hulákali: "Ještě tady! Víc, ještě to hoř! Tady, utlučte ty plameny!" se rytíři konečně podařilo strhnout si plášť z ramen. Sotva dopadl na podlahu, samozvaní hasiči jej zlili a rozdupal. Rytíř na to jen hleděl, neschopen slova, a oběma rukama se držel za záda.

Kedrigern na něj pohlédl, polekaně vykřikl a chrstl mu korbel piva do obličeje.

"Jeho vousy! Kouří se z nich!" zvolal a popadl další korbel. "Musíme mu je uhasit."

"Okamžitě přestaňte!" zaječel Buldrum a rozhodil ruce. "Buldrum Tvrdé ruky nepotřebuje, aby mu kdokoliv pomáhal."

Kedrigern se na něho podíval s výrazem dětské nevinnosti ve tváři. "Přece jsme nemohli nečinně přihlížet, jak králův služebník hoří plamenem, sire rytíři."

"To by bylo neuctivé," dodal Rury a Kettry s Hillou souhlasně přikyvovali.

Do výčepu vtrhli dva vazouni s obnaženými meči v rukou. "Jsi v pořádku, můj pane?" křičeli jeden přes druhého.

"Idioti! Kde jste byli, když váš pán hořel?"

"My jsme... naše koně... zavazadla... byli jsme..." začal koktat první muž, ale Buldrum ho srazil pěstí na podlahu. Dalším úderem srazil druhého muže, než stačil promluvit.

"Hned se cítím lépe," prohlásil rytíř. "Kde je hostinský? Já ho naučím mít v podniku vadný krb. Dám mu takový výprask..." Buldrumova slova přešla do série neartikulovaných výkřiků doprovázených zuřivým máváním rukama. Jeho obličej získal barvu zralého baklažánu.

"Chystá pro tebe jídlo. Když ho zmlátíš, nenajíš se," řekl Kedrigern.

Buldrum jen zavrčel, nenávisťně se kolem sebe rozhlédl a pak řekl: "Tak ho zmlátím zítra, až budu odjíždět. Co na mě všichni čumíte? Potřebuju soukromí. Jsem tady v králově záležitosti. Jděte pryč! Táhněte!"

Kedrigern už chtěl stejně odejít, ale ne takto. Muž jako sir Buldrum musel dostat za vyučenou, pro blaho všech. Králův sluha, nebo ne, byl to hulvát a veřejná pohroma. Vyjma příjemné mezihry s hořícím pláštěm jeho příchod všem pokazil příjemný večer.

A kdo to vůbec byl? Titul 'sluha krále' znamenal sám o sobě velice málo. Kterému králi sloužil? V tomto koutě světa bylo králů jako much ve stáji. Každý, kdo dal dohromady nějakou tu stovku lupičů a rváčů, se okamžitě nazval králem a jal se terorizovat ty s menšími tlupami lupičů nebo bez nich. Politická situace tu byla značně nepřehledná a lidí jako Buldrum přibývalo jako hub po dešti. Někdo s tím už musel něco udělat. Buldrum nesměl vzít těm starým lidem jejich poslední majetek, tyranizovat hostinského ani působit jiné nepřístojnosti. Potřeboval lekci. Stejně jako král, který někoho takového zaměstnával.

Zatímco si Kedrigern promýšlel, co by měl podniknout, ústa se mu sama otevřela v širokém zívnutí. To rozhodlo. Byl příliš unavený, než aby vymyslel dostatečně vynalézavé kouzlo. Pořádně se vyspí a ráno určitě přijde na něco vhodného pro rytíře. Pak k tomu ještě přidá zaklínadlo s časovou prodlevou, aby ho donesl svému králi. Tak bylo třeba

s lidmi jejich druhu jednat. Bude ho to stát jen malou část magie a vynaloží ji pro dobrou věc.

Když se takto rozhodl, otočil se a zamířil ke schodům; Rury, Kettry a Hilla jej následovali. Přitom slyšel, jak si Kettry mumlá: "Někdo by tomu ďáblu měl podříznout hrdlo," a Hilla dodala: "Jeden z jeho mužů to dříve, nebo později udělá, dej na má slova. Jen se podívej, jak s nimi zachází."

Rury se otočil a řekl: "Takové řeči už nechci slyšet. Buldrám je svině, ale slouží králi."

"Tvrdí to o sobě, ale jak máme vědět, že je to pravda? Třeba je to obyčejný lupič," namítl Kedrigern.

"Slouží králi Osmalovi. Viděl jsem ho u jeho dvora."

"Nepoznal tě. Nás poznal, ale tebe ne," řekl Kettry s neskryvaným podezřením.

"Buldrám poznává jen ty, které považuje za důležité, a ty, které může ponižovat. Je to lump a ničema. Ale jakkoliv ho nenávidím, mám svou zodpovědnost. Kdyby ho někdo zabil, budu se muset postarat, aby za to visel. Takže už nechci slyšet žádné podobné řeči," řekl Rury.

Bledá a vychrtlá služtička, vlastně pouhé dítě, připravovala pro sira Buldráma pokoj na konci chodby. Když ji Kedrigern oslovil, přikrčila se, jako by ji uškolil.

"Neboj se, dítě. Chceme jen vědět, kde jsou naše ložnice," řekl.

Dívka se smutně usmála a odvedla je do jejich pokojů. Pak se rychle vrátila ke své práci.

Corginův hostinec byl netypický v tom, že každému hostu nebo manželskému páru poskytoval zvláštní pokoj. To byl neslýchaný luxus. Obvyklá praxe mezi hostinskými byla nacpat do jedné postele tolik nocležníků, kolik se tam vešlo, nebo je naskládat jednoho vedle druhého na slamníky rozložené na podlaze. Jistě, Corginovy pokojíky byly malé, stěny mezi nimi byly tenké, ložní prádlo pochybné kvality, hmyz v nich hladový a hojně zastoupený, ale to se dalo čekat. Kedrigern byl spokojen. Dobře se navečerel a nyní měl soukromí a poměrný klid. Ke všemu střecha skoro vůbec netekla.

Drobné kouzlo jej zabezpečilo proti kapání a vetřelcům, jiné přesměrovalo všechny hmyz do pokoje sira Buldráma. Chvilí uvažoval o zaklínadlu, s jehož pomocí by neslyšel chrápání ozývající se zvenčí, ale pak se rozhodl šetřit magií. Nebylo pravděpodobné, že by někdo chrápal tak hlasitě, že by to slyšel přes kvílení větru a bubnování dešťových kapek.

Kedrigernův pokoj byl přímo nad výčepem. Když se zdola ozval Buldrámův řev, začal znovu uvažovat o použití utišujícího kouzla. Rytíř hlučně jedl, tiskal nádobím a křičel po svých mužích, po hostinském i malé služce. Nakonec Kedrigernovi nezbylo než zvuk utlumit alespoň slabým zaklínadlem.

Zrovna usínal, když ho ze sladké dřimoty vytrhlo bouchnutí dveří na chodbě a Buldrámův zuřivý křik. Sotva zamhouřil oči podruhé, ozvalo se zvenčí vzteklé klení. Pak konečně zavládlo ticho.

V noci se probudil ještě jednou. Vitr už utichl. Za zdí někdo chrápal jako lesní obr nebo jako když se z vysoka sype štěrka na železný plát. Zvuk se nesl od pokoje sira Buldráma.

Kedrigern znovu pomyslel na silnější protihlukové kouzlo; takhle postupně ho to stálo víc magie, než kdyby ho udělal hned. Chvilí ležel na posteli a hleděl do tmy. Pokusil se usnout s prsty v uších, ale zjistil, že je to nemožné. Pak začal uvažovat, jestli by neměl přistoupit k drastičtějším prostředkům. Než to ale domyslel do konce, chrápání přestalo. Chvilí počkal, jestli se neozve znovu a ještě silněji, ale neozvalo se. Ulehčeně si oddechl, přetáhl si příkrývku přes rameno a znovu usnul.

Druhého dne ráno ho probudil křik, hluk běžících nohou a dunivé rány na dveře. Někdo bušil do všech dveří na chodbě a ve všem tom zmatku bylo slyšet slova: "Sir Buldrám... nemůžeme ho vzbudit... rozhodně zvláštní!"

Kedrigern si opláchl obličej studenou vodou, rychle se oblékl a odstranil zaklínadlo ze dveří. Když otevřel, zjistil, že chodba je plná lidí, kteří vzrušeně pobíhají sem a tam. Dva Buldrámovi zbrojnoši stáli přede dveřmi rytířova pokoje a snažili se mluvit oba najednou. Corgin si trhal vlasy a kvílel: "Něco strašného se stalo, já to vím, já to prostě vím! Jsem zničený člověk! Zničený!" Služtička plakala jako na pohřbu. Jedině Rury zůstal klidný, a když se Kedrigern přidal k ostatním, šerif se ujal velení.

"Teď jsme tady všichni. Můžeme začít," řekl.

"Schází Kettry a Hilla," namítl Kedrigern.

"Ti utekli v noci. Jestli tu byl spáchán nějaký zločin, jsou bezpochyby viníci. Žádný strach, však my je dopadneme."

"Není tu ani Corginova žena."

"Ta je v kuchyni. Už jsem ji vyslechl. Corgine, dej mi klíč od pokoje," řekl.

"Nemám ho, vaše ctihodnosti," odpověděl vystrašený hostinský. "Vzal si ho Buldrám, aby se mohl zamknout zevnitř. Říkal, že nikomu nevěří."

"To je pravda, šerife. V noci se zamyká i na svém vlastním hradě," řekl jeden ze zbrojnošů. Druhý přikývl a dodal:

"Slyšeli jsme, jak otáčí klíčem a zandává závoru. Celou noc jsme strávili na slammicích před jeho dveřmi."

"A tvrdě jste spali, předpokládám," řekl šerif.

Horlivě zavrtěli hlavami. "Jeden z nás byl vždycky vzhůru," řekl první z nich.

"Musíme si dávat pozor. Buldrám nás občas kontroluje a kdyby nás nachytil, že oba spíme, seřezal by nás, až by z nás crčela krev," přisvědčil druhý.

"Měl u sebe hodně zlata?"

"Skoro žádné, teprve začal vybírat. Tohle byla jeho první zastávka."

Druhý muž dodal: "Nechránil zlato, ale svůj život. Příliš mnoho lidí přísahal, že mu při nejbližší příležitosti vrazí nůž do zad."

Rury se podíval na jeho potlučený obličej a na modřinu pod okem jeho kolegy. Nijak to však nekomentoval.

Corgin se protlačil do popředí a řekl: "Pane, je přece možné, že jenom tvrdě spí. Včera večer si hojně dopřával vína."

Zbrojnoši začali přikyvovat. "Po víně je jako divý. Včera vypil sám dva plné džbánky, šerife," řekli.

"Jestli si myslíte, že je jen opilý, proč jste ztropili všechnen ten povyk?"

"Říkal nám, že chce vyrazit časně ráno. Za svítání jsme byli připravení, a když nevycházel, zaklepali jsme na dveře, ale neozval se. Tak jsme zaklepali znovu a pak ještě potřetí. Zevnitř se stále nic neozývá."

"Nemarněme čas," řekl Rury. "Vyrazíme dveře."

"Jsou z tvrdého, dubového dřeva. Ty by nevyrazilo ani šest mužů s dobývacím beranem," namítl Corgin.

"Je tam okno?"

"Ano, pane. Ale je velice malé a nedá se otevřít. Zatloukl jsem ho hřebíky. Chráním svoje hosty před lupiči a zloději."

"A co kdyby vypukl požár?"

Corgin dlouho neodpovídal, jako by požár bylo něco, co se zcela vymykalo jeho představivosti. "Ach, takový požár, to je strašné neštěstí, pane. To bychom si nepřáli."

Zdálo se, že Rury neví jak dál. Ostatní se dívali jeden po druhém a tvářili se podezíravě. Kedrigern začínal být netrpělivý. Nemínil tady ztvrdnout jen proto, že se Buldram vyspává z opice. Na jeho odpočinku, zdraví ani jiných problémech mu nezáleželo ani za mák. "Služka je velice útlá dívka," řekl. "Co kdybychom otevřeli okno a prostrčili ji skrz ně do pokoje, aby nám otevřela dveře zevnitř?"

Přes Corginovo bědování, že tím utrpí dobrá pověst jeho podniku, to udělali. Pršet už přestalo a zem za hostincem byla skoro suchá. Netrvalo to dlouho a byl přinesen žebřík, pak šerif vypáčil okno. S Corginovou pomocí strčil hlasitě protestující dívku dovnitř. Ta vzápětí zděšeně vykřikla, vrhla se z okna a zoufale se snažila uprchnout, zatímco Rury a oba zbrojnoši se neméně usilovně pokoušeli vrátit ji na žebřík.

Corgin vytáhl z hromady dřeva na topení silný klacek. "Já ji seřezu. Až s ní skončím, poslechni na slovo."

Kedrigern ho zadržel. "Já si s ní promluvíím."

Odvedl služku stranou a řekl jí, aby se posadila. Dívka se třásla po celém těle, z očí jí tekly slzy a mezi jednotlivými vzlyky ze sebe vyrážela něco nesrozumitelného. Bylo vidět, že je vyděšená k smrti. Kedrigern ji začal konejšit a tiše k ní promlouval, dokud se trochu neuklidnila. Nebyla k tomu třeba žádná kouzla, jen trocha trpělivosti.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se.

"Gup, pane."

"Nádherné jméno. Teď mě poslouchej, Gup. Musíš se vrátit do toho pokoje. Je to velice důležité."

Dívka sklopila hlavu a zamumlala: "To nemůžu, pane. Ten vzteklý muž je mrtvý a je to moje chyba. Já jsem ho zabila." Kedrigernův údiv okamžitě ustoupil soucitu. Na Gup byl žalostný pohled - byla bledá a vyzáblá, s tmavými kruhy pod očima, podvyživená a udřená. Vypadala jako uzlíček klacíků zabalených ve špinavých hadrech. Bylo na ní vidět, jak ubohý život do této chvíle vedla, a teď zřejmě skončí na šibenici. "Jak jsi mohla zabít tak velkého a silného muže, Gup? Vždyť byl ve svém pokoji zamčený, ne?"

"Přála jsem mu smrt, pane. Pracovala jsem co nejrychleji, pane, opravdu jsem se snažila, ale on mě kopal a bil mě a nadával mi, až jsem si přála, aby umřel. Nemyslela jsem to doopravdy, ale moc mi ubližoval a nedokázala jsem si pomoci."

Kedrigern si zhluboka oddechl. "A tak jsi ho zabila?"

"Ano, pane. Je mi to hrozně líto, pane. Vím, že jsem udělala moc zlou věc."

"Víš určitě, že je mrtvý?"

"To ano, pane. Leží tam na posteli, je fialový jako bluma, oči má vypoulené a nehýbá se. A je to všechno moje vina. Teď mě pověsí, že?"

"To si nemyslím, Gup. Ale musíš se do toho pokoje vrátit a otevřít šerifovi dveře."

Zbledla a zděšeně na něj pohlédla. "Ach, pane, to přece nemůžu! Nemůžu se tam vrátit, když je tam on! Prosím, nenut'te mě k tomu!"

"Jsi jediná, kdo se tam dostane, Gup. Potřebujeme tvou pomoc. Musíš být statečná. A já ti teď něco slíbím: když uděláš, co ti řeknu, nebudeš nikomu muset říct o svém přání a já tě také neprozradím. Nikdo se nic nedozví."

"Takže mě nepověsí?"

Kedrigern zavrtěl hlavou. "Ne, nepověsí tě, Gup."

Popotáhla, pak si utřela nos o kostnaté předloktí. "Děkuji vám, pane."

Bez dalších řečí vstala a zamířila k žebříku. O několik minut později se dveře pokoje sira Buldrama otevřely a Rury vešel dovnitř, aby prozkoumal rytířovo tělo.

Zatímco se všichni ostatní dívali na šerifa, Kedrigern si sáhl pod košili a vytáhl cechovní medailon. Rychle si místnost prohlédl Hledáčkem pravdivého vidění a medailon zase schoval. V místnosti nebyla ani stopa po magii, čerstvé ani z dřívějšíka.

To bylo dobře. Jestli tu došlo k nějakému zločinu, byla to čistě světská záležitost spadající plně do šerifovy kompetence a on jako čaroděj se do toho vůbec nemusel míchat. Alespoň si to myslel.

"Sigere, ty jsi přece učenec. Co si o tom myslíš?" zavolal na něho Rury.

Kedrigern vešel do místnosti a na Ruryho rozkaz za sebou zavřel dveře. Pozorně si prohlédl rytíře ležícího nehybně na posteli a řekl: "Připadá mi mrtvý."

"Mrtvý jako kus dřeva," přisvědčil Rury a pomalu potřásl hlavou. "Škoda, věčná škoda."

Kedrigern na něj překvapeně pohlédl. "Myslel jsem, že jím opovrhujete."

"Samozřejmě. Ale doufal jsem, že ho pověsí. Jsem si jistý, že okrádal krále, ale nemohl jsem obvinít muže jeho postavení bez přesvědčivých důkazů. A teď je zavražděn. Věř mi, že je to pro mne obrovské zklamání, Sigere."

"Víš určitě, že byl zavražděn?"

"Vůbec o tom nepochybuji," opáčil Rury a ukázal na dýku, kterou mrtvý stále svíral v ruce.

Kedrigern na oplátku ukázal na oblečení úhledně složené na židli a pár bot stojících vedle lůžka. "Nejsou tady žádné

stopy boje," namítl.

"Vrah ho překvapil. Ta dýka je marný pokus ubránit se útoku."

"Ale jaký vrah? Do místnosti se nikdo dostat nemohl."

"Někdo se sem dostal. Jak jinak by ho mohl zabít?"

"Jedem," nadhodil Kedrigern.

"Otrávený není. Jeho muži jedli stejné jídlo jako on a ochutnávali víno z jeho korbele. Přinutil dokonce hostinského, aby ochutnal všechno, co mu servíroval."

"No tak nebyl otrávený. Uškrcený také nebyl."

"Ano, uškrcení můžeme vyloučit," přisvědčil Rury.

"Nikdo mu nerozbil hlavu."

"A ani ho neprobodli. Krev tady netekla," řekl Rury. Znělo to zklamaně.

Kedrigern potřásl hlavou. "Takže musel zemřít přirozenou smrtí. To se přece lidem občas stává."

"Člověk, který má tolik nepřátel jako Buldrám, nikdy neumře přirozenou smrtí. Někdo ho zabil."

Ruryho logika nebyla zrovna bezchybná, ale Kedrigern neviděl důvod, proč by se s ním měl přít. "Kdyby ho někdo zabil, musel by mít nějaké zranění," řekl místo toho. "Měli bychom se po něm podívat."

Svlékli mrtvému rytíři noční košili a prohlédli ho od hlavy k patě. Po celém těle měl šrámy, ale ránu nenašli žádnou.

Kedrigern Rurymu ukázal drobnou ranku na Buldrámově chodidle.

"To nic není. Na hadí kousnutí to nevypadá. To by tu byly dvě ranky," namítl šerif.

Kedrigern se nevzdával. "Možná to byl jednozubý had."

Rury se zatvářil pochybovačně. "O něčem takovém jsem jaktěživ neslyšel. Spíš je to od třísky. Z těchhle dřevěných podlah jich musí trčet spousta."

"Mně připadají docela hladké," opáčil Kedrigern.

Rury se nad tím chvíli zamyslel a pak pokrčil rameny. "To je jedno. Lidé nezabíjejí třísky, ale jiní lidé. Hledáme vraha. A možná-" Rychle sáhl pod Buldrámův polštář a zašátral. Pak odtamtud vytáhl malý měsíc a zaraženě si ho prohlédl.

"Takže teď už víme, že zloděje nehledáme," poznamenal Kedrigern.

"Z toho vyplývá jedno: vrahovi nešlo o peníze, ale o pomstu."

"Jakému vrahovi? Dovnitř se nikdo dostat nemohl," řekl Kedrigern. Pomalu už mu začínala docházet trpělivost.

Rury se mlčky poškrábal na hlavě a pak řekl: "Buldrám byl zasažen elfí střelou. Poznávám příznaky."

"Ale vždyť tu žádné příznaky nejsou."

"Elfí střely žádné nezanechávají. Tak se poznají."

"Jenomže elfí střely působí jen na dobytek. A nezabíjejí ho, jen ho zchromí. To není ono, Rury."

Šerif se znovu zamyslel. Nakonec prohlásil sebevědomě: "Pak ho zabil nájemný vrah."

"Musel to být hodně šikovný vrah, když se dostal do místnosti uzamčené zevnitř a zase ven a zabil svou oběť bez viditelného zranění."

"Byl to duch."

"O něčem takovém jsem v životě neslyšel."

"Vy učenci nevíte všechno, Sigere. Shrňme si fakta: Buldrám nebyl probodnut ani otráven a ani ho neuškrtili, nikde na těle nemá zranění, nikdo se nemohl dostat k němu do pokoje. Přesto v ruce drží dýku, kterou se chtěl bránit vrahovi. Takže byl zavražděn. A mohl ho zavraždit jedině duch." Rury si založil ruce na prsou a zatvářil se navýsost spokojeně.

"Proč měl tu dýku? Ducha přece nemohl vidět."

"Ale cítil ho," opáčil Rury vítězoslavně. "Člověk pozná, když je nablízku duch."

Kedrigern rozhodil rukama. Vysvětlovat něco Rurymu byla předem ztracená záležitost. Z kuchyně pod nimi stoupala vůně čerstvě upečeného chleba a on měl hlad. Buldrám mohl mít tisíc nepřátel, ale v tomhle zřejmě neměl prsty žádný z nich. Toho muže patrně v noci ranila mrtvice nebo něco podobného. Jestliže byl Rury příliš natvrdlý na to, aby to pochopil, nedalo se s tím nic dělat. Zjevná fakta mu očividně nic neříkala. "Ať je tedy po tvém. Zavraždil ho duch," řekl Kedrigern.

"Je to jediné logické vysvětlení. A znamená problém."

"Jaký problém? Záhadu jsi vyřešil."

"Ducha nemůžu pověsit."

"Ne, to asi nemůžeš. A to má být ten problém?"

"Nebud' tak nechápavý, člověče! Jestliže byl zavražděn služebník krále, někdo musí viset. Spravedlnost si to žádá. Takže budu muset najít někoho, koho bych pověsil."

"Poslyš, Rury, to už je vážně-"

Šerif mu skočil do řeči: "Ty si s tím nemusíš dělat starosti. Pomáhal jsi mi při vyšetřování. Pověším Kettryho. Hillu možná taky."

Kedrigern se zamačlil. Už dávno ho trápil nedbalý přístup k životu - k životu jiných - lidí, kteří nemohli doufat, že se dožijí více než padesáti nebo šedesáti let. Z pohledu čaroděje, který mohl žít dobrých pět set let i více, to bylo absurdní. "Nejdříve je budeš muset najít. Jsem si jist, že touhle dobou už jsou daleko," odpověděl. "A jestli odešli v dešti, nebude je snadné vystopovat."

Rury rozmrzele zabručel. "To mě nenapadlo. Tak to bude muset být jeden ze zbrojnošů."

"Ale ti to přece udělat nemohli."

"No tak dobře. Pověším služku."

"Slůžku!" zvolal Kedrigern. "Vždyť je to pouhé dítě."

Rury se nad tím na chvíli zamyslel. "Ano, pověsit ji by asi nebylo dobré. Váží sotva tolik, co kočka. Taková vyžlata se

věší těžko. Já mám prostě smůlu."

Kedrigernovo podráždění se pomalu blížilo neskrývanému vzteku. On osobně měl o spravedlnosti prostou, přímočarou představu: viník bude potrestán a nevinný ne. "Rury, nemůžeš přece poslat na šibenici někoho, kdo nespáchal žádný zločin," řekl.

"Někoho pověsit musím. Je to moje práce. Buldrama chtěla zabít spousta lidí, jen kdyby se jim k tomu naskytla příležitost, nemám pravdu? Velice rádi by se ho zbavili. Byl to králův nejschopnější výběrčí daní."

"Ale nemůžeš přece pověsit nevinnou osobu. To by nebylo spravedlivé."

Rury se usmál a mávl rukou. "Žádný problém. Předtím ho natáhnu na skřípec a on už se k něčemu přizná. Vždycky se přiznají. Ještě nikdy jsem nepověsil nevinného."

Korolár Kedrigernova pojetí spravedlnosti byl, že ti, kteří jsou prohlášeni za vinné, by se skutečně měli provinit a nebýt jen nešťastnými oběťmi okolností, intrik nebo přílišné horlivosti lidí pověřených prosazováním zákona. Rury byl možná podle místních měřítek spravedlivý člověk, ale Kedrigernovi ta měřítka připadala politováníhodně benevolentní. Situace už se úplně začínala vymykat z rukou. Buldram působil více potíží po smrti, než dokud byl živý. Něco bylo třeba udělat. Zdálo se, že se to bez magie přece jen neobejde.

Kedrigern si sáhl pod košili a prsty se dotkl medailonu. Byly na něm dva zářezy, Zásek shovívavosti a o něco menší Zub soudnosti. Oba měly značnou moc, ale používal je jen zřídka. Tohle byla zjevně ta správná příležitost. Vložil do zářezů konečky prstů, odvrátil se, velice tiše zamumlal několik slov zaklínadla, pak natáhl ruku a položil ji Rurymu na rameno.

"Není důvod někoho věšet. To přece víš, že, Rury?" řekl.

Šerif se na něj podíval a zamrkal. Zdálo se, že je zmatený. Na okamžik zaváhal a pak odpověděl monotónním hlasem, jako by odříkal naučenou básničku: "Vrah musí viset. To je zákon."

"To je pravda, Rury. Ale tady žádný vrah nebyl. Copak není zřejmé, že Buldram zemřel na náhlý záchvat horečky?"

Vyказuje všechny příznaky. Má zkrivený obličej a byl vzrušený. Jsem si jist, že víno, které vypil, a všechno to rozčilení minulého večera uspišilo jeho konec. Zemřel na mozkovou horečku."

Rury stejným mechanickým hlasem řekl: "Mozková horečka. Ano, musela to být mozková horečka. Je to zřejmé. Žádné rány. Zkrivený obličej. Víno... večer... Vůbec to nebyla vražda. Mozková horečka."

Kedrigern pustil šerifovo rameno. "Brilantní dedukce. Přesvědčil jsi mne, Rury. Řekneme to ostatním."

Bylo úžasné, jak se všem zlepšila paměť, sotva Rury oznámil, k jakému dospěl závěru. Zbrojnoši si vzpomněli, jak se Buldram včera zmínil, že se necítí dobře. Corgin si zase vybavil jeho brunátný obličej a vzrušení, se kterým jednal - což jsou přece neklamně znaky nadcházející mozkové horečky - a vypověděl, že rytíř snědl jen tři lžice jeho skvělého guláše, zatímco vína vypil v rychlém sledu osm pohárů, jako by ho spalovala neuhasitelná žízeň. Dokonce i Gup si všimla, že když ji ten nebohý vztekloun chtěl nakopnout, musel k tomu vynaložit značné úsilí. Pouze Corginova žena se nepřidala, protože byla po celou dobu v kuchyni. Bylo však zřejmé, že s Rurym všichni souhlasí a předstihovali se v pění chvály na jeho bystrost a pohotovost, se kterou vyřešil tak zapeklitý problém.

Noční déšť přestal ještě před úsvitem. Nyní už se mraky rozptýlily, vysvitlo slunce a cesty začaly osychat. Nezdálo se, že by se někdo chtěl zdržovat v hostinci.

Buldramovi muži zabalili jeho tělo do prostěradla, na kterém ležel, a naložili ho na vůz. Rury se nabídl, že s nimi pojede ke dvoru krále Osmalla, aby oznámil smrt královského výběrčího daní a podá hlášení o svém vyšetřování. Kedrigern ho zastihl v osudovém pokoji, právě když zkoumal majetek zesnulého rytíře.

"Doufal jsem, že najdu účetní knihu," oznámil mu Rury místo pozdravu. "Buldram vybral pro krále za ta léta spoustu peněz."

"Nepřipadal mi jako člověk, který umí číst a psát. Možná si všechno pamatoval."

"Pravděpodobněji si nic nezapisoval úmyslně. Škoda." Rury ztišil hlas a dodal: "Podle toho, co se povídá u dvora, si nechával velký díl toho, co vybral. Jeho oběti by ho neudaly; příliš se bály. Doufal jsem, že v jeho věcech najdu nějaký důkaz. Ale vypadá to, že žádný neexistuje."

Za normálních okolností by Kedrigern pohlížel na každého, kdo vykonává svou práci tak svědomitě, s obdivem, ale Ruryho posedlost věšením lidí mu příliš neimponovala. Rozhodl se, že se raději ujistí. "Buldram měl to štěstí, že odešel ze světa pokojnou smrtí v posteli," poznamenal a dodal: "přirozenou smrtí."

"Zase tak pokojná nebyla. Zapomněl jsi na dýku, kterou svíral v ruce. To jsme ještě nevysvětlili," opáčil Rury.

Kedrigern tu maličkost přešel mávnutím ruky. "To bych přičítal jeho povaze. Buldram byl rytíř. Takový muž reaguje na jakékoliv ohrožení - nebo na bolest - tím, že sahá po zbraní."

"Možná máš pravdu. Naneštěstí pro něho mozkovou horečku zastrašit nedokázal," odpověděl Rury zjevně spokojeně. "Naneštěstí? Podle mě je to lepší než skončit na šibenici."

Ruryho uspokojení se rázem vytratilo. Napřáhl ruku. "Děkuji ti za pomoc, Sigere. Nikdy ti nezapomenu, jak jsi mi pomohl."

Ani nevíš, jak moc, pomyslel si Kedrigern a přátelsky se se šerifem rozloučil.

Když v jeho pokoji osaměl, s obrysy mrtvoly ještě viditelně vtlačenými do matrace, začal si v hlavě znovu probírat ranní události. Záležitost byla uzavřena, ale nikoliv vyřešena. Skutečný důvod Buldramovy smrti byl stále záhadou a už to tak vypadalo, že jí zůstane.

Jediné, co bylo v celém případě neoddiskutovatelné, byl fakt, že rytíř zemřel; Kedrigern však neměl sebemenší ponětí, co jeho smrt způsobilo, i když věděl naprosto jistě, co ji nezpůsobilo. Nezabila ho mozková horečka, ani Hilla a Kettry, ani jeho vlastní zbrojnoši a už vůbec ne přání malé služičky. Corgin a jeho žena nebyli mezi podezřelé vůbec zahrnuti. Magie jakéhokoliv druhu nepřicházela v úvahu. O elfích střelách a duchách nemluvě. Rytíř neměl na těle žádnou ranku, kromě toho drobného vpichu na chodidle. Rury jej přisoudil třisce a tentokrát se pravděpodobně nemýlil.

Jenomže Buldrám v noze žádnou třísku neměl. Zato v ruce držel dýku... proč? Kedrigern zmateně potřásl hlavou. Byly to maličkosti, pravděpodobně bezvýznamné, přesto mu nepřestávaly vrtat hlavou. Stále o nich musel uvažovat. Bylo by možné... ne, to určitě ne... i když... možná.

A pak se mu náhle rozběsklo. Až se musel zasmát, jak prosté to bylo: Buldrám si ve chvíli, kdy ho zastihla smrt, vydlobával třísku z nohy.

Očividnost tohoto vysvětlení Kedrigerna upřímně udivila. To by vysvětlovalo všechno - až na příčinu smrti, a to byla spíš práce pro doktora nebo ranhojiče. Vcelku s úspěchem se však dalo předpokládat, že Buldrám zastihl záchvat mrtvice, když si dlobal špičkou dýky v chodidle. Nejspíš se rozčílil a to ho zabilo.

Otočil se, aby vyšel z místnosti, ale pak ho napadlo, že zbývá vysvětlit ještě jednu věc. Corgin uklízel jeho pokoj opravdu pečlivě. Podlaha byla čistá a hladká. Určitě se neježila třískami, jak tvrdil Rury a jak bylo v podobných podnicích běžné. Tak odkud se ta tříska vzala?

Byl to sice nedůležitý detail, ale Kedrigerna už se zmocnila zvědavost. Rozhodl se, že to raději vyřeší okamžitě a pak se vydá na cestu s čistou myslí, bez nezodpovězených otázek, které by mu vrtaly v hlavě. Vytáhl medailon a začal si přes Hledáček pravdivého vidění prohlížet podlahu, pátraje po drsnějším místě, kde Buldrám šlápl na třísku.

Prkenná podlaha v pokoji však byla hladká jako dlaň. Nenašel ani stopu po nějaké třísce - zato se mu před očima zatřpytil kov. Poklekl, pak se sklonil, aby si ho prohlédl zblízka, a přitom ucítil příjemnou vůni čerstvě upečeného chleba. Podlaha byla sice čistě uklizená, ale mezi prkny byly škvíry, kterými prostupovaly pachy z kuchyně, pomyslel si. Pak si vzpomněl, jak zřetelně včera slyšel Buldrámův křik zdola.

Kovový předmět na podlaze byla špička dlouhé, silné jehly. Nad prkna vyčnívala jen málo. Kedrigern po ní sáhl, aby ji vytáhl, ale náhle se ho zmocnilo podezření. Jak se tam ta jehla dostala? Co dělala v podlaze hostinského pokoje? Kdo ji sem donesl? Buldrám určitě nepatřil k mužům, kteří si na cestách sami spravují šaty nebo si krátí dlouhou chvíli vyšíváním. Něco tady nesedělo.

Chvilí nad svým objevem přemýšlel, pak si sebral svůj tlumok a příkrývku a sešel dolů do kuchyně, kde pracovali Corgin a jeho žena. Protáhl se kolem nich, pohled obrácený vzhůru. "Aha, tady je to," zvolal náhle, natáhl se a vytrhl něco z prken stropu. Corgin se ženou si vyměnili vyděšený pohled. Kedrigern natáhl ruku a ukázal jim dlouhou jehlu, jaká se používá na špikování, která byla hrotem vzhůru zabodnutá mezi prkna.

Hostinský se ženou se tiskl k sobě navzájem, ve tvářích výraz paniky. "Jednu jste zapomněli vyndat. Pověz mi, Corgine, jaký jed jste použili? Musel být velice silný, když dokázal zabít muže Buldrámovy velikosti."

Hostinský zbledl. Pak se odtrhl od své ženy a pozpátku ucouvl. Jeho žena zoufale vykřikla: "On to ví! On ví všechno! Určitě je to čaroděj!" a ukryla si tvář v dlaních.

Kedrigern si založil ruce na prsou a nasadil tvrdý, nekompromisní pohled. "Možná jsem, hostinská, a možná jsem jenom člověk, který si všímá i toho, co ostatním uniklo. Ale neodpověděli jste mi."

"Vzal by nám všechno, jako to udělal Kettrymu a Hille a mnoha jiným. Ožebračil už kdekoho tady v údolí i na míle kolem," zasténal Corgin zmučeně.

"Bral nám první poslední. Okrádal lidi a okrádal i krále a nikdo mu v tom nedokázal zabránit," úpěla jeho žena.

"Minulý večer se tím chvástal, když mi řekl, že mi vyměřil daně na šest korun. Tři pro krále a tři pro jeho oddaného daňového výběrčího," říkal. Věděl, že to nemůže zaplatit. Šest korun nevyděláme ani za dva roky. Sebral by nám hostinec, stejně jako posledních sedm let bral lidem pole, dobytek a statky."

"Tolik jsme se snažili. Udrželi jsme svůj podnik čistý, podávali jsme dobré jídlo a nešidili pocestné... tohle jsme si nezasloužili, vaše blahorodí!" dodala jeho žena v slzách.

"Buldrám skutečně přiznal, že okrádal krále?"

"Chlubil se tím! Věděl, že se nikdo neodváží ho udat," odpověděla.

"Kdo by nás poslouchal?" řekl Corgin. "Tak jsme ho zabili."

Na Kedrigernovo vybidnutí vysvětlil, jak to udělali. Byl se svou ženou v kuchyni, kde bědovali nad nespravedlivostí toho, co je potkalo, a poslouchali, jak jim Buldrám přechází nad hlavou, když dostali ten nápad. Slyšeli, jak si rytíř zouvá boty a odhazuje je na podlahu, takže se musel procházet po pokoji naboso. Vzali tučt ostrých špičkových jehel, namočili jejich špičky do jedu, který dostali od jednoho mastičkáře za nocleh, a prostrčili je mezi prkny v podlaze kolem postele. Pak čekali. Když uslyšeli Buldrámův výkřik bolesti a nadávky, které ho následovaly, věděli, že jejich plán vyšel. Rychle jehly zase vyjmuli. Ve své radosti však na jednu zapomněli a to se jim stalo osudným.

"Ale nedopustili bychom, aby šerif někoho pověsil, přísahám," dodala hostinská. "Ani Gup."

"Jak velkorysý," opáčil Kedrigern.

"Nemusíte volat šerifa, pane," řekl Corgin a zhluboka si povzdychl. "Půjdeme do stodoly a oběsíme se sami."

"Nemohli bychom se předtím najíst?" zeptala se jeho žena a podívala se na bublající kotel. "Přece tu dobrou polévku nevylejeme."

Tázavě se podívali na Kedrigerna. Ten se krátce zamyslel a pak řekl: "Co kdybyste se jen najedli a na věšení zapomněli? Proč byste to měli dělat?"

Corgin si znovu povzdychl. "Kolik chcete? Nejsme bohatí, ale dáme vám-"

Kedrigern pozvedl ruku, aby ho umlčel. "Nerozuměl jsi mi. Říkal jsi přece, že se Buldrám přiznal, že okrádal krále."

"Co přiznal, chvástal se tím!"

"A jaký je trest za okrádání krále?"

"Smrt," odpověděli oba manželé současně.

"Takže to vypadá, že spravedlnost byla vykonána rychleji, než by to dokázal Rury," odpověděl Kedrigern vesele. "Už o tom nemluvíme. Než si zvyknete zacházet takhle se svými hosty běžně."

"Nikdy dřív jsme něco takového neudělali. Ani by nás to nenapadlo!" vykřikla Corginova žena.

"A také už to nikdy neuděláme, vaše blahorodí, přísahám! Ach, děkujeme vám, tolik vám děkujeme!" koktal Corgin a pak padl na kolena. "Jak se vám jen odvděčím?"

"Přejte si cokoliv, excelence!" přidala se jeho žena a hbitě poklekla vedle něho.

"Ale, nechte toho," mávl rukou Kedrigern. Při této cestě si za svou práci vydělal dost a neměl v úmyslu vzít peníze od těchto těžce pracujících lidí. Když Corgin a jeho žena se sténáním a vzdycháním vstali, řekl: "Jednu věc po vás ale chci: zacházejte slušně s Gup. Dávejte jí pořádně najíst a nebijte ji. Má dobré srdce."

Hostinský a jeho žena si vyměnili nechápavé pohledy. Corgin se zasmál - váhavě, jako nějakému vtipu, který tak docela nepochopil - a řekl: "Ale vždyť je to jen nalezenec, vaše blahorodí."

"Takovými, jako je Gup, se nemá smysl zabývat," dodala jeho žena. "Vždyť ani nemá."

Jejich slova Kedrigerna úplně proměnila. Pohled, kterým je zpražil, způsobil, že se hostinský otrásl, jako by dostal políček, a jeho žena tiše vykřikla hrůzou. Zdálo se, jako by čaroděj vyrostl; rozpřáhl ruce a pojezen děsivý okamžik metal očima blesky, ale než ty dva mohl proměnit v prach, ruce zase spustil. Zakryl si oči dlaní a ucouvl. Chvilí stál bez hnutí a zhluboka dýchal ve snaze se ovládnout. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl klidně, ale mrazivě.

"Zacházej s nalezencem dobře, Corgine. Nikdy nemůžeš vědět, co z nich vyroste," řekl, aniž se na něj podíval.

Corgin se pokusil odpovědět, ale hlas ho zradil. Povedlo se mu to až na třetí pokus. "Budeme, spolehněte se, vaše blahorodí, pane. Budeme s ní jednat jako s vlastní dcerou."

"Jednejte s ní ještě lépe. Zaslouží si dobré jídlo a teplé šaty. Spravedlivou odměnu. A už ji nebijte."

"Nebudeme, vaše blahorodí. Už nikdy. Křivého slůvka jí neřekneme."

"Pro začátek byste ji mohli dát pořádně najíst. Teď hned. Už si to zasloužila mnohonásobně."

"Ano, vaše blahorodí. Velkou misku polévky, vaše blahorodí. A pořádný kus chleba."

"A k tomu kousek masa," dodala jeho žena. "A jablko."

"Ehm, vaše blahorodí... ta jehla?" řekl Corgin a váhavě natáhl ruku.

"Tu si ještě nějaký čas nechám," odpověděl Kedrigern.

Když viděl, jak se Gup posadila ke stolu před velkou mísu polévky, s krajícem chleba tlustě namazaným máslem v jedné ruce a lžící v druhé, ve tváři výraz rozzářeného úžasu, vzal si svoje věci a vyšel z hostince. Ranní opar se už rozptýlil, takže nebe bylo jasné, vzduch svěží a osvěžující. Krásné ráno na cestování.

Když se to vzalo kolem a kolem, byl se svou prací spokojen. Nevěděl sice, jak by na jeho rozhodnutí pohlížel královský magistrát, ale jemu to připadalo jako rozsudek hodný Šalamouna. Zloděj, který se ke svým zločinům sám přiznal, došel po zásluze odplaty a nikomu nevinnému za to nehrozila smrt oběšením. Spravedlivější vypořádání se v Osmallově království těžko dalo čekat. Hilla a Kettry byli v bezpečí. Ubohé malé Gup se teď vedlo lépe a zlepšení jejich poměrů bude trvalé. Špičková jehla, kterou si Kedrigern prozíravě ponechal, se o to postará.

A pokud šlo o něj, dostalo se mu užitečné lekce: když se člověk vypraví na cesty, měl by si s sebou vzít trepky. S tlustými podrážkami.

Přízemní koberec

Když Grunjak, pán Planých pustin, poslal svou první prosbu o pomoc proti prokletí, v jehož důsledku byl od hlavy k patě pokryt nežity, četl ji Kedrigern s neskrývaným potěšením. "Nikdo jiný by si to nezasloužil víc," řekl.

Princezna, která svého manžela považovala za poměrně soucitného čaroděje, byla překvapena, ale nijak to nekomentovala, ani když Kedrigern obdržel druhou prosbu a zase na ni neodpověděl. "Rozhodně to vylepší jeho vzhled," poznamenal, když dočetl. Přitom se tiše pochechtával se zlomyslným zadostiučiněním.

Teď už nemohla zůstat zticha. "Lidská bytost, tvůj bližní, strádá následky hrozného prokletí. Jsi tomu ubožákovi povinován pomocí."

"Grunjakovi není nikdo povinován ničím, má drahá," odpověděl Kedrigern a po chvilce přemýšlení dodal. "Jedině snad pořádným výpraskem."

"Co ten muž provedl?"

Kedrigern se pohodlně uvelebil ve svém křesle, položil si ruce na břicho tak, že se dotýkaly konečky prstů, a řekl: "Mně osobně nic. Na to, aby ublížil čaroději, není dost odvážný. Ale ostatním... Bude jednodušší, když ti povím, co neprovedl. Grunjak z Planých pustin je znám lidem, kteří mají tu smůlu, že jsou jeho sousedy, jako Grunjak Gauner, Grobián a Gangster. Kromě toho má ještě četné jiné nealiterární přídomky, ale ty nemohu v přítomnosti dámy vyslovit. Popsat ho jako zlovolného, ničemného a surového zbedněnce, lháře, zbabělce, tyрана a lupiče by bylo nestydaté pochlebování. Ta nežitová kletba je jen mírnou odplatou za všechny jeho zločiny a já nevidím jediný důvod, proč bych se měl plést do vykonávání spravedlnosti."

Princezna dobře věděla, v jaké se nachází náladě. Neřekla už nic, jen čekala.

Grunjakova třetí prosba obsahovala i příslib naprostého polepšení se. Přísahal při všech svatých, že jestliže se uzdraví, zanechá svého barbarství a brutality, vyprázdní své žaláře a hladomorny, dá vale chamtivosti a chlípčnosti a přestane být nesmyslně násilnický, zlý a krutý. Bude se kát, bude konat dobro a stane se úplně novým, lepším člověkem. Kedrigern přestal na chvíli číst a poznamenal: "To se mu to slibuje. Být horším člověkem by nový Grunjak snad ani nedokázal."

Princezna však nebyla téhož mínění. "Tohle přece nemůžeš odbýt pokrčením ramen," řekla. "Polepšení takového zlosyna by bylo velkou službou lidstvu. Musí se to udělat a nikdo jiný než ty to nedokáže."

To nebyla tak docela pravda. Horlivá dítka církve se již několikrát pokusila přinést Grunjakovi světlo poznání, ale každý mnich, který vkročil na jeho půdu, byl okamžitě tak ztloučen, že se v následujících měsících nezmohl na nic jiného než na tiché modlitby. Majitelé sousedících pozemků si byli Grunjakových způsobů vědomi, ale tolerovali je. "To je celý on," říkali při každé zprávě o nějakém jeho novém zverství. "Grunjak zůstane Grunjakem." Nebyla proti němu uspořádána ba

ani navržena žádná trestná výprava. Grunjak byl koneckonců jeden z nich. Kromě toho, jeho panství bylo tak chudé a jeho poklad přes všechnu jeho chamtivost natolik ubohý, že by z podobného podniku nekoukalo nic než pocit uspokojení z vykonání dobrého skutku, a takovému lákadlu místní šlechta snadno odolala.

Kedrigern vzhlédl od dopisu. "Vůbec nemám v úmyslu se o to pokoušet. Jen ať trpí. Zaslouží si to."

"Musíš mu pomoci. Je to tvoje profesionální povinnost," namítla Princezna.

"Je to naprosto zkažený, odporný a hnusný padouch."

"Nemůžeš čekat, že všichni tví klienti budou půvabné princezny v nesnázích."

"A proč ne?"

"Ale no tak. Nemusíš své klienty obdivovat, stačí, když jim budeš pomáhat."

"Ať si Grunjak pomůže sám. V tom by měl být dobrý - pomáhá si k majetku ostatních lidí dobrých třicet let. A kromě toho žije tři dny cesty odsud v obzvlášť odporném koutě země. Víš, co si myslím o cestování."

"Všichni musíme tu a tam přinášet oběti," odušila Princezna. "Když ho odekleješ, polepší se. Slíbil to."

"Grunjak je notorický lhář."

"Poskytni mu dobrodiní pochybností. Jsi tím povinován společností."

Kedrigern zamumlal něco nesrozumitelného, ale docela určitě nelichotivého ohledně nároků společnosti na něj, zabořil se hlouběji do křesla a v zamračeném tichu pokračoval ve čtení. Když dočetl, vstal, strčil si dopis za halenu a oznámil.

"Grunjak dostal přesně to, co si zasloužil. Ale jestli ti to udělá radost, má drahá..."

"Udělá."

"Tak pojedeme."

"To je od tebe skutečně šlechetné," řekla Princezna.

"Tvá spokojenost je mým potěšením." Vzal její ruku a pozvedl si ji ke rtům. Zmiňovat se o postskriptu podepsaném rozřeseným G nepovažoval za nutné: Okamžitě po vyléčení bude vyplacena odměna pěti zlatých korun.

Kedrigern vyrazil následujícího rána, sám na svém rudookém a stříbrorohém oři, na magickém zvířeti černém jako půlnoc, statném jako volak a hrozivém jako plížící se panter. Když měl Kedrigern jednat s lidmi, jako byl Grunjak, připadala mu hrozivost jako docela moudrá politika.

Dorazil třetího dne těsně před polednem. Jeho cesta proběhla bez zvláštních událostí, zdržení či potěšení. Grunjakův ošklivý hrad, Ma Grossi reté, se vypínal na nízkém pahorku uprostřed zpustošené, větrné pláně. Pod oblohou barvy popela se až k obzoru táhla močálovitá rovina, pustá a mrtvá s výjimkou několika skomírajících stromů.

Trojice nechutně páchnoucích grobiánů čaroděje zasmušile přivítala a odvedla ho rovnou do pánových komnat, kde je Grunjak očekával v koupací vaně. Vidět byla jen jeho hlava, která vypadala díky přehřlší zářivě červených vředů velkých jako palec ještě nesympatičtější než obvykle.

Grunjak propustil strážce. Jakmile se s Kedrigernem ocitl o samotě, zaúpěl: "Pomoz mi, čaroději!"

"Proto jsem přijel, Grunjaku," opáčil Kedrigern. "Ale nejprve chci tvou slavnostní přísahu, že pokud tě odekleju, zanecháš konání zla."

"Ano, zanechám, přísahám! Dostalo se mi hořké lekce, na kterou nikdy nezapomenu. Ať mne postihne strašlivé utrpení, jestli své slovo někdy poruším!"

"Postihne. Máš ty nežity všude?"

Grunjak zasténal. "Dokonce i na dlaních a na chodidlech."

"To je velice důkladná kletba. Kdo tě do ní uvrhl?"

"Hnusný starý nenávidný sedlák. Zrovna jsem dokončil nakládání jeho sklizně a zásob na zimu, ušetrčil jsem jeho čeledi, dětem a vnoučatům pěkný výprask, když tu ten ničema vyběhl ze své chatrče a seslal na mne kletbu! Na mne, na svého pána a vládce! A to jsem se toho starého mizery ani nedotkl. Dokonce jsem mu ani nezapálil stodolu. V poddaných už dnes není ani trocha vděčnosti, čaroději. Ani stopa loajality. Nemají, co by se za nehet vešlo smyslu pro povinnost. Jsou hrozně sobečtí."

"Až tě vyléčím, tak to musí přestat, Grunjaku."

"Už to přestalo. Nechal jsem ho pověsit."

"Nepochopil jsi mě. Už žádné drancování, bití a svévolné popravy."

Grunjak vyskočil, až se voda rozstříkla na všechny strany. Oči mu nevěřícně vylezly z důlků. "Ale tohle ze mne přece dělá přirozeného vůdce!"

"Ne, to z tebe dělá netvora, kterému lidé přejí, aby měl tělo samý nežit. Myslel jsem, že jsi to pochopil. Musíš od základu změnit své chování. Musíš se kát a stát se novým člověkem."

Po dlouhé zamyšlené odmlce Grunjak zamumlal: "No dobře. Změním se."

"Přísahaj."

"Přísahám, že se změním. Hned jak zmizí ty nežity."

"No dobře. Vylez z vany."

Pohled na Grunjaka, mokrého a úplně nahého, pokrytého nežity a šrámy z minulých bitek, přinutil zalapat po dechu i otrlého čaroděje. Kedrigern odvrátil oči, vylil do vany obsah tří malých lahviček, odřikal příslušné odeklinadlo a nařídil Grunjakovi, aby se zase ponořil a zůstal pod vodou, dokud pomalu nenapočítá do deseti.

Když se Grunjak znovu vynořil nad hladinu, neměl v obličeji jediný nežit. "Jsou pryč! Všechny zmizely!" zajásal.

"Samozřejmě že jsou pryč. Copak jsi nevěřil, že to dokážu?"

"Věřil, věřil, nepochyboval jsem o tobě ani na okamžik! Jsi velký čaroděj a já na tebe budu vděčně pět chvátů všude, kam přijdu!"

"Vděčně, Grunjaku?" zeptal se Kedrigern překvapeně. "Pak je tvé polepšení na dobré cestě. Jenom si dej pozor, abys zůstal polepšený, jinak se ti nežity do hodiny vrátí. Teď mi dej těch pět korun a já půjdu."

Grunjak se jal prohrabovat hromadu šatů, která ležela vedle vany, a vytáhl z ní měšec. Podal ho čaroději. Kedrigern ho otevřel a vytřásl z něj tři zlaté koruny. Chvilí je upřeně pozoroval a pak se zeptal: "Kde je zbytek?"

"Dostal jsi tři koruny."

"Tři nejsou pět."

"Víc ti dát nemohu, čaroději. Přísahám!"

"Lidé mé profese nesmlouvají, Grunjaku. Ve svém dopise jsi nabízel pět. Souhlasil jsem. Takže můj honorář činí pět zlatých korun."

"Tolik jsem v pokladně nikdy neměl."

"Pak jsi byl hlupák a podvodník, když jsi mi je slíbil."

"Slíbil jsem ti je ještě před svým polepšením. Neměl jsi mi věřit. Věděl jsi přece, jak jsem lstivý a licoměrný."

"Taky jsi byl pokrytý nežity - a brzy zase budeš, když nedostanu svých pět korun."

"Tyto tři koruny vyprázdnily mou pokladnu a já jsem teď bez halíře! Jediný způsob, jak bych si mohl opatřit pět korun, je vrátit se k drancování a loupení! Ale to bys přece nechtěl, že ne?"

"Na to jsi měl myslet dříve, Grunjaku. Takhle jsi nás oba dostal do velice nepříjemného postavení."

"Nenechávej se unést hněvem, čaroději! Přijmi ty tři koruny jako částečnou platbu a podíváme se spolu po hradě, jestli tu nenajdeme něco, co by účet vyrovnalo. To je poctivá nabídka, co říkáš?"

Kedrigern zaváhal. Popravdě řečeno, pět zlatých korun bylo za jednoduché odeklení přemrštěný honorář; tři byly tak akorát. Ale on přece částku nestanovil, Grunjak mu ji nabídl o své svobodné vůli. Ovšem na druhé straně, člověk, který má celé tělo pokryté vředy obvykle nebývá v tom správném stavu mysli, aby smlouval. Je lehce využitelný. Když se to vezme kolem a kolem, Kedrigern měl skvělou možnost prokázat svou šlechetnost. Když dá najevo dobrou vůli, poskytne Grunjakovi příklad pro jeho polepšování.

"No dobře, Grunjaku. Osuš se a něco si oblékni. Jsem si jist, že něco najdeme."

Zpočátku to vypadalo, že spíše ne. Grunjakovo panství bylo chudobné, jeho vkus úděsný a jeho kořist skrovná a ve velice špatném stavu: potlučené kuchyňské nádobí, staré špinavé šaty, zprohýbané a rezavé zbraně a zemědělské nářadí, rozviklané stoly a nepohodlné židle. Většina z toho vypadala, jako by to nepobral kvůli ceně, ale z čirého potěšení z loupení.

Jak se probírali Grunjakovým skrovným bohatstvím, Kedrigernovy naděje pohasínaly. Začal přemýšlet o marnosti shánění světských statků. Grunjak za celý svůj život plný drancování a loupení shromáždil jen hromadu nepotřebných krámů. Všechno dohromady to nemělo cenu ani desetiny koruny.

Z uvažování ho vyrušil Grunjakův pochmurný hlas. "A co koberec? Hezký koberec se čarodějovi hodí vždycky. Koupil jsem ho od rytíře."

"Ty jsi ho koupil? Zaplatil jsi za něj?" zeptal se Kedrigern užasle.

Grunjak se na něho rozhořčeně podíval. "Samozřejmě že jsem ho zaplatil. Nikdy jsem nekořistil na sobě rovných, pouze na slabších nebo bezbranných. Tak je to mnohem snadnější. Ale to už je teď minulost."

"Dobře. K tomu koberci..."

"Ten rytíř ho sebral někde na východě. Tvrdil tni, že je velice cenný, ale já jsem s ním měl potíže, tak jsem ho použil na ucpání díry ve zdi," řekl a ukázal na stěnu, ve které byl skutečně otvor vyplněný něčím, co vypadalo jako balík hadrů a co zajišťovalo křížem přibitá prkna.

Kedrigern přistoupil ke koberci a položil na něj dlaň. Ucítil mravenčení magie. Bylo tak slabé, že bylo skoro neznatelné, ale nade vši pochybnost tam bylo.

"Jakého druhu byly potíže, které jsi s ním měl?" zeptal se.

"Ale, nic vážného. Nic, s čím by si musel dělat starosti čaroděj. Prostě se přemísťoval, to je vše."

"Přemísťoval se?"

"Každého večera jsem ho zanechal u dveří a každého rána jsem ho našel před krbem. Musel ho tam odfouknout vítr. V zimě je tento hrad velice větrný."

"Podívám se na ten koberec."

Grunjak odstranil jediným mocným trhnutím prkna, vytáhl koberec a rozprostřel ho na podlahu své klenotnice. Byl špinavý a pomačkaný, ale jeho barvy byly stále jasné a jeho vzory docela hezké.

"Na kterémkoliv trhu bych za něj dostal tři koruny," prohlásil Grunjak s výrazem znalce.

"To by se nejprve musel vyčistit a pořádně vyspravit. Podívej se, v jakém stavu jsou střapce."

"Kdo si všimne střapců?"

"Já jsem si jich všiml. A co tyhle díry?"

"Pokusil jsem se ho přibít, ale pořád se přemísťoval. Ale i když ti za ty díry srazím korunu, pořád má ještě cenu dvou."

Kedrigern neodpověděl a v duchu počítal. Ten koberec byl opravdu nějakým způsobem kouzelný. Bylo jistější, když magické předměty zůstávaly v patřičných rukou, a v tomto ohledu nebylo rukou patřičnějších než ruce čaroděje. Pokud by to byla dobrá magie, mohla být užitečná; pokud by byla zlá, mohl koberec odeklít a zbavit jí ho. A kdyby se snad ukázalo, že už je vyčerpaná nebo skoro vyčerpaná, hodil by se mu báječně do velkého pokoje před krb.

"Ujednáno, Grunjaku," oznámil.

Brzy odpoledne už byl na cestě, koberec svinutý a uvázaný vzadu na sedle. Jeho kůň o něj projevil zájem, ale nervozitu najevo nedával. Kedrigern to pochopil jako dobré znamení: zakleté subjekty by se k sobě měly chovat přátelsky.

Domů dorazil odpoledne, za příjemného slunného dne. S pomocí domácího trola koberec rozvinul na trávníku před vilkou, aby si ho lépe prohlédl. Zkušenost ho naučila, že je dobré kouzelné předměty pořádně prozkoumat, než z nich člověk udělá součást své domácnosti.

Princezna ho přiletěla přivítat polibkem a něžným objetím. Když si všimla koberce, zatvářila se překvapeně. "Kde jsi ho

vzal?" otázala se.

"Je to část mého honoráře. Má v sobě magii."

"Jakou?"

"To ještě nevím."

Pomalů ho obešla a prohlédla si ho z bezpečné vzdálenosti. "Docela určitě to není samočisticí kouzlo. Nebo kouzlo vylepšující vzhled. Vypadá příšerně."

"Všechno na Grunjakově hradě vypadá příšerně. Ten koberec je jen o něco horší než průměr. Byl nacpaný v díře ve zdi."

"Co provedl z těmi třásněmi? Koberec bez třásní vypadá tak pateticky," řekla Princezna.

Koberec zjevně kdysi mívával v každém rohu střepec ze zlatých a stříbrných vláken, ale z těchto ozdob zbyly už jen žalostné pozůstatky. Dva byly zle popálené, další byl asi v polovině přestřižený a z posledního zůstalo jen několik provázků.

"Jsou utrhané a uhryzané," poznamenala Princezna a zachvěla se hnusem. "Grunjakův palác se musel hemžit krysami."

"Hemžil, ale ty ty díry neudělaly. Jsou od hřebíků. Grunjak ho přibíjel. Říkal, že se přemísťoval."

"Možná je to běhoun."

Kedrigern vytáhl svůj medailon. Přiložil si ho k oku a zadíval se na koberec skrze otvor v jeho středu. Princezna chvíli trpělivě vyčkávala a pak se zeptala: "Vidíš něco?"

"Určitě je kouzelný. Ale jeho magie je velice slabá. Stěží vnímatelná, dokonce i přes Hledáček pravdivého vidění."

Odložil medailon, promnul si oči, pak si založil ruce na prsou a zamýšleně se na koberec podíval.

Princezna ho poklepala po rameni. "Obědval jsi?"

"Jen kousek chleba a jablko, které jsem utrhl u cesty."

"Než se pohroužíš do toho koberce, měl by ses najíst," prohlásila Princezna. "Zaletím říct Spotovi, aby něco připravil."

"Samozřejmě! To je ono, má drahá!"

"Vidíš? Máš větší hlad, než sis myslel!"

"Ale ne, ne! Myslím létání! Je to létající koberec!"

Kedrigern - čaroděj na roztrhání 97

Princezna se podívala na koberec, pak na něho a znovu na koberec. "Tak proč nelétá?" zeptala se.

"Jeho magie je skoro vyčerpaná. Špatné zacházení a nevyužitost tohle někdy způsobí. Ano, docela určitě je to létající koberec. To vysvětluje, proč se pohyboval po Grunjakově hradě."

"Z toho, co jsi mi o Grunjakovi řekl, bych soudila, že by od něj létající koberec odletěl nadobro, hned jak by to bylo jen trochu možné."

"Nemohl odletět. Grunjak ho získal legálně, skutečně za něj zaplatil, takže koberec byl jeho."

V Princezně to probudilo zájem. "Jestli je to doopravdy létající koberec, velice by se nám hodil. Musel by se samozřejmě vyčistit a vyspravit, ale jen si pomysli, kolik starostí by nám ušetřil. Určitě bys změnil svůj názor na cestování, kdyby stačilo jen se na něj posadit a letět."

"To je pravda. Ano, bylo by to výhodné. A pohodlné. Je dost prostorný, aby se na něm člověk mohl natáhnout."

"Bylo by tu místo i pro Spota."

"A prostor pro zavazadla. Skutečně by byl užitečný."

"Než ho blíže prozkoumáme, pojďme se naobědvat," řekla Princezna, vzala ho za ruku a vykročila k domu.

Beze spěchu si vychutnali jídlo. On jí vyprávěl o cestě a o pamětihodnostech, které na ní viděl (a které musel patřičně přikrášlit, neboť ve skutečnosti byla jeho cesta velice nudná a zhora nic se na ní nepříhodilo), a ona mu na oplátku pověděla o svých pokrocích ve studiu zaklínání. Konverzace se brzy stočila na možnosti využití jejich nově získaného majetku. Neznali sice žádné kouzlo na čištění, záplatování a opravu střepečů, ale Spot už měl v drobných domácích pracích jistou sběhlost, takže mohli tento problém klidně přenechat jemu, za předpokladu, že mu dají přesné instrukce a bedlivě dohlédnou na jejich plnění.

Po druhém poháru moštu vstali, aby si svůj kouzelný koberec prohlédli podrobněji. K jejich překvapení byl pryč.

"Nemohl ho odfouknout vítr?" zeptala se Princezna.

"Žádný vítr není. Sotva vánek."

"Nemohl uletět?"

"To obvykle vyžaduje verbální příkaz."

"Myslíš, že ho snědl Spot?"

"Po celou dobu oběda jsem ho slyšel v kuchyni."

"Tak kde-?"

"Tam!" zvolal Kedrigern a ukázal na trávník pod dvojicí velkých dubů, které rostly nedaleko jejich vilky.

Oba se rozběhli k místu, kde jejich koberec klidně ležel ve stínu. Ani jeden z nich nepromluvil. Byli příliš zhloubáni do přemýšlení, jak se koberec mohl přemístit.

"To je fascinující," řekl Kedrigern. "Vít ho sem zanést nemohl, nikdo mu nepříkázal, aby sem odletěl, a nikdo ho sem neodnesl... Zajímalo by mě..." Odkášlal si a přísným hlasem řekl: "Koberče, pokud je v tvé moci mluvit, promluv na mne!"

Koberec ani necekl.

"Koberec jsem ještě mluvit neslyšela. Ani kouzelný ne," odušila Princezna.

"Ani já ne, ale zkusit to nikomu neuškodí." Kedrigern se na chvíli zamyslel a pak dodal: "Jestli máš schopnost nějakým způsobem komunikovat, koberče, prosím, předveď nám to."

Nejprve se nic nestalo; pak, po chvíli napjatého ticha, se vlákna nejméně poškozeného střepeču slabě zachvěla.

"Pokouší se něco říct," zašeptal Kedrigern.

"Mně to jako mluvení příliš nepřipadá," opáčila Princezna skepticky.

"Kdybys byla nevím jak dlouho vecpaná v díře ve zdi a přišla o své střapce - podívej! Zase se pohnul!"

"Chvěním nám toho moc neřekne."

Ale ušpiněný a poničený střápec se postupně rozhýbal. Po několika dalších nesmělých záchvěvech se obtočil kolem klacíku, který ležel na zemi, a začal jím psát do hlíny. Kedrigern odpěchal do vilky a vrátil se za okamžik s perem, kalamářem a kusem pergamenu. Pero položil těsně k střapci.

Střápec okamžitě odhodil větvičku a obtočil se kolem násadky pera. Čaroděj mu rozložil ostatní psací potřeby na dosah, ustoupil a řekl: "Přemístil ses sem sám?"

Koberec namočil pero do inkoustu, opatrně ho odkápl o okraj kalamáře a napsal roztřeseným rukopisem: Ano, můj pane. Omlouvám se.

"Proč?"

Bál jsem se, že na slunci vyblednu a způsobím tak svému dobrému pánovi zármutek. Obvykle nejednám bez přímého příkazu, ale-

"Nemusíš se omlouvat," přerušil ho Kedrigern. "Byla to ode mne bezohlednost, že jsem tě tam položil."

Ach ne, ne, můj pane, nesmíš se obviňovat. To, co jsem udělal, byla čirá drzost, napsal koberec.

"Nic takového. Jsi létající koberec, takže jsi odletěl na vhodnější místo. Za to se nemusíš omlouvat."

Ale odletěl jsem bez tvého svolení, můj pane. Bez tvého příkazu, a navíc jsem k tomu vyplýtl část svých už tak velice ztenčených rezerv magie, která měla být použita výhradně k tvým službám. Zasloužím si rozplést.

"Hm. Začínám chápat," řekl Kedrigern. "Grunjak tě neustále dával na místa, kde ses mohl vznítit nebo vyblednout, nebo se roztrhat, a proto ses pořád přemísťoval. Obvyčejný pud sebezáchovy."

Přesně tak, můj pane.

"A přemísťování se bez příkazu vyčerpalo tvou magii."

Jsem s ní prakticky na dně, můj pane.

"No, s podobným zacházením si u nás starosti dělat nemusíš. Jmenuješ se nějak?"

Mé jméno je Kurdistán. Můj milovaný pán a půvabná paní mi mohou říkat, Stane', jestli chtějí.

"Dobře, Stane. Nejprve tě pořádně vyčistíme a necháme tě vyvětrat. Žádné klepání, to ti slibuji. Tu a tam se s tebou proletíme, ale nebudeme tě přitloukat k podlaze ani s tebou nebudeme ucpávat díry."

Koberec, který se při Kedrigernově příslibu lepšího zacházení zvedl několik centimetrů nad zem, při zmínce o létání zase klesl. Jeho sestup byl provázen tichým povzdechem a střápec napsal jediné slovo: Běda.

"Proč 'Běda', Stane? Copak ty létáš nerad?"

Ach, můj moudrý a laskavý pane, létání nenávidím. Jediné, po čem toužím, je mít svoje místo na slušné, solidní dřevěné podlaze.

"Ale tam po tobě budou chodit lidé," namítla Princezna.

Ano! Ano! napsal koberec velkými jásavými písmeny.

"Chceš snad říct, že se ti líbí představa, že po tobě bude pořád někdo přecházet a že na tobě bude stát stůl a židle?"

Ach ano, nejhlavnější a nejvůbec nejhorší paní! Ani nějaké to polití by mi nevadilo. Od toho jsou koberce. Střápec zaváhal a pak napsal: některé se narodily k létání, některé toho dosáhly a některé - jako já - tím byly proklety.

"Nedramatizuj, Stane," napomenul ho Kedrigern.

Princezna neskryvala své překvapení. "Nechápu, jak si můžeš stěžovat. Létání je přece báječné!"

Pro půvabné dámy s motýlími křídly třeba ano. Ale koberce jsou koberce. Nebyly vytvořeny, aby poletovaly po světě, nýbrž aby ležely na podlaze. Kdyby bylo zamýšleno, aby koberce létaly, dostaly by křídla.

"Ty jsi dostal magii. To je ještě lepší," připomněla mu Princezna. Když koberec neodpovídal, otázala se: "Nebo není?"

Po delším přemýšlení koberec napsal: Pro ptáky a hmyz je létání způsob života. Pro lidi je to příjemná změna. Pro koberce je to bolestné utrpení. Chlad a vlhkost horních vrstev ovzduší nám povoluje uzlíky a urychluje vybledání. Po čase vede k vážnému sražení.

Princezna se kousla do rtu a zachmuřila se. Vlastnictví létajícího koberce ji potěšilo a nelíbil se jí pocit, že by se měla vzdát výhod, které skýtalo. Na druhé straně byla příliš soucitná, než aby nutila součást vybavení své domácnosti létat proti její vůli.

"Pokud tak nerad létáš," zeptal se Kedrigern, "proč ses stal létajícím kobercem, Stane?"

Neměl jsem v tom směru na výběr, můj moudrý a shovívavý pane. Byl jsem členem velké rodiny. Mí bratři a sestry zdobí paláce sultánů. Mne koupil černokněžník, zaklel mne a prodal emírovi, který mne používal k špehování svých sousedů. Jedné bouřlivé noci ho sfoukl vítr a já letěl dál bez pána, bez cíle a bez užitku, dokud mne děšť nepromočil natolik, že jsem musel přistát poblíž nomádkého ležení. Tehdy jsem byl zajat lakomým emírem. Od toho zlého dne jsem prošel mnohými rukama a strádal četnými ústrky i nevyslovitelnými krutostmi. Proдали mne franskému rytíři, který si mne odvezl domů na svůj hrad. Pravidelně mne klepal a nakonec mne prodal Grunjakovi. A teď jsi mne získal ty.

"Žádných dalších krutostí už se obávat nemusíš, to ti slibujeme," řekla Princezna jemně. "Ale skutečně bychom se rádi čas od času proletěli. Já mohu letět po svých, ale můj manžel musí cestovat na koňském hřbetu a na dlouhé vzdálenosti je to vyčerpávající."

Budu vám sloužit věrně, napsal koberec. Ale jeho střápec poklesl a pero se pohybovalo slimáčím tempem.

"Vyzkoušíme to," řekl Kedrigern a posadil se na koberec s nohama zkříženýma pod sebou. "Leť, Stane!"

Pobídnut s takovým elánem, koberec vystřelil jako šípka z kuše. Kedrigern se převálil na záda, skutálel se z koberce a žuchl do trávy. "Okamžitě se vrať!" zavyl.

Koberec, který mezitím uletěl značnou vzdálenost, se prudce otočil a zakroužil zpátky ke kořenům statného dubu, kde

se náhle zastavil a pomalu se snesl vedle Kedrigerna. Čaroděj vstal, oprášil se, znovu se na něj posadil a pořádně se chytil: "Tentokrát ovládej svou bujnost," řekl. "Leť pomalu. Jednou kolem domu a dvorku a nelétej více než stopu nad zemí."

Koberec se vznesl a důstojně se rozletěl vpřed, jen o trochu rychleji, než by člověk šel pěšky. Když proletěl kolem stromů, zrychlil, ještě vyšší rychlost nabral, když obletěl dům a přístavky, a zpátky k dubům už se vracel docela slušným tempem.

Přední dvorek byl obehnán velice pevným dvoubřevnovým plotem. Spodní břevno bylo jen asi stopu nad zemí. Horní břevno bylo ve výšce hlavy muže sedícího na létajícím koberci. Právě k tomuto plotu se blížili znepokojující rychlostí. Kedrigern si vychutnával projížďku. Veškerou pozornost věnoval potěšení z letu nikoliv plotu, a teprve varovný výkřik Princezny, která letěla nad nimi, ho upozornil na hrozící nebezpečí.

"Zastav!" zvolal.

Koberec zastavil okamžitě. Kedrigern nikoliv. Pokračoval v letu vpřed rychlostí jen trochu nižší, hladce se prosmýkl mezi břevny, zaryl se nosem do trávy a zastavil se až nepříliš daleko od místa, odkud vzlétl.

Koberec se snesl těsně nad zemí a začal pomalu couvat. Kedrigern vstal, potřásl hlavou, prohmatával si naražené kosti a pak se oprášil. Rozhlédl se kolem sebe. Výraz v jeho tváři nevěstil nic dobrého. Jakmile zahlédl koberec, který se nenápadně snažil zahnout za roh domu, ukázal na něj a zařval: "Ty! Vrahu! Okamžitě se vrať, slyšíš?!"

Koberec se pomaloučku rozletěl k němu, tentokrát tak nízko, že se otíral o konce trávy, a zastavil se u jeho nohou.

Nepřistál, ale zůstal viset kousíček nad zemí a lehce se třásl. Kedrigern na něj pohlédl, ruce založené na prsou, ve tváři ponurý výraz. Mlčel. Princezna se snesla k zemi po jeho boku a položila mu ruku na rameno. Pořád nic neříkal.

"Slíbili jsme mu, že na něj nebudeme krutí," řekla.

"Ty jsi mu to slíbila. Já jsem nic takového neříkal."

"Ale ano, říkal. Slíbil jsi, že ho nebudeme klepat."

Kedrigern si podrážděně odfrkl. Koberec se přisunul kousek blíž a pokusil se mu cípkem vyčistit boty.

"Vidíš," řekla Princezna. "Lituje toho."

"I já. Měl jsem ho nechat dělat ucpávku ve zdi Grunjakova hradu."

"Nestraš ho."

"Nechci být krutý, má drahá, ale ten koberec prostě nespolupracuje. Představuje velkou část mého honoráře a já nevidím způsob, jak ho řádně využít."

"Když se trochu vyčistí a zalátá, bude vypadat docela hezky před krbem ve velké místnosti. A bude tam šťastný."

"To určitě. Ale kdybych chtěl jen koberec do velké místnosti, nemusel jsem se pro něj plahočit až ke Grunjakovi."

"Určitě bys nechtěl mít jen tak nějaký obyčejný koberec. Jsi čaroděj. Musíš si udržovat jistý status."

"Taky se musím chránit před vražednými útoky. Ta věc mi chtěla vyrazit o plot mozek z hlavy."

"Neobviňuj z toho koberec. Dělal jen to, co se po něm chtělo."

"Ano, jenže nechtěl dělat, co se po něm chtělo, a myslím, že právě v tom spočívá jeho problém." Podíval se na koberec a řekl: "Ty nechceš, abych na tobě létal, co? Ani já, ani nikdo jiný. Pověz mi pravdu, Stane."

Koberec se odpalil na místo, kde zůstalo pero a inkoust. Pak ovinul násadu pera střapcem a napsal: Nechci nic než být obyčejný koberec. Chci ležet na řádně navoskované podlaze před praskajícím krbem. Nepříliš blízko. Jiskry mohou být velice nebezpečné.

"Myslel jsem si to," řekl Kedrigern. Chvilu se mlčky díval na koberec a přemýšlel a nakonec řekl: "Pojďme dovnitř."

Princezna ti ukáže, kam se máš položit. A ne že se zase budeš přemísťovat."

"Co chceš dělat?" otázala se Princezna.

"Chci si něco vyhledat ve svých čarodějnických knihách. Musí přece existovat způsob, jak tuhle záležitost vyřešit k oboustranné spokojenosti."

O několik měsíců později se na cestičce k vilce v Horách tichého hromu objevila postava oblečená v poutnickém šatu. Kedrigern seděl na zápraží ve svém nejpohodlnějším křesle a meditoval v podzimním slunci. Poutník ho unaveně pozdravil drsným, ale laskavě znějícím hlasem.

"Vítám tě, poutníče," odpověděl čaroděj, vstal a přišel k brance. "Mohu ti něco nabídnout?"

"Snad doušek vody. Nic víc."

"Co třeba kůrku chleba?"

Poutník se nad jeho nabídkou zamyslel a pak se zeptal: "Jen pokud je okoralá."

Kedrigern si jeho vyhublou, zaprášenou postavu chvíli prohlížel a pak řekl: "Nesetkali jsme se už někdy? Připadáš mi povědomý."

"Jsem ten ubožák, kterému kdysi přezdívali Grunjak Gauner, Grobián a Gangster."

"No ano, samozřejmě, Grunjak. Řekl bych, že jsi trochu shodil."

"Jím teď velice málo. Vydal jsem se na pout, abych odčinil špatný život, který jsem kdysi vedl. Mám toho k odčinění hodně, ale možná budu jednou znám jako Grunjak Dobrotivý."

"Nežity už se nevrátily, co?"

"Ne, moje polepšení bylo upřímné. Přišel jsem ti poděkovat."

"Jsem rád, že jsem ti mohl pomoci. Kam míříš?"

"Do svatyně Campostella. A pak do Svaté země."

"No, se starým Grunjakem toho mnoho společného nemáš."

"Polepšil jsem se natolik, že bych se ti také rád omluvil, že jsem se tě pokusil ošidit o slíbenou odměnu."

Kedrigern mávl velkoryse rukou. "S tím se netrap. Vlastně bych ti měl říct, že ten koberec, který jsi mi dal, byl

kouzelný."

"Opravdu? To jsem rád. Prodal jsi ho s velkým a nanejvýš zaslouženým ziskem?"

"Ne. Ten ubožák k smrti nerad létal. Teď je z něj jen obyčejný koberec. Nechali jsme ho vyčistit. Zalátali jsme mu díry po hřebících a přišli nové trásně. Leží před naším krbem, pokud se na něj chceš podívat."

"Zakázal jsem si pobyt pod střechou, dokud má pout' nebude skončena, ale děkuji ti za laskavou nabídku. Tvá slova potěšila mé srdce, čaroději."

"Mohu ti nabídnout ještě něco jiného, Grunjaku? Doušek vody a okoralá kůrka chleba se dají sotva nazvat."

"Ne, ne, nic víc nechci," řekl poutník a zamával sluncem osmahlou rukou. "Musím zase vyrazit. Mám toho tolik co odčinit a tak málo času. Sbohem, čaroději."

Zaprášená postava se pomalu vzdalovala a Kedrigern se za ní díval s velkým uspokojením. Měl před sebou důkaz, že odvedl dobrou práci. Právě Grunjakův případ, kterého se ujal tak neochotně, se ukázal být jedním z jeho největších úspěchů.

Díval se za poutníkem, dokud mu nezmizel za zákrutem cesty, pak se vrátil ke křeslu a znovu se pohodlně usadil.

"Je čas vrátit se dovnitř," řekl a přátelsky ho popleskal po opěrce. "Jednou kolem dvorku a pak na své obvyklé místo ve velké místnosti. A dávej pozor, až budeš prolétávat dveřmi, nebo ti tu magii zase odejmu a vrátím ji Stanovi. Nuže, vzhůru."

Conhoon a elfí tanečník

Jako všichni samotáři měl i čaroděj Conhoon Trojího nadání některé věci rád a některé nerad. Těch druhých bylo ovšem mnohem více.

Mezi věci, které si oblíbil, patřilo sníst si po ránu beze spěchu miskou ovesné kaše, hýčkat si svou zatrpklou a přemítat o tom, jak svět za zdmi jeho domku spěje do záhuby. Co nenáviděl ze všeho nejvíce, bylo, když jej při tom někdo vyrušil. Vlastně nesnášel vyrušování jako takové. A tak když jednoho krásného jarního rána uslyšel zvuky těžkých kroků, které se zcela zjevně blížily k jeho domku, zamračil se do své již skoro prázdné misky. Kroky se stále přibližovaly, rozhodně a sebevědomě. Už nemohlo být pochyb: někdo se ho chystal navštívit. Conhoon rozmrzele zavrčel, nabral si poslední lžici kaše, spolkl ji, hřbetem ruky si otřel ústa, ruku si otřel do vousů a pak si ještě osušil konečky prstů o košili, aby byl připraven udělat rychlé prstové zaklínadlo, pokud by ho bylo třeba.

Aniž přestal bručet, vstal a zamířil ke dveřím. Než k nim ale dorazil, ozvalo se trojí zabušení, tak silné, že se dům otřásl v základech. Conhoonova rozmrzelost se rázem změnila v podráždění. Zamumlal rychlé ochranné zaklínadlo, zvedl závoru, otevřel dveře a zamračil se na vysokého muže, který za nimi stál: velkolepý zjev, hrdé držení těla, v každém rysu tváře vepsáno „Já jsem hrdina“.

Cizinec měl na sobě oděv z nejčistšího lnu, vlny a jemné kůže. Na krku měl zlatý nákrčník a jeho obdivuhodné svaly i silná zápěstí obepínaly zlaté obruče. Levou ruku měl nedbale opřenou v bok, zatímco v pravici svíral oštěp tak, že se odkláněl asi o čtyřicet stupňů od svislice. Conhoonův vražedný pohled jej nijak nevzrušil a klidně pohlédl čaroději do očí.

Na Conhoona nedělali hrdinové o nic větší dojem než kdokoliv jiný. "Kdo jsi, že mi tu bušíš do dveří, div že mi nespadne dům?" zeptal se místo přivítání.

Cizinec odpověděl hlasem, který by většina lidí považovala za příjemný na poslech. "Jsem Corbal Statečný, největší hrdina v zemi," řekl.

Conhoon si ho podezíravě prohlédl. "To jméno jsem už slyšel. Ty jsi kluk Brugala Neselhávajícího luku a šípů, které nikdy neminou cíl."

"Jsem a potřebuji radu čaroděje."

"Opravdu? Když jsi ale Brugalův kluk, nemáš snad strýce, Slepého Liama, který je skoro stejně dobrý čaroděj jako já?"

"Je to velký a moudrý čaroděj, ale mně není nic platný, protože na něm spočívá geis a ten mu zabraňuje provádět jistý druh magie a zaklínadlo, které právě teď potřebuji, je právě toho zakázaného druhu. Jde mi o ruku půvabné Noreen, princezny ze Stříbrného lesa."

Conhoon ze sebe vydal krátký skřípavý zvuk, který měl být zřejmě smích. "Dlouhou cestu jsi urazil dočista pro nic a budeš si muset hledat jiného čaroděje. Conhoon Trojího nadání nedělá nápoje lásky."

Než mu však stačil přirazit dveře před nosem, Corbal Statečný si je přidržel rukou. "Nepotřebuji nápoj lásky," odpověděl a obdařil čaroděje úsměvem zářivým jako čerstvě padlý sníh. "Muž jako já se bez něj samozřejmě obejde. Můj jediný pohled je dostatečně okouzlující, abych si jím získal srdce kterékoliv dívky v zemi. Překvapuje mne, že si toho čaroděj tak moudrý, jako jsi ty, hned nevšíml."

"Tak jdi a získej si ji," odsekl Conhoon. "A pusť moje dveře, nebo se postarám, aby už na tebe tak hezký pohled nebyl."

"Půvabnou Noreen jsem si už získal a tři roky jsme spolu byli šťastně svoji. Za tebou jsem přišel jen kvůli její ruce."

Conhoon si mladého muže přísně změřil. "Tvoje slova ve mně budí zmatek. Jestli je to nějaký vtíp, mladíku..."

Corbal odmítavě zvedl ruku, zavrtěl hlavou, až mu dlouhé kaštanové vlasy zapleskaly o ramena, a řekl: "Jsem příliš chytrý na to, abych žertoval s čarodějem, dokonce i tak nepohostinným, že mne nechá stát na prahu svého domu a ani mne nepozve dál, nenabídne mi židli a něco, čím bych po dlouhé cestě svlažil své vyschlé rty."

Conhoon neochotně otevřel dveře a zamumlal něco nesrozumitelného, co si Corbal vyložil jako pozvání. Vešel dovnitř, rozhlédl se po neútluné světnici a pak se posadil na třínohou židli. Conhoon vzal džbán mléka, který stál na stole, a začal se rozpačitě rozhlížet po čistém hrnku nebo sklenici. Jelikož nakonec nenašel žádnou, čistou ani špinavou, podal džbán svému hostu.

"Tady je trochu mléka," řekl.

"Děkuji mnohokrát." Corbal od něj vzal džbán a několika doušky jej vyprázdnil. Spokojeně si povzdechl a řekl: "Dlouho a daleko jsem putoval a moje žízeň tomu odpovídala."

"Můžeš dostat ovesnou kaši, jestli ti nevadí vyškrábat hrnec."

"Nejsem tady, abych jedl, ale abych získal pomoc čaroděje, který dokáže najít ruku mé ženy."

"A co s ní je?"

Corbalovi se ve tváři objevil zasmušilý výraz. "Někdo mou půvabnou Noreen zaklel ohavným kouzlem, takže se její malá bílá ručka proměnila v humří klepeto."

To Conhoona zaujalo. "Možná že bys ji vůbec nemusel hledat, kdybys odstranil to zaklínadlo."

"O tom já nic nevím. Co vím, je, že jsem se zavázal hledat a pátrat všude po celé zemi i v moři, třeba i ve vzduchu, když to bude nutné, čelit nepřízní počasí i všem nebezpečnostem, dokud nenaleznu ručku své půvabné Noreen, jejíž krása je tak velká, že andělé na nebi -"

"A Slepý Liam ti nepomohl?" skočil mu Conhoon do řeči.

"Moc mého strýce působí pouze na ptáky ve vzduchu, zvěř v hlubokých lesích a některé druhy ryb v moři. Kdyby dokázal odeklít zaklínadlo sličného lidu, určitě by to udělal. Tak mi dal alespoň dobrou radu."

"A co ti řekl?"

"Řekl mi, že ty už jsi se sličným lidem měl co do činění."

"To jsem měl," připustil Conhoon zamračeně.

"Tvé jméno v nich budí bázeň."

"To je rozumné, že se mne bojí."

"Přemohl jsi je vlastními zbraněmi. Není mnoho těch, kteří to o sobě mohou prohlásit."

"Že jich není mnoho? Nikdo takový není, mladíku!"

"Vskutku není. Můj strýc je chytřejší než kterýchkoliv sedm mužů v Irsku a řekl mi, že nikdo jiný než Conhoon mi nepomůže získat ruku mé půvabné Noreen zpět."

"Sličný lid je proradná cháska," zabručel Conhoon.

"To já vím. Copak právě jeden z nich nezaklel mou půvabnou Noreen tak, že si teď musí vkládat do úst jídlo způsobem, jakým kovář používá kleště?"

Bylo to přesně takové kouzlo, jaké by člověk čekal od elfí smečky. Vypadají jako andílci, až na ty, kteří dávají přednost tomu vypadat jako ďábli. Jejich ženy jsou omamně krásné a něžné jako čerstvě rozvité květiny, někteří muži mají vzhled moudrých filozofů, jiní jsou okouzující jako bohové, pružní jako kočky, to vše v takové míře, že dokážou omámit zrak a otupit mysl smrtelníků; ale je to zlomyslná sebranka, zcela bez zábran jako svéhlavé děti, vždy připravena postihnout sedlákovu úrodu sněti, zchromit mu dobytek nebo unést milované dítě a nechat na jeho místě svého starce - to vše jen aby se pobavila. Moudré je vyhnout se jim zdaleka a ještě moudřejší nevystavovat nahlas jejich jméno, zmiňovat se o nich jen v eufemistických opisech - jako o sličném lidu, vznešeném lidu nebo nějak podobně - přinejmenším když by to mohli zaslechnout a pomstít se.

"Čím je tvoje žena urazila?" otázal se čaroděj.

Corbalovy oči se zúžily do pouhých štěrbin a vzdorovitě vysunul bradu. "Lid odjinud nepotřebuje ke svým zlomyslnostem žádný důvod. Když procházeli naší zemí, nabídli jsme jim pohostinství. Ve své malosti a zlobě nesnesli pohled na šťastné manželství pohledného muže a jeho půvabné paní, která k nim byla tak laskavá a štědrá, a provedli ji tu věc s rukou. Pak se zpěvem a smíchem odešli, mor aby je všechny zchvátil!"

"V tom je poznávám. Ani ten nejlepší z nich v sobě nemá vůbec nic dobrého. Máš štěstí, že vám neudělali nic horšího."

"To má být ta tvoje pomoc, říkat mi, že mám být rád, že to není horší?"

"Je to dobrá rada. A víš určitě, že jsi neudělal nic, co by je urazilo? Nebo někdo z tvé domácnosti? Ani neuváženým slovem, bezděčným gestem, postranním pohledem?"

Corbal udělal gesto rozhodného popření. "Nic takového. Jediný důvod, který k tomu měli, byla jejich vlastní zloba. Nabídli jsme jim jídlo. Jeden z nich - takový odporný poťouchlík to byl - chtěl humra, ale my jsme žádného neměli. Předkládali jsme jim jednu lahůdku za druhou a ten zatracený mrva chlap pořád ohrnoval nos. Chtěl jenom humra, nic jiného. Nakonec řekl: 'Od této chvíle budete mít pro hosty kousek humra vždycky,' udělal zvláštní gesto, něco zamumlal, pak všichni propukli v smích a v oblaku dýmu a za zvuků hudby odešli páchat ta svá darebáctví někam jinam. A moje půvabná Noreen měla místo ruky humří klepeto."

"Pověz mi, nebyl ten, co jí to provedl, šilhavec s křivým nosem?"

"Jakpak by ne!" prohlásil Corbal a ještě více se při té vzpomínce zakabonil.

"Už jsem o něm slyšel, i o jeho kouscích. Říkají mu 'Křivák Mike' a to jméno se hodí k jeho povaze stejně dobře jako k jeho nosu."

"Jestli ho najdu, zkroutím mu ho na opačnou stranu. Ale lid odjinud je těžké nalézt, nedají se zahlédnout, ani když je naleznete, a jsou nebezpeční, když je vidíte. Potřeboval bych kouzla a ty jsi muž, který se kouzly zabývá."

Conhoon pozvedl obočí. "Co po mně žádáš, není žádná maličkost, mladíku. Moje kouzla by ti nebyla k ničemu, pokud bych nebyl s tebou, až se Křiváku Mikeovi postavíš. Celý zbytek života bychom mohli strávit hledáním té elfí smečky a stejně bychom nemuseli najít nic."

Corbal vstal a pohrdavě si Conhoona změřil. "Takže mi nepomůžeš?"

"Řekl jsem snad něco takového? Uklidni se. Slepý Liam mi jednou prokázal laskavost a já nepatřím k těm, kteří neplatí dluhy. Je možné, že slůvko na správném místě dokáže divy."

Corbalův radostný, ulehčení plný úsměv byl jako záře vycházejícího slunce.

"Až do nejdelší smrti ti budu vděčný. Budeš mít více zlata, než dokážeš unést, a díky celé mé rodině k tomu. V písničkách tě budeme chválit při každé slavnosti a pojmenujeme po tobě všechny naše syny."

Conhoon něco zamumlal, mávl nad Corbalovými slovy rukou a začal se připravovat k odchodu. Nezabralo mu to mnoho času. Nejprve vzal dva tkané opasky se železnými sponami tvořícími složité ornamenty. Jeden si zapnul kolem pasu a druhý podal Corbalovi.

"Vezmi si ho a nesundávej jej, dokud ti neřeknu."

"Pro mne je příliš krátký."

"Tak si ho omotej kolem stehna. A zapni si ho pořádně. Sličný lid nemá rád železo a ten opasek je navíc kouzelný."

"Copak nás neochráníš vlastní magií?"

"Ochráním. Ale když jednáš se sličným lidem, je dobré se pojistit na všechny strany."

Do kapes si nacistal pár kousků jídla, vzal si plášť na ochranu před větrem a deštěm, udělal zaklínadlo, které mělo střežit za jeho nepřítomnosti dům, a byl připravený.

"Půjdu po tvém boku a budu tě chránit," prohlásil Corbal.

"To tedy nebudeš. Nestojím o to, abys házel oštěpem nebojím bodal každého, koho potkáme."

"Ale musím tě přece chránit před nebezpečenstvím cesty."

"Dokud se nesetkáme se sličným lidem, žádné nebezpečí nám nehrozí. A až se s ním setkáme, nebude mi tvoje pomoc nic platná. Takže dělej, co ti řeknu, a drž se zpátky," řekl Conhoon.

Corbal už nic nenamítal a společně vyrazili cestou, kterou přišel. Na rozcestí zahnuli doleva a zamířili k horám. Válečník kráčet stejným tempem, mračil se na každý výmol a bručel na každý kopeček. Až do poledne žádný z nich nepromluvil; pak Conhoon prohlásil, že je čas si odpočinout a najíst se.

"Najdeme Křiváka Mikea a jeho tlupu ještě dnes?" zeptal se Corbal.

"Možná ano. A možná že ho nezahledneme dřív než za třicet let. Sličný lid se nehledá snadno."

"Tak jak je najdeme?"

Conhoon si prstem poklepal ze strany na nos a zatvářil se velice moudře. "Najdeme někoho, kdo ví, jak najít někoho, kdo ví, kde jsou. Nebud' netrpělivý."

"Moje vlastní žena sedí doma s humřím klepetem místo ruky a ty mi říkáš, abych nebyl netrpělivý?"

"No tak tedy buď netrpělivý, když myslíš, že ti to pomůže. Já si každopádně schrupnu," prohlásil Conhoon.

Uvelebil se na mechovém pahorku a za malou chvíli už hlasitě pochrupoval. Corbal zaujal pozici bdělého hlídače, napřažený oštěp pevně sevřený v obou rukou. Tento heroický postoj si zachoval, dokud čaroděj nezafuněl a neprobral se.

"To jsi tu takhle stál celou tu dobu? Proč si raději neodpočineš?" zeptal se.

"Hrdinové nedbají na odpočinek a pohodlí," prohlásil Corbal.

"Tak to sis moc dobře nevybral," potřásl Conhoon hlavou.

Večer došli k malé úhledné chaloupce postavené vedle cesty. Na zápraží stála stařena. Když uviděla pocestné, zavolala na ně. Jejím slovům sice nerozuměli, ale tón jejího hlasu budil dojem pohostinnosti.

"Co říkala?" zeptal se Corbal.

"Těžko říct," řekl Conhoon. "Stará matka McCroneová má v ústech jediný zub a i ten se jí viklá. Ale ví všechno, co se šustne na míle kolem. Když na ni nebudeme spěchat, poví nám, kde najdeme Mulhooleye."

"Kdo je Mulhooley? Proč ho hledáme?"

"Moc se vyptáváš."

Conhoon na starou ženu přátelsky zavolal a ta mu odpověděla šťastným zakdákáním, po kterém následoval proud sice nesrozumitelných, nicméně uklidňujících zvuků.

"Nabízí nám jídlo, pití a abychom přespali u ní ve stodole," řekl Conhoon.

"Víš to určitě?"

"Tak určitě, jak je to u matky McCroneové možné. Pojďme."

Matka McCroneová je skutečně zvala na svačinu a oba poutníci brzy usedli k prostému, leč od srdce nabídnutému jídlu. Stařena je pobízela, aby jedli, a sama přitom žmolala kůrku chleba, kterou zapíjela mlékem z hrnku. Zahmovala je nepřetržitým přívalem slov, z nichž nerozuměli ani jedinému, a při každém jejich přitakání dávala najevo, že je na vrcholu blaha.

Kryptická konverzace pokračovala i po večeři, kdy seděli u ohně a vyměňovali si - v mezích možností - zdvořilosti.

Poté, co se úplně setmělo, vzala matka McCroneová svíci a pokynula jim, aby ji následovali do stodoly, kde jim nabídla hromadu čisté slámy. Pak se s nimi rozloučila něčím, co patrně bylo přáním dobré noci.

Conhoon jí poděkoval a se šťastným povzdechnutím se svalil do slámy. Než se ho Corbal stačil na něco zeptat, čaroděj usnul a brzy se stodolou neslo jeho rytmické chrápání.

Corbalovi nebyl svět magie úplně cizí. Jeho strýc byl čaroděj jisté proslulosti a všichni jeho synovci měli zajímavé schopnosti, které dokázali příležitostně využít. On sám, když se rozběhl bojem, dokázal vyrůst do dvojnásobné výšky a vrhat očima ohnivé šipky; totéž uměli jeho tři bratři i strýc. Ženy ze strany jeho matky zase dokázaly sprádat prasečí štětiny do tak jemného hedvábí, že skrze něj i světlo měsíce v novu zářilo jako polední slunce, a přitom tak pevně, že by je ani sám Cuchullain nedokázal probodnout oštěpem. Byla to bezpochyby nadaná rodina.

Přes to všechno se ještě nikdy nesetkal s takovým přístupem k profesi, jaký dával najevo Conhoon. Corbalovi připadalo, že se přinejmenším do něčeho nehrne.

Příštího rána po snídani, která se skládala z ovesné kaše a mléka, byli připraveni znovu vyrazit na cestu. Corbal za celou dobu nerozuměl jejich hostitelce jediného slova, ale byl přesvědčen, že nic neříkala o sličném lidu ani o tajemném Mulhooleym. Conhoon také ne a to mu dělalo starosti. Vrh po něm několik tázavých pohledů, a dokonce jej lehce dloubl loktem do žeber, ale čaroděj si ho vůbec nevšímal. Když už stáli u branky a Corbal se musel ze všech sil držet, aby nevybuchl netrpělivostí, Conhoon si povzdechl a řekl: "Děkuji vám za vaši pohostinnost, matko. V dnešních době

už se s ní člověk často nesetká. To když jsem byl ještě malý chlapec, našel poutník vždycky dveře otevřené, dali mu najíst, že se sotva mohl hýbat, a na noc ho uložili do nejlepší postele v domě. Ale ty dnešní hospodyně..." Smutně potřásl hlavou a matka McCroneová potvrdila jeho slova sérií nesrozumitelných skřeků.

Conhoon si znovu povzdechl a pokračoval: "Žijeme ve smutných časech. Našinců pomalu ubývá. Třeba takový Mulhooley - věčná škoda, že ano?"

Stará žena udiveně zakvokala.

"Myslím, že nechal řemesla a rozhodl se žít sám v horách. Jak říkám - věčná škoda takového talentu."

Matka McCroneová zvrátila hlavu a předvedla svůj jediný zub v bouřlivém záchvatu smíchu. Něco řekla Conhoonovi, ukázala na cestu a zasmála se znovu, hlasitěji než předtím.

"Tak?" podivil se čaroděj jejím slovům. "Říkáte velký dub?"

Babizna dychtivě přikývla a vydala několik neidentifikovatelných zvuků, kterými patrně mínila vyjádřit svoje pobavení. Čaroděj jí ještě jednou poděkoval za její pohostinnost a spolu s Corbalem se vydal na cestu.

Když byli ze stařenina doslechu, Corbal se zeptal: "Proč ses jí na Mulhooleye nezeptal už včera? Neztratili bychom celý den."

"Copak jsou hrdinové vážně tak hloupí?" opáčil Conhoon. "Polož někomu otázku a jedině mu tak dopřeješ radost odmítnout ti odpověď. Ale nech je, aby z tebe udělali hlupáka, a budou žvanit půl dne, dokud ti neprozradí všechno, co tě zajímá."

Corbal se nad tou moudrostí zamyslel. Připadalo mu, že čarodějova slova přesně vystihla chování snad každého, koho zná. Zároveň upustil od svého úmyslu začít se vyptávat na tajemného Mulhooleye. Nemínil Conhoonovi dopřát radost odmítnout mu odpověď.

Všechno se koneckonců objasnilo následujícího dne, když Conhoon zastavil u úpatí kopce a ukázal na obrovský, mnohasetletý dub na jeho vrcholu. "Mulhooley," řekl tlumeným hlasem.

"Ten tvůj Mulhooley je strom?" podivil se Corbal. "Jak nám strom pomůže navrátit mé ženě její něžnou ručku?"

"Jsem snad pitomec, abych se bavil se stromem?" odsekl Conhoon podrážděně. "Mulhooley není strom, ale lupruchán."

"Tohle není žádný lupruchán. Je to strom!"

"Tiše, tiše, hlupáku! Ještě toho drobečka svým řvaním vyděsíš," okřikl ho Conhoon. "Sedí pod stromem."

"Nikoho tam nevidím a oči, které mám v hlavě, jsou očima orla."

"Na to, abys viděl lupruchána, potřebuješ víc než orlí oči a jestli okamžitě nezmlkneš, žádný tam ani nebude. Mluvení přenech mně," zavrčel Conhoon a zamířil k dubu.

Když se k němu dostal blíž, začal si hlasitě pískat. Corbal ten nápěv nepoznával, ale připadal mu podivně disharmonický a měl zvláštní rytmus. Jeho melodie byla tak krásná a jímavá, až měl pocit, že šiji snad zapamatuje navždy, a přitom mu vypadla z paměti, sotva mu odezněla v uších. Když došli ke stromu na pět kroků, zpoza jeho kmene vyhlédl malý mužíček v zeleném a zavolal: "Conhoone, ty chlapec!"

"Zdravím tě, Mulhooley, vypadáš skvěle. Jak se ti daří?"

"Nikdy se mi nedařilo lépe."

"To rád slyším," odpověděl čaroděj.

"Kdo je ten kolohnát, co přišel s tebou?" zeptal se lupruchán a podezíravě si změřil Corbala.

"Synovec Slepého Liama. Corbal Statečný se jmenuje. Je důvěryhodný." Conhoon se suše zasmál a dodal: "Rozhodně důvěryhodnější než sličný lid."

Malý mužíček se okamžitě zakabonil a při zmínce o sidhe zahrozil pěstičkou. "Nejlepšímu z nich bych nevěřil, ani co by se vešlo na špičku nože! A nejhorší z nich je Křivák Mike. S největší radostí bych mu udělal na hlavě takovou bouli, že by musel nosit dva klobouky, aby ji zakryl."

"A tohle je člověk, který ti v tom s potěšením pomůže," opáčil Conhoon a poplácal Corbala po širokých ramenou.

"To je pravda," přisvědčil Corbal hlubokým hlasem s velice zlověstným podtónem.

Mulhooley projevil o věc živý zájem a na čarodějův návrh se všichni tři usadili do stínu dubu. Corbal pak vyprávěl lupruchánovi svůj příběh a ten jej vyslechl se směsicí sympatií a rozhořčení.

"Tak v tomhle Křiváka Mikea poznávám," řekl nakonec. "Víš, co udělal mně? Udělal jsem mu ty nejnádhernejší boty, jaké jsi kdy viděl, a on se mi za ně pokusil zaplatit měšcem toho jejich zlata."

Conhoon si znechuceně odfrkl. Corbal tázvavě pohlédl na čaroděje a pak na mužíka. "Co je na tom špatného?" zeptal se. "Měšec zlata je za pár bot slušná odměna."

"Copak tě tvůj strýc vůbec nic nenaučil, mládenče?" odsekl Conhoon. "Elfi zlato se po západu slunce promění v suché listí."

"Takové báječné boty to byly," poznamenal Mulhooley snivě. "Tři roky jsem se snažil Křiváka Mikea přinutit, aby mi za ně zaplatil, a pak prohlásil, že byly obnošené a nestály ani za pár krejcarů. A zastala se ho celá ta jejich elfí tlupa. Nakonec jsem mohl být rád, že jsem dostal alespoň něco. Měl jsem s nimi skoncovat už dávno."

"Tak proč pro ně pořád šiješ boty?"

"Ehm, no, víš, jsou to mí nejlepší zákazníci. Jak pořád poskakují, vrtí se a tancují, kudy chodí - a že toho něco nachodí - spotřebují spoustu bot, a i když mě okrádají, kdy můžou, na svoje si u nich vždycky přijdou. Vlastně na nich slušně vydělávám, ale ne, že to budete někde roztrubovat."

"Ani jediné slůvko nepřejde přes mé rty," slíbil Corbal slavnostně.

"Přes moje také ne," řekl čaroděj. "Pracuješ teď na něčem?"

Mulhooley si povzdechl. "Ve své důvěřivosti šiju pár vysokých bot pro Křiváka Mikea. Podařilo se mi sehnat nádherný kousek kůže a ušiju z něj boty tak skvělé, že za ně i Křivák Mike bez váhání zaplatí poctivým zlatem a ještě

bude rád, jak dobře nakoupil."

"Tvoje velkorysost nezná mezí, Mulhooleyi."

Lupruchán se zamračil. "Nikomlu nic neodpouštím - ale obchod je obchod."

"Mohu se na tu nádhernou kůži podívat?" zeptal se Conhoon.

Lupruchán zalovil v dutině dubu a vytáhl z ní dřevěnou truhličku. Tu otevřel a předvedl pěkný kousek safiánu barvy lískového ořechu. Byl hebký a poddajný jako lněné plátno. Podal ho čaroději, který ho začal mluvit mezi prsty, rozkošnický ho hladil a přitom si něco nesrozumitelného mumlal pod vousy.

"Udělám z ní ještě párek tanečních střevíčků pro krále elfí tlupy. A možná i maličkou kabelku pro královnu."

"To bude skvělé. Jsem si jist, že se už nemohou dočkat."

"Přijdou si pro to, hned jak dokončím práci, a přinesou zlato. Opravdové zlato, které se nepromění v suché listí, až odejdou. Křivák Mike mi na to dal svoje slovo."

"S těmi tvými maličkými nástroji to musí být práce na celé roky - zvlášť jestli si na tom chceš dát doopravdy záležet," poznamenal Corbal.

"Něco takového je pro lupruchána hračka." Mulhooley se podíval na Corbalovy střevíce z měkké kůže a zavrtěl hlavou.

"Ty tvoje škrpály jsou urážkou pro nohy, příteli. Já bych pro hrdinu, jako jsi ty, udělal jinačejší boty a měl bych je hotové cobydup."

"To je výborný nápad," rozzářil se Conhoon. "Nejdříve samozřejmě musíš udělat ty boty a střevíce pro elfí tlupu, ale můžeme se tady utábořit a počkat, až s tím skončíš."

Corbal se na čaroděje podíval zděšeně a nechápavě zároveň. V žádném případě nemínil sedět pod stromem a čekat, až mu skřítek ušije boty, jakkoliv by byly skvělé. Jediné, po čem teď toužil, bylo pokračovat ve své výpravě. Ale Conhoon ho ignoroval a obdařil lupruchána bezelstným úsměvem. Mulhooley se rozpačitě zavrtěl. Měl před sebou dilema.

Conhoon ho nutil, aby si vybral mezi obvyklým lupruchánským tajemstvím a touhou po obsahu hrdinova měšce.

Okamžik váhal a pak řekl: "Ehm, víš, nemám rád, když se mi někdo při práci dívá přes rameno."

"My tě nebudeme nijak rušit, Mulhooleyi. Sedneme si na opačnou stranu dubu. Corbal bude vyprávět o svých udatných činech a dobrodružstvích, slavných hrdinech, s nimiž se utkal, a kráskách, které zachránil. Já mu zase povím o své návštěvě u mořských lidí a o úžasných věcech, které jsem spatřil v jejich království, stejně jako o divech Hradu pod vodou, o královně se zelenými vlasy a tak podobně. Den nám uteče, než se naděješ. Klidně pracuj. Budeme mluvit tiše, aby tě naše vyprávění při práci nerozptylovalo."

Nezdálo se, že by to Mulhooleye zvlášť potěšilo. Na chvíli se zamyslel a pak poznamenal: "Když člověk pracuje, neškodí poslechnout si dobrý příběh."

"Jestli chceš, klidně poslouchej. I za tím stromem určitě nějaké to slůvko zachytíš."

Lupruchán se znovu zamyslel a pak řekl: "Co kdybyste si raději sedli sem ke mně? Společnost dvou tak skvělých mužů, jako jste vy, je mi vždycky vítána, stejně jako vaše příběhy."

Tou dobou už Corbal rudl v obličeji. Ustavičně se na sebe snažil čaroděje upozornit syčením, ale jediná reakce, které se mu od Conhoona dostalo, byl prst přiložený na rty. Nezbylo mu tedy než se nervózně ošívát, dokud čaroděj nepoznamenal směrem k lupruchánovi: "Boty, taneční střevíčky i kabelka budou hotovy ještě dnes, že?"

"Ale jistě - pohodlně. To se rozumí samo sebou," odpověděl Mulhooley.

"Určitě? Tak to se budeme moci pozdravit s Křivákem Mikem a jeho elfí tlupou. Rád je zase uvidím."

Corbal hlasitě vydechl úlevou. Mulhooley už tak nadšeně nevypadal. "Ehm, nemyslím, že to je dobrý nápad. Sličný lid nemá rád, když ho někdo okukuje."

"S čarodějem a hrdinou se vždycky rádi setkají," ujistil ho Conhoon. "Budou mít radost, když nás tady uvidí."

Usadili se pod dubem, lupruchán se pustil do práce a čaroděj s hrdinou vyprávěli příběhy, takže jim den uběhl rychle a příjemně. Jakkoliv byl Conhoon od přírody bručoun, vyprávět uměl skvěle. Ve svém dlouhém a rušném životě se setkal s mnoha podivuhodnými věcmi a jakmile se rozpovídal, zjistil, že ho těší se jimi pochlubit. Když ho mluvení unavilo, vystřídal ho Corbal s pověstmi a legendami své země, povídáním o starých hrdinech a jejich slavných činech, o odvážných výpravách, válkách, soubojích a turnajích a pak svým známým a čistým tenorem zazpíval několik písní o kráse, lásce, žalu, smrti a ztrátě, jež skřítkovi vehnaly slzy do očí a způsobily, že se Conhoon, který měl do sentimentality daleko, tvářil zamyšleně. Na Mulhooleye to všechno natolik zapůsobilo, že dvakrát odložil nástroje a sám přidal historku k lepšímu. Když se den chýlil ke konci a slunce se dotklo korun stromů, měl lupruchán hotové boty pro Křiváka Mikea, půvabné střevíčky se stříbrnou přezkou pro krále elfí tlupy i kabelku se zlatým zapínáním pro královnu. Jakmile došel poslední steh, setřel z povrchu jemné kůže poslední smítko prachu a pečlivě rozložil svoje dílo na plochý kámen, přišla elfí tlupa. Objevila se náhle, zdánlivě odnikud. Zafoukalo to, zablesklo se, ozvala se líbezná hudba a najednou byli všude; tancovali a točili se, smáli se a jásali, krásní, zlověstní a nezemští.

Pak dva členové tlupy udělali boty, střevíčky a kabelku, a aniž si všimli čaroděje, hrdiny a lupruchána, s radostným výkřikem je popadli. Jeden z nich, statný muž s černými vlasy, tmavými roztěkanými očima a nosem zkřiveným na stranu, se posadil na plochý kámen, skopl z nohou střevíce a začal si na ně soukat nové boty, zatímco druhý, vysoký a majestátní s hřívou bílých vlasů, si zkoušel taneční střevíčky. Žena, zelenooká kráska s vlasy barvy ohně a štíhlá jako proutek, zvedla kabelku, několikrát ji otevřela a zase zavřela, vesele se zasmála a zvedla ji do vzduchu s výkřikem:

"Podívejte se, jak nádhernou kabelku pro mě ten malý mužíček udělal!"

"Rád vidím, že se vám moje práce líbí," řekl Mulhooley a uklonil se, a jelikož jí sahal jen po kolena, zmizel tak úplně z jejího zorného pole.

"Ty střevíce jsou také skvělé," přisvědčil král, položil královně ruce kolem pasu a elegantně se zatočil. "Co jsem si je obul, připadá mi, že mám místo nohou dva poletující ptáčky."

Křivák Mike vykročil kupředu, přičemž pečlivě našlapoval a předváděl dokonale padnoucí, vyleštěné nové boty.

Zatočil se na špičce, poskočil si a pak prohlásil: "To jsou ty nejskvělejší boty, jaké jsem kdy viděl. Jsi mistr nad mistry, Mulhooleyi, a pro svou štedrost k elfí tlupě nebudeš nikdy zapomenut."

"Štedrost to nazýváš? Já tomu říkám obchod," odpověděl skřítek. "Nebo mi zase chceš zaplatit hrstí elfího zlata?"

Křivák Mike se bouřlivě zasmál a král s královnou i celou tlupou se k němu připojili. "Štedrost jsem řekl a štedrost jsem myslel, můj drahý Mulhooleyi. Copak to není dar, který nám nabízíš, abys nám vynahradil svou dřívější hrabivost?"

Lupruchán zrudl v obličeji a začal vyrazet nesrozumitelné zvuky. Corbal, který nedokázal ovládnout svůj hněv, vykročil kupředu a vztyčil se nad Křivákem Mikem, svalnaté paže založené na prsou. "A jaký dar ti mám dát já za tu špinavost, kterou jsi provedl mé ženě?" zeptal se.

"Špinavost? Špinavost? Co na tom bylo špinavého? Ale jestli chceš vidět skutečnou špinavost, rád ti vyhovím, mladíku." S tím Mike udělal zvláštní gesto a se spokojeným úsměvem ucouvl. Nic se však nestalo. Znovu zagestikuloval, tentokrát energičtěji, ale se stejným výsledkem. Úsměv mu zmizel z obličeje. Potom si všiml Conhoona, který na něho hleděl vážně a mlčky, a řekl: "Proč se do toho pleteš? O co ti jde?"

"Jde mi o to chránit svoje přátele, i když ochránit někoho proti těm tvým směšným trikům nedá mnoho práce. Jestli se na nic lepšího nezmůžeš, neděláš své elfí tlupě zrovna čest."

"A co ty o tom víš?" zeptal se Mike.

"Vím, že ses snažil tady toho urostlého mládence proměnit v obouvací lžici na boty, kterou jsi pak minil používat pro svoje pohodlí, a když se ti to nepovedlo, chtěl jsi z něj udělat ostružinový keř. Ale já jsem ti v tom zabránil."

"Vážně?" zeptal se elfí král a postavil se vedle Mikea. Tvářil se přitom velice zlověstně.

"Vážně."

"Nám se to nelíbí."

"Že ne? A ty taneční střevíčky se ti líbí? Mně tedy připadají spíš jako botky samochodky. Proč si neuděláš hezkou dlouhou procházku a pořádně je nerozchodíš?"

Sotva to dořekl, král vyrazil svižným krokem pozpátku a tvářil se přitom velice udiveně. "Co to je? Co to má znamenat?" blekotal.

"To je jen začátek," opáčil Conhoon a obrátil se ke Křiváku Mikeovi.

Překvapené výkřiky krále narážejícího do stromů a prodírajícího se hustým trnitým křovím utichly v dálce. Mike se zatvářil nejistě a pak se s odzbrojujícím úsměvem otočil k čaroději.

"Přece by ses na mě nezlobil za to, že jsem se řídil svým přirozeným instinktem, že ne? Tady ten vazoun se ke mně choval výhružně a já jsem se jen chtěl bránit."

"A proč by ti nehrozil, po tom, co jsi provedl jeho ženě, která se jen snažila udělat, co bylo v její moci, aby se zavděčila tobě a té vaší nevděčné tlupě?"

Úsměv Křiváka Mikea okamžitě zmrzl. "Tvrdá slova volíš, když mluvíš o elfí tlupě, pane. Měl by ses nám snažit zavděčit, ne budit náš hněv."

"Váš vděk nestojí ani za hrst elfího zlata a váš hněv pro mne málo znamená. Po tobě chci, Křiváku Mikeu, abys sňal svou kletbu z Noreen ze Stříbrného lesa." Conhoon ucítil, jak ho někdo zatahal za plášť, a podíval se dolů na Mulhooleye. "A poctivě zaplatil za boty, střevíce a kabelku."

Křivák Mike se zamračil a nechápavě zavrtěl hlavou. "Kdo je Noreen ze Stříbrného lesa?" zeptal se.

"Je to moje žena, ty křivonosý lumpel!" vybuchl Corbal. "Její ruku jsi proměnil v klepeto!"

"Vážně?" opáčil Mike. Vypadal, že ho ta novina pobavila. "Jo ta, už si vzpomínám. No tak jsem to udělal. Copak to nebyla poctivá odplata za starý dluh? Jeden z jejích předků, starý Turga Tří nosních dírek chrstl našemu králi do tváře vodu, ve které si předtím umyl nohy."

"To je lež, co se nám tu snažíš namluvit!" zvolal Corbal. "Po celé zemi je dobře známo, že si Turga Tří nosních dírek nohy v životě nemyl!"

Křivák Mike pokrčil rameny. "No tak jsem si z té dámy vystřelil. Copak žádný z vás nemá špetku smyslu pro humor? Byl to jen vtip a nemá cenu se kvůli němu vztekat ani vyhrožovat."

"Tak sis tedy zavtipkoval," řekl Conhoon. "Co s tím teď miníš udělat?"

"Vůbec nic," odpověděl Mike a zašklebil se. "A to je víc, než s tím můžeš udělat ty. Já jsem ochoten přehlédnout tvoje hrubosti a urážky, ale král elfí tlupy tak chápavý nebude. Radím ti, aby ses odsud ztratil dřív, než se vrátí a ukáže ti, co dovede." Otočil se ke královně, která to všechno pozorovala se založenými rukama. "Není to tak, má paní?"

Královna se tvářila zamýšleně, ale neodpověděla - její pohled sklouzl z Mikea na čaroděje a na rtech se jí objevil mírný úsměv. Mikeovi zmrzl úšklebek ve tváři.

"Vrátí se, až pro něj pošlu. A pokud jde o tebe..." Conhoon udělal levou rukou drobné gesto. Mikeova levá noha si začala podupávat. Pokynul pravou rukou a Mikeova pravá noha se roztančila dopředu a dozadu, dopředu a dozadu. Čaroděj pohnul oběma rukama a Mike se pustil do jednoduchého tanečku. "Taneční střevíčky sice dostal tvůj král, ale ty si zatančíš. Doufám, že tančíš rád. Hned tak s tím totiž neskončíš," řekl Conhoon.

"Hej, počkej... nech toho, ano?" prskal Mike.

"Ale no tak, tohle má být tanec? Jsem si jistý, že to umíš líp. Nenech se prosit, předved' nám pořádný taneček," dobíral si ho Conhoon a divoce přitom mával oběma rukama.

Křiváku Mikeovi visely ruce volně podél těla, zato jeho nohy tančily jako divé. Ohýbaly se v kolenou nahoru a dolů. Výkopával je dopředu, dozadu i do stran. Vyskakoval, dupal, tancoval v kruhu kolem dubu, zatímco jeho druhové na to hleděli, smáli se, jákali, tleskali mu, povzbuzovali ho k lepšímu výkonu a vůbec se chovali jako správné publikum.

"Tančíš skutečně elegantně," chválil ho Conhoon. "A vzhledem k praxi, kterou teď budeš mít, bych nedal nic za to, že brzy budeš vyhrávat všechny taneční soutěže."

Když Mike asi tucetkrát obtančil dub, Conhoon pomalu vykročil. Mike ho následoval jako na vodítku. Když se dostali

mimo doslech ostatních, Conhoon řekl: "Stačilo ti to?"

Mike, který ani na okamžik nepřestal tančit, měl trochu nadváhu a nebyl v nejlepší kondici. "Toho budeš... litovat," zasípal. "Sidhe... tě za to... potrestají."

"Opravdu?"

"My už tě naučíme... dělat si z nás legraci."

"Copak ty neznáš staré pořekadlo: „Nic tak nepotěší srdce sidhe jako neštěstí přítele?"

Křivák Mike se ohlédl přes rameno na smějící se obličeje královny a zbytku elfí tlupy a uslyšel jejich rytmické tleskání a smích. Někteří na něho ukazovali a plácali se do kolen. Z jejich chování vůbec nevyzařoval hněv a touha po pomstě, spíše radost, dobrá nálada a všeobecná spokojenost s čarodějovým kouzlem. Když se někteří začali dožadovat svých oblíbených tanců jako: „Lasička v kalhotách" nebo „Mooney má prázdný džbán", rysy Křiváka Mikea se znatelně prodloužily.

"Bohužel máš pravdu... A zdá se, že se nikdy nepoučíme... od takových, jako jsi ty," vyrážel ze sebe, zatímco jeho nohy stále knitaly sem a tam. Conhoon neodpověděl. Nakonec Mike vztekle vybuchl: "Dobře, dobře! Co chceš... abych udělal?"

"Nejprve vrať Noreen její ruku."

"Stalo se."

"A zaplat' Mulhooleyovi - všechno, i to, o co jsi ho kdy ošidil."

"Ošidil? Ošidil Mulhooleye? Toho malého zloděje...!" Conhoon překřížil prsty na ruce a Mikeovy nohy se roztančily ještě rychleji, až je skoro nebylo vidět. "Ale zaplatím mu všechno... včetně nedoplatků... z dřívějšíka!"

"To jsem chtěl slyšet," přikývl Conhoon spokojeně a rozmáchlým gestem Křiváka Mikea propustil. Ten se svalil vyčerpaně na zem jako prázdný žok. Čaroděj ho pokynem ruky přinutil vstát a řekl: "Svůj slib dodržíš. Věřím ti stejně, jako bych to slyšel od anděla."

"Opravdu?" opáčil Mike a pořouchle se usmál.

"Jistě. Cožpak moje magie i v této chvíli neproudí z bot do tvých nohou? Necítíš to mravenčení, které ti stoupá až ke kolenům? Pokud bys jen pomyslel na to, že svůj slib porušíš, čeká tě velice dlouhý taneček. A teď bych měl nejspíš přivolat krále."

"Nespěchej. Malá rozcevička mu jen prospěje," řekl Křivák Mike a vesele se zašklebil. "Ale tohle mu říkat nemusíš."

Vrátili se ke zbytku elfí tlupy, která o ně ztratila zájem v okamžiku, kdy Mike přestal tančit, a teď si už hledala jinou zábavu. Královna přistoupila ke Conhoonovi a řekla: "Už jste si svůj spor vyřešili?"

Conhoon a Křivák Mike se podívali jeden na druhého a řekli: "Ano."

"Tak bys ho mohl zavolat zpátky."

"Už se vrací," ujistil ji Conhoon.

"Není třeba spěchat," odpověděla. "V poslední době nosil hlavu příliš vysoko. Rozhodně mu prospěje, když ho tu a tam někdo uzemní."

"Vy jste skvělá parta, to vám tedy řeknu," zavrčel čaroděj.

Když se král konečně objevil, zadýchaný a brunátný ve tváři, vzala si ho královna a Křivák Mike stranou dřív, než stačil dát průchod svému hněvu. Několika slovy ho zasvětili do situace. Král se uklidnil jen s vypětím všech sil a pak přistoupil ke Conhoonovi. "Jsem rád, že jsme si to všechno ujasnili tak přátelským způsobem. Určitější už pochopil, že jsme té ubohé Noreen neměli nijak ublížit."

"Ani trochu," přisvědčil čaroděj.

"Byl to jen žert," dodal Křivák Mike.

"Jistě," řekla královna s oslnivým úsměvem. "Každá žena by se měla cítit poctěna a šťastná, že si z naší strany vysloužila takovou pozornost."

Conhoon spolkl slova, která měl na jazyku, i když ho to stálo jisté úsilí. Místo toho řekl: "Jsem si jist, že svou velkorysost vyjádříte dobrodiním, kterým tu ženu a jejího manžela teď zahrnete. Silní synové a půvabné dcery, plodná pole a zdravý dobytek, dlouhý život pro všechny. Široko daleko budou známi jako milácci sidhe."

"Tak to už mi připadá trochu přehnané," namítl král.

"Přesto jsem si jist, že to uděláte. Mikeu, pověz mu, proč jsem si tím tak jist."

Křivák Mike odtáhl krále stranou a zašeptal mu do ucha několik slov. Král pozvedl obočí, pak se zakabonil. Dlouze se zadíval na svoje nové střevice. Ale když se oba vrátili ke Conhoonovi, řekl s poněkud nuceným úsměvem na rtech: "To je skvělý nápad. Koneckonců, jsou to roztomilí lidičkové."

Když dořekl poslední slovo, zmizeli, aniž měl kdo tušení kam, protože elfí tlupy jsou hned tu a hned zase tam, někdy i úplně jinde, a dokážou se přemísťovat v jediném okamžiku.

Conhoon ucítil, jak ho někdo tahá za plášť, a když se podíval dolů, uviděl, že Mulhooley drží v ruce plný měšec. "To je zlato, Conhoone, opravdové ryzí zlato! Zařídil jsi to skvěle!"

Corbal položil čaroději ruku na rameno. "Už musím jít - jít za svou krásnou Noreen, která už má zase svoje hebké bílé ručky. Velká bude moje radost, až je zase budu svírat ve svých dlaních."

"Teší mě, že tě vidím tak spokojeného, ale nejdřív se musíme domluvit, jak to bude s tím zlatem, co ho bude víc, než dokážu unést."

Corbal si odepnul měšec od opasku a podal ho Conhoonovi. "Tady máš. Vezmi si to, zbytek ti pošlu."

"Vidím, že jsi uznalý mladík. Tak je to správné, tak je to správné."

"A ještě ti vrátím ten skvělý opasek se železnou sponou," dodal Corbal a začal si ho rozepínat.

Conhoon jej zadržel. "Řekl jsem ti snad, že si ho máš sundat? Pověš si ho ke dveřím domu. Vyhne se ti tak neštěstí."

"A co ty boty? To ani nepočkáte, než vyrobím párek bot pro hrdinu?" zvolal Mulhooley.

"Velice rád bych měl takové boty, ale ještě mnohem raději bych znovu popatřil na svou krásnou Noreen, sevřel její něžnou ruku a po dlouhém odloučení ji objal. A také se musím vrátit ke svému řemeslu," odpověděl Corbal.

"A jaké je to tvoje řemeslo?" zeptal se Mulhooley.

"Udatné činy, hrdinské bitvy, zasazování a snášení strašných ran, pamětihodné skutky, nikdy nekončící výpravy za slávou - to je řemeslo hrdinů," odpověděl Corbal a zamával jim na rozloučenou. Pevným krokem pak odešel zpátky do říše legend, kam on i jeho království patřili. V tomto příběhu zálužnosti a darebáctví už o něm více neuslyšíme.

Mulhooley potřásl hlavou. "Jsou to hlupáci," zamumlal. "Všichni ti hrdinové jsou hlupáci. Ale někdo to nejspíš dělat musí, jinak by nebylo o čem vyprávět příběhy."

"Pozdravuj ode mne Slepého Liama," zavolal za odcházejícím hrdinou čaroděj. Lupruchánovi pak řekl: "Dneska jsme odvedli pěkný kousek práce, co říkáš?"

"Ty možná můžeš být spokojený, ale já jsem právě přišel o zakázku," zabručel skřítek.

"Možná bych si u tebe pár bot objednal. Ale za slušnou cenu."

"Myslíš, že bych chtěl podfouknout čaroděje?" opáčil Mulhooley, ve tváři výraz ukřivděné nevinnosti. "Napálit člověka, který právě přelstil elfi tlupu, udělal z jejich krále i jeho pobočníka blázna pro pobavení všem a vrátil mi, co mi po právu patří?"

"A nechtěl?"

Mulhooley se na chvíli odmlčel, aby se nad otázkou zamyslel, a pak se přiznal: "Za normálních okolností ano, ale ty ses za mne pomstil Křiváku Mikeovi, což naplnilo mé srdce takovou radostí, že bych ti ty boty nejraději daroval. Což samozřejmě není možné."

"A pročpak ne?"

"Copak jsem právě nepřišel o zlato, kterým by mi zaplatil hrdina, a neztratil jsem snad při tom všem svoje nejlepší zákazníky? Jsem zničený." Vzhlédl ke Conhoonovi, náhle ještě menší než normálně, shrbený, zkroušený, hotová hromádka neštěstí. Tento trik se luprucháni za ta staletí naučili dokonale.

Než však domluvil, vzduch kolem nich se rozzářil jasným světlem a v korunách stromů zazněla líbezná hudba. Před nimi stáli tři členové elfi tlupy v lesklých šatech, dlouhé vlasy jim povlávaly v mírném vánku, který se při jejich objevení zvedl. Kradmo se kolem sebe rozhlédli a pak jeden z nich řekl: "Nemáme mnoho času, Mulhooley. Můžeš nám každému ušít pár bot, stejných jaké jsi udělal pro Křiváka Mikea? Nikdy v životě netancoval tak dobře, jako když měl na nohou ty tvoje boty."

"Já bych ty svoje chtěl z černé teletiny," ozval se druhý elfa třetí dodal: "Já je chci také z teletiny."

Mulhooley trval na záloze a mince nechal prověřit Conhoonovi. Když čaroděj prohlásil, že je zlato pravé, lupruchán vzal elfům míry. Sotva si dohodli, kdy budou boty hotové, elfové zase zmizeli. Hudba, která se přitom ozvala, pomalu dozněla v houstnoucím šeru.

"Je to skvělé mít zase zpátky svoje zákazníky, kteří platí dopředu a ve zlatě. Zítřka mě čeká perný den," řekl Mulhooley a zammul si ruce. "Musím ušít tři páry bot a inkasovat doplatek."

"Čtyři páry," opravil ho Conhoon, pak se posadil a natáhl svoje velké nohy, aby si nechal vzít míru. "A chtěl bych je hnědé."

Princezna u ledu

Cestování, zvláště pak v zimě, nepatřilo ke Kedrigernovým oblíbeným činnostem. Ale když starý a věrný klient požádá o pomoc, čaroděj nemůže odmítnout. A když je tím klientem Vosconu Otevřená ruka, je jisté, že na konci cesty bude čekat štědrá a včasné vyplacená odměna. A tak se stalo, že Kedrigern opustil svůj dům v Horách tichého hromu s prvními mrazíky a vrátil se o měsíc později, uprostřed sněhové vánice, aby zjistil, že jeho žena a domácí trol mezitím zmizeli.

Dům byl v dokonalém stavu, uklizený a čistý, všechno bylo na svém místě. Nenašel žádné známky boje. Ani zvlášť pečlivé pátrání neodhalilo žádný vzkaz, nic nechybělo a nic nenavštěvovalo, že by vilku navštívil nějaký vetřelec. Byli prostě pryč, zmizeli beze stopy.

První, co Kedrigern udělal, když se trochu vzpamatoval z počátečního překvapení, bylo, že rozdělal oheň. Dům byl mimořádně promrzlý. Očividně nebyl obýván od doby krátce po jeho odjezdu. Mohl být pouze vděčný za to, že okna a dveře byly zavřené. Když se mu konečně podařilo oheň zapálit a teplo z krbu se pomalu začalo šířit, přitáhl si k němu židli, nohy si položil na podnožku a snažil se přijít na to, co se tu mohlo přihodit.

Nikdo nevtrhl dovnitř, aby je odvěkl. Nikde nenašel žádné známky použití násilí. Mimo to, Spot by určitě bojoval a Princezna by použila svou magii. Takže tato možnost odpadala.

Mohla dostat spěšnou žádost o pomoc a odjet okamžitě. Spota si s sebou mohla vzít jako ochránce a společníka. Ale v takovém případě by si zabalila alespoň několik nejdůležitějších součástí garderoby - přinejmenším plášť - a zanechala by vzkaz. Ale z její truhlice nic nechybělo. A kdo by si žádal její pomoc tak naléhavě, že by odjela, aniž by počkala, až se Kedrigern vrátí? Ani tohle nevypadalo jako věrohodné vysvětlení.

Jediné, co zbývalo, byla magie. Zakletí. Čarodějnictví. Kouzlo, kletba, zařikání, zaklínadlo nebo něco takového a v nejvyšší kvalitě. To bylo velice možné. Čím déle o tom Kedrigern přemýšlel, tím pravděpodobnější mu to připadalo. Vstal, vytáhl medailon, který mu visel na krku, a pozvedl ho k oku. Skrze Hledáček pravdivého vidění si prohlédl celou místnost, nejprve jen zběžně, pak pozorněji a nakonec ji prozkoumal palec po palci.

Na podlaze poblíž dveří našel první stopu magie, slabou, ale nezaměnitelnou. S vynaložením značného úsilí dokázal sledovat otisky nohou vedoucích od hlavních dveří do velké místnosti. Někdo, kdo ovládal magii, vešel dovnitř, zcela otevřeně soudě podle stop, a dostal se až do této místnosti. Dalo se předpokládat, že to byla právě ta osoba, které unesla nebo odvedla jeho ženu a domácího trola neznámo kam.

Zbytková magie stop byla tak slabá a nepatrná, že bez pomoci nebyl Kedrigern schopen nic víc vyčistit. Okamžitě šel do své pracovny, stále studené jako hrob, vzal z polic tři obrovské svazky a spěchal zpátky k teplu krbu. Tam se usadil a začal pátrat.

Jeho prvním pomocníkem byla často používaná Zaklínadla pro každou příležitost. V kapitole Vyvolání si vyhledal zaklínadlo pod titulkem „Kterak vyvolat blíže neurčenou podstatu, mrtvou, vzdálenou nebo spící k informačním účelům“. Přípravy na něj sice vyžadovaly určitý čas, ale bylo to dobré a spolehlivé zaklínadlo. Okamžitě se pustil do práce.

Než nakreslil kruh a rozmístil zapálené svíčky, bylo v místnosti příjemně teplo. Kedrigern si zamnul ruce, odkašlal si a začal odříkávat zaklínadlo. Když ho dokončil, zůstal mlčky stát s očima upřenýma do středu kruhu, kde se měla objevit vyvolaná postava. Jenže se nic neobjevovalo. Čekal a postupně ztrácel trpělivost, když tu se konečně ozval hluboký, dutý hlas: "Podstata, kterou se snažíš vyvolat, není v současné době k dispozici."

To bylo nanejvýš neobvyklé. "Tak mi řekni jméno té podstaty," odpověděl čaroděj.

"Tuto informaci nemohu poskytnout."

Kedrigern se kousl do rtu a zhluboka se nadechl. Křičet na duchy nemělo smysl, jakkoliv byli občas nesnesitelní.

"Dobře, tak mi ukaž její podobu."

"Ani tuto informaci ti nemohu poskytnout."

"Tak mi řekni alespoň něco! Chci vědět, kdo vnikl do mého domu a unesl mou ženu a domácího trola, a zatím jsi mi v tom ani trochu nepomohl."

Po dlouhé odmlce hlas odpověděl: "Zaklínadlo bylo zablokováno. Navrhuj, abys zkusil jiné."

"Kdo je zablokoval?"

"Tuto informaci nemohu poskytnout."

Kedrigern zavrčel a sfoukl svíce. Mumlaje si něco pod vousy, vrátil se ke knize, chvíli v ní listoval, až našel kapitolu Identifikace, která obsahovala jediné zaklínadlo.

Zasténal. Kterékoliv kouzlo tak obecné povahy muselo mít rozsáhlý a matoucí výběr blíže určujících možností. Ale s tím se nedalo nic dělat. Identifikace stop by okruh jeho pátrání značně zúžila. Proto se rozhodl zaklínadlo vyzkoušet, znovu nakreslil kruh a zapálil dvanáct svící, rozmístěných v párech.

Tentokrát byla odpověď rychlejší. Hlas, vyšší než předchozí, bezvýrazný a neosobní, mu řekl: "Děkujeme vám, že jste použili Identifikace. Přejete-li si identifikovat osobu, sfoukněte první svíci vlevo. Pokud chcete identifikovat zvíře, sfoukněte druhou svíci vlevo. Pokud si přejete identifikovat neživý předmět -"

Hlas ztlchl okamžitě, když Kedrigern sfoukl třetí svíci po své levé ruce. Po krátké odmlce hlas pokračoval. "Vítejte v Identifikacích neživých předmětů. Pokud je předmět, který si přejete identifikovat, menší než kotlík, sfoukněte první svíci vpravo. Jestliže je větší než kotlík, ale menší než -"

Kedrigern sfoukl patřičnou svíčku, povzdychl si a čekal. Za okamžik se ozval nosový hlas: "Prosím, jmenujte předmět, který si přejete identifikovat."

"Magické stopy v kruhu."

"Okamžik, prosím."

Po delší odmlce, při které se mu zdálo, že slyší vzdálené vzrušené šeptání, hlas, který teď zněl poněkud nedůtklivě, řekl:

"Počkejte, prosím. Vyskytly se nečekané komplikace."

"Jaké komplikace?"

"Stopy patří staré babizně, ale zdá se, že je zde zanechal ledový obr."

Kedrigern se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Možná že ledový obr uměl měnit podobu. Někteří to dovedou."

Následovala dlouhá odmlka a pak se znovu ozval nosový hlas. "To je možné."

"Je to víc než jen možné - je to vysoce pravděpodobné. V domě byla větší zima, než by měla být. Ledový obří se takto projevují, i když na sebe vezmou jinou podobu."

"Pokud jste s identifikací spokojen, ukončíme vyhledávání."

Kedrigern vůbec nebyl spokojen. Ale nečekal, že by se ještě něco dozvěděl, a proto zabručel: "Ano, ano, klidně to skončete." V místnosti znovu zavládlo ticho.

Ledový obr nebyl zrovna postava, se kterou by se člověk rád setkal, zvláště pokud uměl měnit podobu. Ledový obří ovládají nejrůznější druhy odporné magie a žijí na hrozných místech plných sněhu a ledu, kde mrazivé větry z nějakého důvodu vždycky vanou člověku přímo do obličeje. To bylo vše, co o nich Kedrigern věděl a ani literatura mu v tomto ohledu příliš nepomohla. Ale ledový obr unesl Princeznu a Spota, takže mu nezbývalo nic jiného než zamířit na sever a připravit se na bitvu magie. Za tohle mu někdo zaplatí a zaplatí za to drazě.

Vzal si svůj nejteplejší plášť, rukavice a boty a pak vyhledal Čapku pohodlí, kterou mu daroval jeden vděčný klient před několika desítkami let a kterou používal jen zřídka. Byla to malá čepička, ne větší než jeho dlaň, ale tomu, kdo ji nosil, zajišťovala příjemnou teplotu v jakémkoliv počasí. Kedrigern ji nepoužíval proto, že nebyl zvyklý nosit čepice a klobouky. Teď mu ale mohla být užitečná.

Když si připravoval jídlo na cestu, vzpomněl si, že lesní čarodějnice Bess kdysi studovala runy u skalda z dalekého severu. Její chatrč nebyla daleko a ležela na cestě na sever. Když ji navštíví, určitě získá nějaké užitečné informace. Vyrazil následujícího rána. Jel na Nepojmenovaném, svém velkém černém oři se stříbrným rohem, stříbrnými kopyty a ohnivýma očima a dechem. Připadalo mu, že je to ideální kůň na střet s ledovým obrem. Sněžení ustalo a vítr během noci víceméně vyčistil cesty. Sněhové závěje, které se místy vyskytovaly, nepředstavovaly pro jeho koně žádný problém.

Míli od Bessiny chatrče byly cesty čisté a sníh se nedržel ani na stromech. Vzduch byl ostře aromatický a typický odér směrem k chatrči ještě sílil. Když nakonec Kedrigern seskočil z koně, oči mu slzely a Nepojmenovaný vydechl z nozder dva tenké plamínky. Ve vysoce obohaceném vzduchu okamžitě zaplály modře.

"Bude to jen krátká návštěva, přáteli," řekl čaroděj a popleskal ho po šíji. "Kdybych se tu zdržel více než několik minut, už bychom se z toho nemuseli vzpamatovat."

Rychle zamířil přímo k malé chatrči, ze které unikala mračna páry. Věděl proč. Bess připravovala novou várku nápoje, který používala při svém řemesle. Kedrigern otevřel dveře a zavrával zasažen plnou silou horké a velice silné páry. "Keddie, lásko moje, to je ale milé překvapení!" zajásala, když ho uviděla. Její hlas byl tlumený šátkem, který si uvázala přes dolní polovinu obličeje. "Poslyš, raději si zakryj ústa a nos a pojď kousek dál, kde se dá dýchat." Kašlaje, lapaje po dechu, s očima plnými slz si Kedrigern zakryl oběma rukama v rukavicích ústa i nos a pozpátku vyvrával ven. Když se trochu vzpamatoval, řekl: "Potřebuji, abys mi pomohla, Bess. Princezna je pryč."

"Ta by tě nikdy neopustila! Tomu nevěřím! Vždyť jste byli jako dvě-"

"Ne, ne, Bess. Unesl ji ledový obr - a Spota také."

"Aha. Hm." Bess zamyšleně nakrčila své vrásčité čelo. "Nestalo se to asi tak před měsícem, Keddie?"

"Asi ano. Viděla jsi něco, Bess?"

"Neviděla jsem nic, ale vzpomínám si, že tehdy zachvátil celý kraj nezvyklý mráz. Zmínila jsem se o tom svému pomocníkovi. Je to, jako by tudy prošel nějaký zatracený ledový obr," řekla jsem mu. Přesně takhle jsem mu to řekla."

"Musíš mi říct všechno, co víš o ledových obrech."

"Zbýl už jenom jeden. Jmenuje se Harmr a žije v bouřném hradě na severu v Rimegardu, postaveném na zamrzlém moři. Je to pěkný mizera, Keddie. Vyprávěl mi o něm starý Gnurri."

"Řekl ti, jak se s ním vypořádat?"

"To ne. Ale ukázal mi spoustu run, zaříkadel, tajemství a podobných věcí. Pojď se mnou do chatrče a já ti povím všechno, co vím."

Uvnitř Bessiny polorozpadlé chatrče byl vzduch mnohem dýchatelnější a Kedrigern se pohodlně usadil, zatímco ona mu vyprávěla všechno, co věděla o Harmrovi, ledových obrech obecně a o jejich zvycích, moci, síle a slabostech. "S těmi svými runami a zaříkadly ti můžou způsobit spoustu problémů, ale spolehlivě tě před nimi ochrání zaklínadlo proti kousnutí velblouda. To účinkuje skvěle i proti ledovým mužům. Znáš ho?"

Kedrigern se rozzářil. "Vlastně jsem ho použil docela nedávno! Jeden můj starý zákazník dostal velblouda a měl strach, že ho pokouše. Zrovna jsem se vrátil z cesty, jejímž cílem bylo právě ochranné kouzlo proti pokousání."

"Tak to tě ochrání i před Harmrovou magií. Ale dej si na něho pozor, Keddie, je mazaný. Když zjistí, že jeho kouzla neúčinkují, začne na tebe zkoušet svoje fínty. A Harmr zná hodně nejrůznějších triků a fint."

"Dám si pozor."

"A ještě jedna věc: máš s sebou něco Princeznino? Harmr obvykle očaruje lidi, které unese, kouzlem zapomnění a to dokáže zlomit pouze nějaká oblíbená součást z jejich vlastnictví."

"Zabalil jsem její nejlepší teplý plášť, zimní boty a palčáky. K tomu pár cetek, které má ráda."

"To bylo velice rozumné. Bude to potřebovat. A tohle si vezmi s sebou," řekla lesní čarodějnice a podala mu malou křišťálovou lahvičku. "Měla by ti být velice užitečná. Je to koncentrovaný výtažek. Nejstarší recept na světě."

Kedrigern si od ní lahvičku opatrně vzal. Byla velká asi jako jeho ukazováček a obsahovala možná dvě čajové lžičky mléčné bílé tekutiny. Uznale se na Bess usmál. "Je to teplé. Je to báječně teplé."

"Měj ji stále u sebe a nepocítíš zimu bez ohledu na to, kolik jí proti tobě Harmr pošle. Zahřeje to i tvého koně, pokud se od něj nebudeš příliš vzdalovat. Ale ať se stane cokoliv, nepij to."

"To je to tak silné?"

"To, co jsem ti dala, by dokázalo roztopit Harmra, jeho hrad a polovinu ledovců v severních mořích, a navíc proměnit všechno v dohledu v něco jiného. Dávej na to pozor. Považuj to za lahvičku poslední záchrany."

"Budu, Bess. A děkuji ti i za Princeznu a Spota."

"Vždycky ti ráda pomůžu, Keddie. Dlužím ti to za všechny ty problémy, které jsem ti způsobila."

"Už je to dávno pryč," odpověděl Kedrigern.

"To mi připomíná, že budu muset připravit další várku Sliny bahenní zmije," poznamenala Bess. "Hlavní ingredienci už mám hotovou."

Kedrigern se při vzpomínce na účinky Bessiiny speciality, nápoje, který vyráběla za účelem konzumace při různých společenských událostech, mimovolně zachvěl. "Máš teď hodně práce, že?"

"Vyrobit Slinu bahenní zmije vůbec žádnou práci nedá," mávla rukou Bess. "Stačí kapka z lahvičky, kterou jsem ti dala, do šesti věder čisté vody z horské bystřiny a budu mít dostatečnou zásobu na několik let."

Kedrigern si lahvičku opatrně zasunul do opasku a vstal. "Není divu, že ochrání mě i koně před mrazem. Jenom doufám, že se oba neuvaříme."

"Přesně tohle by se ti stalo, kdybys ji rozbil," poznamenala čarodějnice. "Příjemnou cestu."

Cestu na sever by sice jen stěží kdo popsal jako příjemnou, ale alespoň byla rychlá a prostá všech komplikací a zdržení, stejně jako života v jeho rostlinné i pohyblivé podobě. O devět dní později dorazil Kedrigern k úpatí sněhem pokrytých hor známých jako pohoří Rimegard. Na jeho hřebenu zahlédl něco temného a obrovského, co vzdáleně připomínalo hrad, ale neustále to měnilo tvar a podobu. Sestávalo to z vířícího sněhu, sněhové břčky, krup a úlomků ledu spolu s těžkými sněhovými mračny a byl to nade vše pochybnost Skutherheim, bouřný hrad sněhového obra Harmra. Kedrigern se zastavil jen na tak dlouho, aby se ochránil zaklínadlem proti kousnutí velblouda, a pak znovu pobídl svého oře k další cestě. Velký černý hřbec vystupoval jistým krokem po zledovatělém svahu, po úzkých římsách a přes skalní brány do Harmrovy pevnosti. Ledový vítr bičoval zvíře i jezdce ledovou tříští a kroupami ostrými jako jehly, ale oni neohroženě projeli dvěma z runami pokrytého ledu až do rozlehlé síně, kde na trůně pokojně odpočíval obklopen sněhovou smrtí a fujavíci obr. Kedrigern zastavil, ale zůstal sedět na koni. Jednou rukou si shrnul kapuci pláště do týla a zadíval se do bezvýrazného obličeje individua, které sedělo před ním; bledého, rnodrovlasého,

ledookého obra v lesklé stříbrné kroužkové košili pokryté pláštěm z ledu.

"Přišel jsem si pro svou ženu a trola," prohlásil Kedrigern. "Chci je zpátky a chci je okamžitě."

"A kdo jsi, že jsi tak odvážně přišel do Skutherheimu?"

"Jsem čaroděj - v této chvíli velice netrpělivý čaroděj - Kedrigern z Hor tichého hromu."

"Nevypadáš jako čaroděj."

"Ty zase nevypadáš jako obr."

"Hlupáku! Jsem doma, tak si snad můžu dopřát trochu pohodlí! Když si to přeju, jsem vysoký jako hora a dokážu překročit moře jediným krokem."

"Mně je to fuk, i kdybys byl tak velký, že by sis mohl nacpat celý svět do ucha. Ruce pryč od Princezny a Spota. Až je propustíš, můžeme se začít bavit o kompenzacích za obtíže, které jsi mi způsobil."

Harmr se z výše svého trůnu ušklíbl. "Čaroději. Asi si myslíš, že zamumláš nějaké zaklínadlo a pak si vezmeš z mé pevnosti, co se ti zlíbí."

"Když budeš tak hloupý, abys mě k tomu přinutil, tak přesně tohle udělám."

"Mám runy a mocná zařikadla, po kterých se scvrkneš jako suchý list. Stačí, abych řekl-"

"O ty svoje runy a zařikadla se pokoušíš už od chvíle, kdy jsem přešel skalní římsu, a není ti to k ničemu. Vzdej to, Harmre. Tvoje runy jsou zastaralé a všechna zařikadla jsou proti mé magii slabá. A nepokoušej se měnit podobu. Na to mám taky kouzlo. Raději udělej, co po tobě chci."

Severák zakvílel a sníh zavířil vzduchem, když Harmr zvolal: "Já jsem Harmr, poslední a největší z ledových obrů, pravnuke Aurgelmirův, vnuk Thrudgelmirův a syn Bergelmirův! Zasloužím si tvou úctu a vděčnost, čaroději, ne urážky. Věz, že tím, že jsem přivedl nízké smrtelníky na svůj hrad, jsem jim prokázal čest a obdařil jsem je neměnnou dokonalostí!"

"Možná o to nestáli."

Tón Harmrova hlasu se změnil a jeho hlasitost klesla na normální úroveň. "Ale co když ano? Nemůžeš vědět, na čem jsme se já, tvoje žena a ten trol domluvili. Jsi si jist, že se chtějí vrátit do měnicího se světa smrtelníků, kde život je jen mihnutí stínu a nic nemá dlouhého trvání? Přemýšlej o tom, čaroději. Tvoje manželka je teď nejpůvabnější ze všech žen, ale čas jí její krásu brzy ukrade. Jedině ve Skutherheimu bude věčně mladá, věčně krásná a dokonalá. Říkal jsi, že ji miluješ-"

"Samozřejmě."

"Tak proč ji chceš odsoudit k stárnutí, smrti a rozkladu? A jak staletí poplynou, tvůj trol, který je ti nyní tak oddaný, se bude stále víc a víc podobat chováním vlastnímu druhu. Bude zlý a surový, stane se z něj nepřítel lidstva a nakonec budeš nucen podniknout vůči němu drastická opatření."

"Myslím, že Spot bude v pořádku. Vychoval jsem ho dobře."

"A co ty, příteli čaroději?" řekl Harmr a naklonil se ke Kedrigernovi. Jeho obličej získal skoro starostlivý výraz. "I ty podléháš času. Ještě několik století, tvá magie tě opustí a tvoje paměť zeslábně."

"To je život, Harmre."

"Přesně tak," opáčil ledový obr vítězoslavně. "To je život! Ale já ti mohu nabídnout něco lepšího. Přemýšlej, čaroději. Mohu zařídít, že budeš zase se svou ženou a svým trole, ona zůstane věčně mladá a krásná, Spot poslušný a oddaný a ty sám budeš neustále na vrcholku svých sil - sil, které jsou o tolik větší než mé vlastní, jak jsem se právě přesvědčil - a společnost ti budou dělat největší, nejdokonalější a nejskvělejší ze všech bytostí."

Pozor na jeho triky, připomněl si Kedrigern. Tenhle byl stejně kluzký jako klouzačka na návsí. Harmr byl nejspíš po meči Lokiho potomek. Vlastně když šlo o Lokiho, mohlo to být i po přeslicí. Nebo obojí. S těmi, co dokážou měnit podobu, je to vždycky ošidné. Takže mluv s ním, ale dávej si pozor.

"Kdo jsou ti skvělí společníci? Nikoho tady nevidím."

"Zavedu tě k nim," řekl Harmr a vstal. "Následuj mě."

"Nepřišel jsem sem na prohlídku hradu. Přišel jsem si pro svou ženu a trola."

"Bojíš se? Tak mocný čaroděj, jako jsi ty, se přece nemusí bát ubohého ledového obra, jehož magie je slabá a vyšlá z módy."

Kedrigern se zamyslel. Obrovi sice nevěřil, ani co se za nehet vešlo, ale žádné nebezpečí před sebou neviděl. Kouzlo proti velbloudímu kousnutí ho zatím chránilo docela uspokojivě a Bessina lahvička zajišťovala jemu i jeho oři dostatek tepla. Zatím ani nemusel použít Čapku pohodlí. Riziko se zdálo minimální a možná že uvidí něco zajímavého. "Ved' mě. Pokud ti to nevadí, zůstanu na koni," řekl.

Na hřbetě svého koně měl Kedrigern oči ve stejné výšce jako obr. Zatímco procházeli zmrzlými chodbami a schodišti vytetesanými z ledových kvádrů, přátelsky spolu rozmlouvali. Harmr při tom několikrát pochválil jistý krok Kedrigernova hřebce.

"Skvělý kůň, čaroději. Dokonalost sama. Jak se jmenuje?"

"Zatím jsem ho nijak nepojmenoval. Až po nějakém jménu zatouží, dá mi vědět."

"Ach, kdyby byl můj, já bych mu dal patřičné jméno. Ale běda, to se nikdy nestane," řekl Harmr a žalostně si povzdechl.

Schodiště končilo mohutnými dvoukřídlymi dveřmi z modrobílého ledu. Harmr pronesl patřičné slůvko a dveře se ve svých ledových pantech pomalu otevřely. Za nimi se rozprostírala prostorná síň. Strop byl tak vysoko, že jej nebylo přes mrazivou mlhu, která se pod ním vznášela, vůbec vidět. Stěny lemovalo něco, co Kedrigern v první chvíli považoval za okna. Harmr ho k jednomu z nich dovedl a pokynul rukou.

"Pohled' na svou ženu, čaroději. Nevypadá pokojněji a půvabněji než kdy předtím? Nevypadá tvůj trol spokojeně?"

"Naštěstí pro tebe ano. Teď je odtamtud propuštěn."

"Hned. Nejprve mi ale dovol, abych ti ukázal některé vybrané exempláře své sbírky," odpověděl Harmr a vydal se na obchůzku po obvodu síně. Za dalšími okny viděl Kedrigern ženy nebývalé krásy, muže v hrdinných postojích a hromady pokladů. Někteří z mužů a žen patřili k rasám, jaké Kedrigern ještě nikdy neviděl a ani neměl tušení, že vůbec existují. Byli oděni v exotických šatech a na první pohled bylo zřejmé, že se jedná o význačné jedince svého druhu. Povětšinou byli ověšeni šperky a klenoty nesmírné ceny.

"Mám taky krásný exemplář draka nebo paláce nejrůznějších slohů, pokud bys je chtěl vidět."

"Možná později, Harmre," odmítl čaroděj. "Nejprve se vrátíme k Princezně, ty ji osvobodíš a hezky se jí omluvíš. A mně. A Spotovi."

Zastavili se před oknem - vlastně to byla křišťálově čistá tabule ledu tak silná, jak dokáže rozpažit dospělý muž - a chvíli mlčky pozorovali Princeznu. Na sobě měla zářivě bílý plášť lemovaný hebkou bílou kožešinou prošítou stříbrnou nití s malými diamanty. Na šíji se jí třpytil diamantový náhrdelník a zápěstí jí zdobily diamantové náramky. Na prstech měla diamantové prsteny a diamanty zdobily i její střeвиčky. Vypadala dokonale uvolněná: spočívala na pohodlné lenošce přičemž se jednou rukou opírala a druhou hladila Spota. Také Spot vypadal docela spokojeně, ale u trola se to pohledem těžko pozná.

"Kde vzala ten bílý plášť a střeвиčky? A všechny ty diamanty? Nevzpomínám si, že by je měla."

"Můj dárek."

"Dárek té staré babizny, chtěl jsi říct."

"Měl jsem vědět, že tak mocný čaroděj odhalí mou lest," odpověděl Harmr a uklonil se. "Ano, přišel jsem k ní jako laskavá stařenka nesoucí dary od starých známých. Už dávno jsem zjistil, že ženy jsou mnohem ochotnější uvěřit něčemu takovému než se vybavovat s ledovým obrem."

"Takže Princezna si tvůj dárek vyzkoušela, pak vyšla ven, aby se podívala na diamanty v denním světle, a ty jsi ji odvedl."

Harmr ucouvl a zatvářil se ukřivděně. "Křivdiš mi, čaroději. O žádném odvedení nemůže být řeč. Nejsem únosce. Zeptej se své paní sám."

Zamumlal něco nesrozumitelného, mávl rukou a okno se nejprve zamžilo, pak se proměnilo v bílou páru, která se vznesla ke stropu a postupně se rozptýlila. Kedrigern vjel do poměrně prostorné místnosti a seskočil z koně. Sevřel Princeznu do náručí. Lehce se zachvěla. Plet' měla studenou, ale barvu docela zdravou, dech pravidelný a nezdálo se, že by trpěla chladem. Z radosti, že je zase u ní a že se zjevně těší dobrému zdraví, zapomněl Kedrigern na chvíli na svého hostitele. Když se však za ním ozvalo syčení a praskot, rychle se obrátil - právě včas, aby uviděl, že ledové okno už je zase na svém původním místě. A za ním se Harmr chechtal, až se za břicho popadal.

"Děkuji ti, že jsi přidal do mé sbírky další dva exempláře, čaroději," zašklebil se zlomyslně na Kedrigerna. "Jsi v moci starší magie, než znáš, a proti té bys bojoval marně. Led, který tě obklopuje, je starší než sám svět. Ven se nedostaneš a tvoje magické teplo ti taky nevydrží věčně. Ale nebuď smutný. Neoddělím tě od tvé ženy. Budete spolu navěky. Těšte se ze své společnosti."

Harmr se ještě nějaký čas chvástal, ale když Kedrigern na jeho posměšky nijak nereagoval, ledového obra to postupně přestalo bavit. Brzy se s vítězoslavným smíchem vzdálil a Kedrigern se pustil do rozboru situace, ve které se nacházel. Bessin nápoj jej stále udržoval v teple, ale teď, když sesedl, začala jeho koně postupně pokrývat jinovatka. Rychle se mu zase posadil na hřbet.

Nápoj ještě nějaký čas vydrží. Jakmile začne slábnout, může použít Čapku pohodlí, takže bezprostřední nebezpečí mrazu mu zatím nehrozilo. Měl dost času, aby si pořádně promyslel, co dál. Nejaktuálnější a nejdůležitější problém byl vysvobodit Princeznu a Spota ze zakletí, do kterého je Harmr uvrhl, a potom se budou muset dostat všichni tři ven. Ale všechno popořádku. Vyzkoušel na Princeznu postupně několik jednoduchých zahřívacích zaklínadel, ale žádné neúčinkovalo. Bylo to mnohem vážnější, než čekal. Harmr musel udělat něco víc, než že na ni uvrhl prosté zaklínadlo nebo zaříkadlo, nebo že nad ní přečetl nějaké staré runy. Začal si bedlivě Princeznu prohlížet, pátraje po nějakém znamení. Jeho kůň netrpělivě zahrabal kopytem a Kedrigern ho poplácal po krku, aby jej uklidnil.

Pak si vzpomněl, že se Bess zmiňovala o kouzlu zapomnění. I kdyby se mu podařilo Princeznu probudit, vzpomněla by si na něj vůbec? Sáhl do sedlového vaku a vytáhl Princeznin oblíbený plášť, ten zářivě červený lemovaný zlatým rounem. Nebyl jen pohodlný, ale i teplý - ideálně vyhovoval daným podmínkám - rozhodně byl mnohem vhodnější než ten, který měla na sobě. Bílá barva a diamanty jí prostě neslušely. Nejlépe vypadala v barvách léta a podzimu. Jak jí ta stařena mohla přesvědčit, aby na sebe oblékla něco tak...

Vtom Kedrigern radostně vykřikl, zasmál se a seskočil z koně. Samozřejmě, klíčem bylo její oblečení. Plášť a šperky Princeznu očarovaly a přes ni zasáhla magie i Spota. Kedrigern rychle svlékl své ženě bílý plášť a zul jí střeвиčky zdobené diamanty. Pak jí oblékl jasně červený plášť, který přivezl s sebou, obul jí vysoké boty podšité kožešinou a na ruce jí nasadil teplé palčáky. Nakonec jí ještě pověsil kolem krku zlatý řetízek, zapnul jí na zápěstí zlaté náramky a na hlavu jí dal Čapku pohodlí, přes kterou vkusně naaranžoval její zlatou čelenku. Pak poodstoupil a znovu vyzkoušel zahřívací zaklínadlo.

Princezna se zavrtěla. Zamrkala. Zvedla jednu ruku a otřela si čelo. Pak otevřela oči, uviděla Kedrigerna, který se na ni usmíval, a v příštím okamžiku už se svírali v objetí, jež přerušilo až Spotovo tázavé „Ja?“

"Keddie, kde to jsme? Jak jsem se sem dostala?" zeptala se Princezna, když se zmateně rozhlédla kolem sebe. "Proč mám na sobě...? To ty jsi...? Jak se ti podařilo...?"

"No, věděl jsem, že máš tenhle plášť ráda. A napadlo mě, že budeš potřebovat teplé boty a palčáky. Řetízek a náramky se k nim hodily, takže..."

Tu a tam se upravila, usmála se, uhladila si záhyby a prohlásila: "Byla by z tebe skvělá komorná. Děkuji. Ale co se vlastně stalo? Jak jsem se sem dostala? Poslední, na co si vzpomínám, je, že jsem klábosila s příjemnou stařenkou, která

mi přinesla nové šaty od tvé známé čarodějky. Vzpomínáš si na Ulurel?"

"Samozřejmě že vzpomínám, byla to moje dobrá přítelkyně. Bohužel, o té příjemné stařence se to říct nedá. Byl to přestrojený ledový obr."

"Tak to muselo být dokonalé přestrojení. Měřila sotva čtyři stopy."

"Ten ledový obr umí navíc měnit podobu. A je sběratel dokonalých zástupců druhu."

Princezna se nad tím na okamžik zamyslela a pak přikývla: "Takže si mě zařadil do své sbírky."

"Ano, spolu s jinými. Ale teď už jsi zase v pořádku, takže se jen musíme dostat odsud pryč."

"Zahřívací zaklínadlo?"

"Možná to ani nebude třeba." Kedrigern sáhl do opasku a opatrně vytáhl lahvičku, kterou mu dala Bess. Odzátkoval ji a pak foukl páry, které z ní vystupovaly, směrem k oknu. Jeho povrch se okamžitě zamlžil. Rychle začalo vlhnout, pak z něj začaly stékat potůčky vody a do minuty zmizelo úplně.

"Co to je?" zeptala se Princezna s posvátnou bázní v hlase.

"Bessina specialita v koncentrované, čisté formě, jak ji nabrala z kotle. Díky ní jsme pořád v teple."

"Je to mnohem mocnější než všechno, čím disponuje Harmr."

"To bych řekl. Zakrátko roztají všechna ta okna a pak společně navštívíme majitele sbírky."

Kedrigern postavil otevřenou lahvičku doprostřed síně. Během minuty začala všechna okna tát a během dalších patnácti minut byly všechny položky Harmrovy sbírky na svobodě. Tou dobou už bylo v síni po kolena vody a stěny začaly vykazovat příznaky rozpouštění. Hustá mlha skoro znemožňovala vidění. Konečně Kedrigern lahvičku zase zazátkoval a zastrčil si ji do opasku. V síni vládl čilý ruch tvořený vzrušenou výměnou názorů osvobozených vězňů, kapáním vody ze stropu a šploucháním. Čaroděj pozvedl ruce a zavolal: "Poslouchejte mě, všichni! Jsme uvěznění na hradě ledového obra. Když teď uděláte, co vám řeknu -"

"A kdo vůbec jsi?" skočil mu do řeči statný muž v kroužkové košili a kožešinových kalhotách. Na hlavě měl rohatou helm a v ruce svíral dvoubřitou sekeru. Jeho dřevěný štít byl pobitý pásy železa a pomalovaný pestrými barvami.

"Ano, kdo jsi?" otázal se vysoký černý bojovník. Ten měl štít dlouhý a úzký, pokrytý kůží nějakého neznámého zvířete, a oštěp, který držel v ruce, převyšoval o dobrou stopu pěřovou ozdobu na jeho hlavě.

"Jsem ten, kdo vás vysvobodil z vašeho mrazivého vězení. A pokud se mnou budete spolupracovat, postarám se, abyste se dostali všichni tam, kam patříte."

"A co když je to lest? Jednou už mě přelstili-" začal muž v bohatě zdobeném hávu, ale byl okamžitě umlčen malou štíhlou ženou s pletí bledou jako slonovina a oděnou od hlavy k patě v ryzím zlatě. "Zmlkni! Tento dobrý muž je naší jedinou nadějí, že se vrátíme do našich říší, takže ho laskavě nech mluvit!" Pak se čarodějka uklonila a řekla: "Pověz, co máme dělat, ó moudrý."

"Děkuji." Kedrigern jí úklonu oplatil. "Nejprve bychom odsud měli zmizet dřív, než se všichni utopíme ve vodě z roztátého ledu."

"Ale jak to uděláme?" otázala se ošperkovaná dáma.

"Stejným způsobem, jako jsme se dostali z těch vitrín."

Vytáhl z opasku lahvičku a zamířil k nejbližšímu konci síně. Náhle se za jeho zády ozvalo mocné šplouchání a křik. Když se obrátil, uviděl velkého zlatozeleného draka, který si zrovna protahoval krk a mrskal ocasem, čímž kolem sebe způsobil menší vlnobíť.

"Drak! Ohnivý drak! Obrovská bestie! Zabijeme ho!" zvolal viking v rohaté helmě a pozvedl sekeru.

"Nic takového neuděláš!" okřikl jej Kedrigern. "Polož tu sekeru. Ten drak byl vězeň stejně jako my. Pokud se mezi sebou začneme hašteřit, nikdy se odsud nedostaneme." Potom se obrátil k drakovi a pokáral ho: "Raději nedělej žádné potíže, jinak se- Fingarde! Jak ses sem dostal?"

"Ledový lotr lží Fingarda lákal

sladkými slovy o skvělých skvostech,
nepatřících nikomu neb někomu neznámému.

Hloupý Fingard honem se hnál,

by pošetile do pasti pad', zahřimal drak.

Poněkud zahanbeně se rozhlédl kolem sebe, pak sklonil svou špičatou hlavu a mnohem tišeji dodal:

"Kedrigern zase se Fingarda zastal,

znovu zachránil zbloudilé zvíře.

Stačí slovo a své spoluvězně snadno

dobrý drak domů dopraví."

"Ty ho znáš?" Viking se zatvářil zmateně.

"Před lety jsem mu vytáhl šíp z tlapy. Od té doby jsme přátelé." Pak se obrátil k drakovi a řekl: "To je ten správný přístup, Fingarde. Doufám, že stejně budete spolupracovat vy všichni. A teď ty dveře..."

Znovu zamířil k východu. Sotva však ušel tucet kroků, dveře se prudce rozletěly a v nich stál Harmr. Svým tělem je zaplňoval od prahu po překlad. Už nevypadal jako člověk. Nafoukl se do obří velikosti a doplnil svou fyziognomii o několik hrůzných rysů: kly se mu z nestvůrně zvětšené tlamy stáčely nahoru i dolů, hlavu měl zploštělou a rozšířenou, spánkové kosti se mu prodloužily ve výhrůžně čnicí rohy a na prstech rukou i nohou mu vyrostly dlouhé drápy. Vztekla zařval, až mu z tlamy vyrazila krajně neestetická pěna, a pak se předklonil tak, že se lokty opíral o zem a oči měl ve výši Kedrigernova obličej. Jedním zahnutým drápem ukázal na čaroděje.

"Ty! To ty jsi to způsobil! Vykradl jsi moji sbírku vynikajících exemplářů a zničil jsi svou lacinou magii smrtelníků můj krásný palác! Ale nyní proti tobě použiju prastaré runy Yamiru a Prvních, jejichž moci se nemůžeš vzepřít! Mráz tě zmrazí, led tě sevře, rampouchy tvé srdce probodnou, nohy tvé ztuhnou a ruce jako z kamene!"

Náhle a bez varování jedna jeho ruka vystřelila a sevřela se kolem Kedrigerna. Čaroděj se lekl a upustil lahvičku. Příliš by mu však nepomohlo, ani kdyby mu zůstala; Harmr držel jeho ruce i nohy železným stiskem a jedním z ledových prstů mu ucpal ústa, čímž ho dokonale umlčel. Kedrigern, zbavený možnosti vyslovit zaklínadlo nebo udělat rukou magické gesto, byl dokonale bezmocný. Harmr se zvedl do své plné výšky a natáhl ruku, aby si lépe prohlédl svého vězně. Velice nepříjemně se zasmál a pokračoval v zaříkání: "-ti rozdrť žebra.' Rozmačkám tě na marmeládu. A až s tebou skončím, postarám se o svou sbírku."

Chlad Harmrova stisku začal pronikat Kedrigernovým kostma ještě dřív, než ho obr začal mačkat. Veškeré jeho úsilí osvobodit se bylo marné, nedokázal hnout ani prstem, dokonce ani otevřít ústa, aby mohl zasténat bolestí. Harmr se hlasitě smál a vyžíval se v mukách své oběti.

Najednou Kedrigern zahlédl v mlze, která vyplňovala horní část síně, mihnutí temného stínu. Rychlý jako jestřáb proletěl obrovu za zády Fingard, zakroužil kolem jeho hlavy a Princezna, která mu klečela na zádech, hodila něco do Harmrových otevřených úst. V příštím okamžiku byla i se svým nosičem v bezpečí.

Stisk okamžitě ustal. Harmr pustil čaroděje a chytil se za hrdlo. Než Kedrigern přestal kašlat a mohl se soustředit na kouzlo měkkého přistání, Fingard jej zručně zachytil ve vzduchu. V příštím okamžiku mu Princezna nasadila na hlavu Čapku pohodlí. "Teď ji potřebuješ víc než já," řekla.

Kedrigernovým tělem se okamžitě začalo rozlévat příjemné teplo - ne příliš rychle, ale ani ne pomalu - a prohřívalo mu kosti. "Dobrá práce, má milá, ať už jsi udělala cokoli," zachroptěl.

"Hodila jsem mu tu lahvičku do tlamy. Nemyslím, že by se mu to líbilo."

"Skvělý nápad a velice pohotový. Děkuji za záchranu."

"Už o tom nemluv," mávla rukou Princezna a pomohla mu sestoupit z drakových zad.

Jakmile byli oba na pevné zemi, podívali se na obra. Změny už na něm začínaly být patrné. Jeho kly, tesáky a drápy se značně zmenšily a patrného úbytku výšky doznala i celá jeho postava. Jednu ruku si tiskl na prsa, druhou na břicho, kvílel: "Horko! Žár!" a přitom se stále scvrkával.

"A bude ti ještě tepleji, Harmre. Ale možná že bych s tím mohl svou lacinou magií smrtelníků něco udělat. Nejprve se ovšem musíme domluvit na náhradě škod pro všechny tyhle lidi a draka a pak o tom, jak je dopravíš domů."

"Nikdy! Nikdy! Nikdy!" řval Harmr, který už byl jenom třikrát větší než člověk. Pak klesl na kolena, stiskl si břicho oběma rukama a zaječel: "Ano, ano, ano! Hned, hned, hned!"

"No dobře. Až se zmenšíš na naši velikost, obalím lahvičku v tvém žaludku ochranným kouzlem. Dočasným, přirozeně."

"Nebylo by pro něj poučné, nechat ho ještě chvíli trpět, ó moudrý?" otázala se žena ve zlatě.

"Dlouhou chvíli," dodal někdo a mezi shromážděnými výjimečnými vzorky se ozvalo souhlasné mručení.

Kedrigern zavrtěl hlavou. "Bezpochyby by si to zasloužil, ale voda stoupá. Navíc je tady velice chladno a někteří z nás nejsou pro podobnou příležitost nejvhodněji oblečení. Myslím, že je v zájmu nás všech postarat se co nejdříve o dopravu do svých domovů."

Nastala chvíle mlčení, následovaná dalším souhlasným mručením. Když se Harmr, který si oběma rukama tiskl břicho a s obličejem zkřiveným hlasitě vyl bolestí, zmenšil na Kedrigernovu úroveň, pronesl čaroděj zaklínadlo, které lahvičku obklopilo bublinou magie. Harmr okamžitě přestal skučet. Po tváři se mu rozlil výraz úlevy. Zhluboka se nadechl a poté, co to několikrát zopakoval, řekl: "Děkuji ti, čaroději. Už je to mnohem lepší."

"Dobře. Nyní můžeme prodiskutovat kompenzace, jež nám dlužíš za nepříjemnosti, které jsi nám způsobil, a pak nás můžeš dopravit do našich domovů. Vzhledem k tomu, že dokážeš měnit podobu, nebude pro tebe problém proměnit se v něco pro tento účel příhodného a dostatečně rychlého."

"Co když se nás pokusí obelstít? Jednou už nás obelstil-" začal si stěžovat bohatě oděný muž, ale Kedrigern mu skočil do řeči.

"Pokud by na nás náš hostitel zkoušel nějaké triky, zaklínadlo by uvolnilo obsah lahvičky a on by se proměnil v obláček páry. Rozumíš, Harmre?"

"Dokonale," přisvědčil obr schliple.

"Teď už zbývá jenom rozdělit poklad a pak se můžeme rozloučit."

Harmr zbledl ještě víc. "Můj poklad? Celý?"

"To je jen malá cena za to, cos nám provedl," řekla Princezna. Zlověstné mručení ze strany těch, kteří stáli kolem ni, a hrozící pěsti rychle umlčely obrovu protesty.

"Ano. Samozřejmě. Dárky na rozloučenou," povzdechl si a odvedl ostatní do komnat, kde na blyštivých mokřích hromádách leželo navršeno jeho jmění.

Dělení zabralo pozoruhodně krátký čas. Až na několik málo výjimek nebyli Harmrovi bývalí vězni nijak hrabiví. Plná kapsa rubínů tady, pytlík zlatých mincí tam a byli docela spokojení. Až na zdobený meč a pestrý štít, které si vzal viking, se větší kusy neseťkaly se zájmem. Navíc všichni spěchali. Bouřná pevnost začala pomalu, ale jistě připomínat tajícího sněhuláka. Ledová voda už všem dosahovala nad kolena.

Venku se Harmr proměnil v obrovského orla. Osvobození vězňové se mu vyškřábali na záda, pohodlně se uvelebili v jeho peři, vděčně zamávali Kedrigernovi a Princezně a vydali se na cestu.

"Nakonec to skončilo docela dobře," prohlásil Kedrigern, když se Harmr změnil v malou tečku daleko nad obzorem.

"Myslím, že jsi k němu byl příliš velkorysý," řekla Princezna.

"Přišel o svou pevnost, o svou sbírku a většinu svého bohatství k tomu, má milá. A lahvička Bessina speciálního nápoje v břiše ho bude nutit, aby se choval správně, ať už si to přeje, nebo ne. Možná že má před sebou docela plodnou budoucnost."

Princezna se na něj dlouze zadívala. "Matně si vzpomínám, že jsi mě označil jako 'přehnaně útloucitnou'."

"Já nejsem přehnaně útloucitný. Harmr je poslední ledový obr, který na světě zbyl. Velice nerad bych byl zodpovědný

za vyhubení celého živočišného druhu."

Princezna si pohrdavě odfrkla, ale už nic nenamítala.

"Radostně Fingard teď rychle se rozletí na vlnách větrů a vánků domů se dostane.

Chce kouzelník Kedrigern, mocný mág,

a Princezna půvabná svězt se s ním,

ušetřit si útrapy a potíže putování?" ozval se hluboký a dunivý hlas za jejich zády.

"Vážíme si tvé nabídky, Fingarde, ale-" začal Kedrigern, ale hned zase zmlkl, když uviděl, jak se Spot spokojeně usazuje drakovi za krkem, zatímco jeho černý hřeben se otírá svou hlavou o jeho. Pak do něj spokojeně šťouchl čenichem a vypustil z nozder dva malé plamínky.

"Vypadá to, že už se spřátelili," poznamenal Kedrigern. "Což o to, Spot by šel klidně s každým, ale trochu jsem se obával, jak bude můj kůň reagovat na draka.

"Titěrný trol tíží jen trochu

a ohnivé obludy jsou přátelé od přírody.

Kupředu, kamarádi, na mě nasedněte,

družku drahou drak zas rád by zřel

a plno práce čeká na čaroděje!"

Všichni se pohodlně usadili na Fingardových širokých zádech. Drak rozevřel svá mohutná křídla, zamával jimi se zvukovým doprovodem připomínajícím letní bouři a pak zamířil kupředu a vzhůru, pryč od sněhu a ledu vstříc Horám tichého hromu.

Odras a prozření

Princezna se zájmem pozorovala, jak Kedrigern se Spotem namáhavě vlečou obrovský balík do jídelny jejich domku.

Byl zabalený v mnoha prostěradlech, důkladně převázaný a soudě podle toho, jak čaroděj funěl a sténal, i hodně těžký.

"Je to těžké?" zeptala se Princezna.

"Strašně," odpověděl Kedrigern, opatrně postavil balík na zem a zhluboka si vydechl.

"Tak to je dobře, že ti s tím Spot může pomoci."

Kedrigern si oběma rukama promasíroval kříže a zasténal. "I tak jsem byl v pokušení použít levitační kouzlo. Nejspíš jsem měl. Teď mě budou záda bolet celé týdny."

"Co je to?"

Její manžel se usmál a začal rozvazovat provázek, který balík omotával jako nějaká obří pavučina. Když se mu to povedlo, začal odstraňovat vrstvy prostěradel jednu po druhé. Konečně se obrátil s růžkem posledního z nich v ruce a podíval se na Princeznu. "Tohle se ti bude líbit. Škoda, že už jsem ho slíbil zákazníkovi, Sigertovi Devíti mělkých rybníčků. Ale mohl bych pro nás opatřit podobné."

"Co je to?" zopakovala Princezna nedočkavě.

Kedrigern strhl poslední prostěradlo a se širokým úsměvem ve tváři rozpřáhl ruce v divadelním gestu.

"Zrcadlo?" zeptala se.

"Přesně tak, má drahá. Často jsi přece říkala, že bys nějaké potřebovala u dveří."

"Myslela jsem malé zrcadlo, abych se mohla podívat, že nemám korunku nakřivo a křídla mi na plášti nedělají faldy.

Tohle je... muselo být drahé, že?"

"Není to obyčejné zrcadlo, má drahá."

"To vidím. Je moc hezké, opravdu," řekla Princezna, pak se naklonila blíž a prohlédla si svůj odraz. "Sklo je dokonale rovné a vůbec nezkrsluje."

"Je to kouzelné zrcadlo."

Princezna okamžitě ucouvla a přísně se na něho podívala. "S kouzelným zrcadlem už jednu špatnou zkušenost mám a o další nestojím. Rozhodně pro nás žádné nesháněj."

"Jestli myslíš Moggropple, tak něco takového se přihodí sotva jednou za sto let. Navíc šlo o pět zrcadel, kdežto tohle je jen jedno a jeho kouzlo spočívá v tom, že mluví."

"To je jedno. Žádné kouzelné zrcadlo v domě nechci."

Kedrigerna to viditelně zarazilo. "Myslel jsem, že by se ti něco takového mohlo hodit, když jsem na služební cestě a ty si nemáš s kým popovídat - leda tak se Spotem."

"To je od tebe hezké, ale ne." Vzala ho za ruku, usmála se, aby ho trochu potěšila, a dodala: "Kromě toho, kouzelná zrcadla jsou určitě velice vzácná. A hrozně drahá."

Kedrigern nonšalantně mávl rukou. "Tohle jsem získal za hubičku. Vlastně za zařikadlo. Proti bolestem kloubů."

"Pochybují, že seženeš druhé za stejnou cenu. A když tady nejsi, rozhodně se budu bavit raději se Spotem než se zrcadlem," řekla Princezna.

"Jak myslíš, má drahá. Ale když už je tady, proč ho alespoň nevyzkoušet?"

Princezna si uhladila svoje tmavě modré šaty, narovнала si korunku a postavila se před zrcadlo. Prohlédla se zepředu i z poloprofilu, zatřepotala křídly, pak vzlétla a vytočila piruetu.

"Je to moc hezké zrcadlo," uznala.

"Řekni mu něco."

Princezna se zamračila. "Co se říká zrcadlům?"

"Co takhle: „Kuk na tetu?""

Princezna jej zpražila pohledem. Pak zamyšleně našpulila rty a po chvíli řekla: "Zrcadlo, jak vypadám?"

Povrch zrcadla se zavlnil jako hladina rybníku v mírném větříku. Barvy zavířily a pak se ustálily. Stříbrný hlas řekl: "Ptáš se, jak vypadáš? Velice dobře, na ženu tvého věku."

Princezna bez jediného slova popadla prostěradlo a přehodila je přes zrcadlo. "Tak to mi docela stačilo," odsekla mrazivým hlasem směrem k zrcadlu. Pak se obrátila ke Kedrigernovi a řekla: "Malé ruční zrcátko mi úplně postačí. Takové, co nežvaní," dodala a odešla z místnosti.

"Jak si přeješ, má drahá," zavolal za ní.

Vlastně se mu docela ulevilo. Slušné malé ruční zrcátko se dalo sehnat poměrně snadno. Mluvící zrcadla naproti tomu byla skutečně vzácná a nesmírně drahá, i když je sháněl známý a všeobecně uznávaný čaroděj s rozsáhlými styky v magických společenských kruzích. Těžko mohl doufat, že bude mít štěstí dvakrát za sebou.

Skoro celý měsíc uběhl od chvíle, kdy dostal Sigertovu prosbu o pomoc, než se mu podařilo zachytit první slabou stopu magického zrcadla, a další, než ho doopravdy našel, přesvědčil se, že je pravé, a ujistil se o tom na vlastní oči. Další dva měsíce mu zabralo handrkování o ceně a patrně by to trvalo ještě déle, kdyby jeho majitele, staříčkého senešala, nepostihl zvlášť bolestivý záchvat revmatismu. Přepřavit zrcadlo bezpečně do jeho vilky v Horách tichého hromu trvalo Kedrigernovi bezmála další měsíc. Celá operace mu zabrala tolik času, že už mu nezbyl žádný na běžná bezpečnostní opatření. Zrcadlo mělo být dárkem k narozeninám pro Sigertovu královnu a Kedrigern mohl doufat, že je doručí včas, jedině pokud se do království Devíti mělkých rybníků vypraví hned zítra ráno a cestou se nevyskytnou žádné nepředvídané komplikace.

Se Spotovou pomocí a jednoduchým levitačním kouzlem naložil zrcadlo v pořádku na vůz, pak ho obložil polštáři a ochrannými zaklínadly. Princezna se rozhodla, že s ním tentokrát nepojede. "Za prvé," vysvětlila mu, "jsem princezna, ne závoznice. A za druhé, říkal jsi mi, že království Devíti mělkých rybníků není veselé místo. Vůbec mne neláká podniknout dlouhou, časově náročnou a nepohodlnou cestu, jen abych se dostala mezi lidi, kteří se na sebe pořád mračí."

"Ale já přeje jejich chmury rozeženu, má drahá."

Jenže Princezna se už rozhodla a byla neoblomná. Kedrigern tedy vyrazil časně ráno, po krátkém, ale vřelém rozloučení, a jedině, co ho udržovalo v dobré náladě, byly myšlenky na štědrnou odměnu a na to, že králi zachrání manželství. Počasí bylo vcelku vlídné a cesta se obešla bez příhod. Kedrigern při ní měl dost času uvažovat o neštěstí královského páru. Jelikož si získal důvěru krále i královny, znal všechny podrobnosti.

Někdy v třetí dekádě jejich manželství - nikdo nedokázal říct, kdy přesně to bylo - se vztah mezi králem Sigertem a královnou Brissault začal kazit. Drobné roztržky přerostly v zuřivé hádky. Zaběhlý stereotyp jim začal připadat rozčilující. I běžné poznámky vyvolávaly ostré odpovědi. Podrážděné ticho trvalo někdy celé dny a pouze státnické záležitosti Sigerta a Brissault přiměly, aby spolu znovu začali mluvit, i když jen chladně a formálně.

Sigert, který svou ženu stále hluboce miloval, se snažil pochopit, co se to s nimi děje. Nepřišel na to. Radil se se svými kancléři a rádci a nejmoudřejšími muži království, a třebaže byli všichni ochotni uvést spousty podobných případů, žádný z nich neznal řešení. Dokázali si poradit s válkami, daněmi a ceremoniemi, ale ne s rodinnou krizí. Někteří říkali, že ženy potřebují lichotky, jiní navrhovali zahrnout královnu nevidanými dary, zavést oddělené ložnice nebo jí nechat srazit hlavu. To králi příliš nepomohlo.

Aniž to věděl, Brissault, která nemilovala svého manžela o nic méně než on ji, podnikala stejné kroky - až na to, že ona se radila s moudrými ženami. Ale ty ji nepomohly o nic víc než moudří mužové králi. Staříčká jeptiška ji řekla, že muži každého věku zůstávají svým způsobem pořád malými chlapci, ale to už věděla. Jedna učená žena jí navrhovala lhostejnost, druhá bezmeznou poslušnost a třetí jed. Ani jednu nabízenou radu však královna nepřijala.

Minul rok a pak další a napětí mezi královskými manželi nepolevovalo. Jednoho zimního rána po zvlášť ostré výměně názorů při snídani se Sigert procházel palácem, ponořen do svých chmurných myšlenek. Mumlaje si cosi pod vousy, zamířil bezděčně k jednomu ze schodišť, prošel dlouhou nepoužitou chodbou a zůstal stát před známými dveřmi.

Pohroužen v přemítání vešel do svého starého dětského pokoje. Tu se v něm probudily vzpomínky. Okna místnosti směřovala k východu a ranní slunce ji vesele prozářilo. Barevné obrázky na stěnách, hračky náhodně rozházené po zemi a stará knihovna v něm vyvolaly příjemnou nostalgii.

Zvedl zaprášenou knihu pohádek, která ležela nejblíže, a posadil se do křesla u okna, kde v dětství strávil tolik šťastných chvil. Jak listoval jejími stránkami, padl mu zrak na pohádku o kouzelném zrcadle. Patřila k jeho oblíbeným, a tak si ji přečetl znovu, doufaje, že se mu podaří zachytit alespoň něco z nevinných radostí těch dnů. Když ji dočetl, odložil knihu, šťastně se usmál a pak šiji hned přečetl ještě jednou. Po druhém přečtení si knihu přitiskl na prsa a nahlas se zasmál. Našel řešení. Dá Brissault zrcadlo jako dar k narozeninám, kouzelné zrcadlo, ve kterém bude vždycky vypadat mladá a půvabně. Takový dar jí jistě dokáže hloubku jeho citů, kterou nedokáže vyjádřit jinak. Zase bude veselá. Jejich hádky skončí a budou spolu šťastni až do smrti.

Jelikož sám o kouzlech nic nevěděl, spojil se s Kedrigernem, který občas něco zařizoval už pro jeho otce a později i pro něj. Do jeho rukou svěřil starosti s vypátráním a zakoupením zrcadla. Kedrigern při své návštěvě u něj získal ještě jednu zakázku a měl radost, že může obě vyřídit při jedné cestě.

Jak ubíhal čas, Sigert začal být netrpělivý. Když pak Kedrigern dorazil ráno v den Brissaultiných narozenin a oznámil králi, že přivezl zrcadlo, vladařovo nadšení neznalo mezí.

"Kde je?" zeptal se dychtivě.

"Umístil jsem ho do královniny ložnice, Vaše Veličenstvo," odpověděl čaroděj.

"Její Veličenstvo je teď ve velké síni a přijímá dar od cechu zlatníků. Po nich přijde cech sedlářů a pak obchodníci s rybami. Po obchodnících s rybami se vždycky jde vykoupat a převléknout." Sigert se odmlčel a provedl rychlý mentální propočet. "Máme asi tak hodinu. Pojdme se na to zrcadlo podívat," řekl a vstal.

Zrcadlo stálo uprostřed královniny ložnice. Bylo vysoké a připevněné na masivním stříbrném podstavci vyloženém

drahými kameny. Zakryté bylo bohatě vyšíváním přehozem.

"Sundej přehoz. Chceme se na to zrcadlo podívat," řekl král.

Kedrigern propustil sluhy a pak osobně sundal těžký přehoz. Musel k tomu vynaložit značné úsilí.

"Proč jsi to nenechal udělat sluhy?" zeptal se Sigert.

"Pouhé bezpečnostní opatření, Vaše Veličenstvo. Nechci, aby se někdo podíval do zrcadla, dokud ho sám nevyzkouším."

Sigert od zrcadla spěšně ucouvl. "Ty jsi přinesl do paláce kouzelný předmět, aniž jsi ho předtím vyzkoušel?"

"Prověřil jsem ho na kletby a zrádná kouzla, Vaše Veličenstvo. Mohu vás ujistit, že v tomto ohledu je zrcadlo naprosto bezpečné."

Sigert si ulehčeně oddechl. "To už zní líp. Co je ještě třeba udělat, než ho budeme moci použít?"

"Musíme přesně stanovit, v čem spočívá jeho moc a jak ji nejlépe využít. Muž, který mi zrcadlo prodal, o něm sám mnoho nevěděl. Nebyl si ani jistý, že je kouzelné, ale já to poznal hned."

Král opět trochu znejistěl. "Nemůže být nebezpečné?"

"Nebezpečné ne, Vaše Veličenstvo. V nejhorším případě by mohlo být..." Kedrigern se odmlčel, aby našel nejméně děsivý termín, a pak pokračoval: "Nepředvídatelné. Ošidné. Překvapující."

"Nejsme si jisti, jestli toužíme po překvapení v našem paláci," řekl Sigert a zamračil se. "Nechceme, aby se Jejimu Veličenstvu stalo něco zlého."

"Žádné nebezpečí nehrozí, Vaše Veličenstvo."

Král se zamyslel. Během let nejen přibral na váze, ale stal se i trochu nafoukaným a pompézním, ale ne víc než jiní králové a mňi než mnozí. Svou královnu skutečně miloval a chtěl, aby byla zase šťastná. Nescházela mu dobrá vůle, ale pochopení. Jednoduše nedokázal pochopit, jak je možné, že žena, s níž se oženil a která vládne po jeho boku, není šťastná.

Prohlédl si zrcadlo, natáhl ruku, aby se dotkl rámu, a po krátkém kontaktu zase ucukl. Své zaváhání pohotově zakryl roznáhlým gestem a poznamenal: "Hezká práce. Líbí se nám všichni ti cherubové, stužky a kytice kolem."

"Řemeslné provedení je dokonalé, že? To se u kouzelných zrcadel často nevidí. Lidé nejspíš mají pocit, že když je nějaký předmět magický, už nemusí vypadat dobře," opáčil Kedrigern a sám pro sebe se nad tím neprofesionálním postojem zamračil.

Sigert riskoval krátký pohled do zrcadla. Zachmuřeně se podíval na čaroděje: "Sklo je zamlžené. Jsi si jist, že je to dobré zrcadlo?"

"Dokonale jist, Vaše Veličenstvo. Vložil jsem na ně malé kouzlo, abych odradil zvědavce a zevlouny."

"Tak ho odstraň, aby ho Jeji Veličenstvo mohlo používat."

Kedrigern zamumlal několik slov, provedl rukama složitý pohyb a sklo se vyjasnilo. Král i čaroděj uviděli své odrazy.

"Teď to vypadá dobře. Jakou mocí si myslíš, že vládne?"

"Za prvé a předně, je to mluvící zrcadlo." Kedrigern čistě pro dramatický efekt pozvedl ruce a řekl: "Promluv na mne, zrcadlo."

Reflexní plocha zrcadla se zatetelila. Stříbrný hlas řekl: "Mám na tebe promluvit?"

"Ano, promluv. Jsi mluvící zrcadlo."

"Mluvící zrcadlo," řeklo zrcadlo.

"Pověz nám nějaký příběh," ozval se král.

"Nějaký příběh?" opakovalo zrcadlo.

"Ano, udělej to."

"Udělám to."

"A neopakuj všechno, co řekneme," dodal král.

Zrcadlo bylo chvíli zticha, jako by přemýšlelo. Pak s dalším zatetelením reflexní plochy spustilo: "Žili jednou tři medvědi - tatka medvěd, mamka medvědice a maličký medvídek - a ti bydleli v domečku v lese. Malá dívenka jménem Zlatovláška šla -"

"To je to nejlepší, co umíš?" přerušil ho král.

"Nejlepší, co umím," řeklo zrcadlo.

"Už zase opakuješ," poznamenal Kedrigern.

Po krátké odmlce zrcadlo s patrným úsilím řeklo: "Jsem zrcadlo. Ode mne se to čeká."

"Nám se to nelíbí. Okamžitě s tím přestaň," řekl král. "Slyšíš? Je to královský rozkaz. Přestaň opakovat. Buď původní."

Obráz v zrcadle se zamlžil a zmizel. Na okamžik bylo zrcadlo naprosto prázdné, pak se objevil nový obraz. Sigert zaječel, pozpátku uskočil a zakryl si oči. Kedrigern zastřel zrcadlo rychlým hotovostním kouzlem a pak se opřel o židli.

Několikrát se zhluboka nadechl, aby potlačil nevolnost. Král vykoul mezi prsty a pak ukázal na zrcadlo. "Co to bylo za věci uvnitř?" řekl přidušeným šeptem. "Mohou se dostat ven?"

"Žádné nebezpečí nám od nich nehrozí. Jsou to jen představy."

"V čí představivosti se mohlo zrodit něco tak nestvůrného?" zeptal se král a zachvěl se.

"Zrcadla. Uposlechlo vašeho příkazu."

"Našeho příkazu?" zvolal král a zbledl.

"Vaše Veličenstvo mu řeklo, aby bylo původní."

"Nepřikázali jsme mu, aby nás vyděsilo k smrti. Pokud se o něco takového ještě někdy pokusí, rozbijeme ho na kousky. Rozumíš?"

Kedrigern se zadíval na chvění přebíhající po ploše zrcadla. "Myslím, že rozumí, Vaše Veličenstvo."

Sigert si založil ruce a přísně si zrcadlo změřil. "Začínáme pochybovat, jestli to byl dobrý nápad," řekl. "Možná že by

bylo nejlépe tu věc přece jen rozbít. Kouzelná zrcadla jsou na náš vkus příliš záluďná."

"Záluďnost mají v povaze, Vaše Veličenstvo."

"Ale na druhé straně je to jedinečný objekt a my o něj nechceme přijít."

"Moc jich na světě není, Vaše Veličenstvo. Možná, že tohle je docela unikátní. Byla by škoda ho zničit."

Po dobu jejich rozhovoru přebíhaly po lesklé ploše zrcadla nejrůznější klikyháky a vlny a sklo se neustále lehce chvělo. Pak zrcadlo řeklo přidušeným hlasem: "Vynasnažím se uposlechnout rozkazy Jeho Veličenstva, jak nejlépe budu umět. Prosím, nerozbíjejte mne."

Král a čaroděj se na sebe podívali. Král řekl: "Už žádné záchvaty tvořivosti. Rozumíš?"

"Rozumím, Vaše Veličenstvo."

"Mohu ho zase zprůhlednit?" otázal se Kedrigern.

Sigert kývl na souhlas a Kedrigern zrušil zaklínadlo. Zrcadlo se vyčistilo.

"Tak dobře. Co ještě dovedeš?"

"Kromě toho, co jste už viděli, umím jen odrážet a mluvit."

Král se zatvářil zklamaně. "Nedokážeš, aby má žena vypadala mladě a půvabně? Mysleli jsme, že kouzelná zrcadla takové věci dělají."

"To je velice rozšířený omyl. To nedokážeme, Vaše Veličenstvo."

Král si povzdechl. "Škoda. Její Veličenstvo je v poslední době smutné a my jsme si mysleli, že známe důvod. Vždycky byla nejkrásnější v kraji, ale nedávno se k nám donesly zprávy o krásné mladé princezně v sousedním království a mysleli jsme, že ji to zneklidnilo. Že se cítí stará. To ženy nesnášejí. Chtějí vypadat mladě a půvabně po celý svůj život," vysvětloval král, který důvěřivě opakoval, co mu řekli jeho rádci. "Kouzelné zrcadlo, které by ji přesvědčilo, že je stále mladá a krásná, by ji potěšilo."

"Její Veličenstvo je pořád půvabná žena," namítl Kedrigern.

"Bohužel je také velmi sebekritická. Vždycky si všimne drobných nedostatků ve svých vlasech nebo šatech... vrásek kolem očí... a tak podobně. Snažíme se jí pomoci, ale moc nám to nejde. Nemohlo bys její obraz nějak upravit, zrcadlo?"

"Jsem pouhé mluvící zrcadlo. Transformace je mimo mé možnosti, Vaše Veličenstvo."

Král si znovu povzdechl. Zrcadlo mlčelo. Náhle se Kedrigern nahlas zasmál a začal si energicky mmout ruce. "Netřeba se dál trápit. Našel jsem řešení," řekl.

"Opravdu?" zeptali se zrcadlo i král udiveně.

"Opravdu. Dokázalo by ses naučit pár jednoduchých frází, zrcadlo?"

"Přesné opakování je moje nejsilnější stránka."

"Dobře. Její Veličenstvo brzy přijde. Nemáme času nazbyt."

Čaroděj odpěchal do královny šatny, kde si něco opsal na kousek pergamentu. Na jiný kousek napsal něco jiného a strčil si ho do rukávu. Vrátil se do královny ložnice a obsah prvního pergamentu přečetl s potutelným úsměvem ve tváři zrcadlu. Pak si to opakovali tak dlouho, dokud neuslyšeli blížící se kroky Brissault.

Zdálo se, že královna má dobrou náladu. Když uviděla Sigerta, čaroděje a zrcadlo, radostně vyjekla překvapením.

"Dárek k narozeninám! Pro mne! Ach, jak krásné zrcadlo! Takový skvělý rám! Sigerte, ty jsi ten nejmilejší a nejtěďší manžel!" zvolala.

"To není obyčejné zrcadlo," řekl král.

"Je to kouzelné zrcadlo! Že je to kouzelné zrcadlo! Právě to jsem si vždycky přála mít! Ach, to je od tebe milé!" zvolala a políbila Sigerta na tvář.

"Jsme rádi, že se ti líbí," řekl.

Objali se a ona ho políbila znovu. "Umíš být tak pozorný, když doopravdy chceš. Ale je celé zamlžené. Nevidíme se v něm."

"Ať Vaše Veličenstvo odřiká tato slova, zatímco bude stát před zrcadlem," řekl Kedrigern a podal jí kousek pergamentu, který vytáhl z rukávu.

Brissault vzala pergamen, přečetla si ho a odřikala: "Zrcadlo, zrcadlo, táži se tě, řekni mi po pravdě: jsem nejkrásnější na světě?"

V hloubi zrcadla zajiskřila světélka. Barvy vybledly a rozmazaly se, zavířily v několika křivkách a smyčkách, až se nakonec rozpptýlily a objevil se pouze královnin obraz. Z nitra skla se ozval hluboký hlas: "Mou šťastnou povinností tu prohlásit je, že královna nad všemi i krásou svou kraluje!"

"Kraluji nad všemi svou krásou? Znamená to, že jsem nejkrásnější?" zvolala Brissault.

"Co jsem řeklo, to dobře vím; ostatní ženy jsou jen stínem tvým," odpovědělo zrcadlo.

Královna se potěšeně podívala na krále. "Je to skutečně pravda?" zeptala se.

Král pokrčil rameny a řekl: "Ještě jsme neviděli zrcadlo, které by lhalo."

Brissault ho objala, políbila a odběhla do své převlékárny. Ve dveřích se ještě otočila a řekla: "Čaroději, zůstaň prosím jako náš host, abys mě mohl naučit zacházet s tím podivuhodným darem."

Sigert se potutelně podíval na Kedrigerna a pak na svůj obraz v zrcadle. Když byla královna z doslechu, král řekl:

"Myslím, že jsme to provedli docela chytře."

"Poslechněme si, co si o tom myslí zrcadlo." Kedrigern se obrátil k zrcadlu a řekl: "Pověz nám, zrcadlo, provedli jsme to chytře?"

Zrcadlo odpovědělo upřímným hlasem: "Králi a čaroději, vaše moudrost vás zdobí. Skvělý čaroděj a skvělý mág, největší muži své doby!"

Král mrkl na čaroděje, který mu mrknutí oplatil. Pak si Sigert posunul korunu švihácky na stranu a ve velice povznesené náladě vytančil z královny ložnice.

Po chvíli se do ložnice vrátila Brissault. Rozhlédla se, aby se ujistila, že je tam s Kedrigernem doopravdy sama, pak zamkla dveře a přistoupila k zrcadlu. Založila si ruce na prsou a ostrým, nesmlouvavým hlasem řekla: "Tak dobře zrcadlo, teď pravdu."

"Pravdu?"

"Vaše Veličenstvo-" zvolal Kedrigern poplašeně, ale ona jej umlčela příkrým gestem a řekla: "Do toho se neplet'. No tak, zrcadlo. Vynech lichotky."

"Lichotky?"

"A přestaň opakovat všechno, co řeknu. No tak, do toho."

Přes reflexní plochu zrcadla přeběhla duha barev a vzápětí se zrcadlo zase vyjasnilo. "Pravdu. No dobře. Vaše Veličenstvo má jedenáct kilo nad váhu a zoufale by potřebovalo nového kadeřníka. A co se týče těch šatů... Nezabalo bych do nich ani chciplého psa, když bych ho chtělo pohřbít."

Královna mlčky stála a podupávala špičkou nohy. Pak se obrátila ke Kedrigernovi, který bezmocně rozhodil rukama.

"Zrcadlo neumí lhát, Vaše Veličenstvo."

"Neměla by, že? Tak co to bylo za řeči o kralování krásou nad všemi?"

"Vaše Veličenstvo je velice krásná dáma-"

"Svoje nejlepší roky už mám za sebou, Kedrigerne. Snažím se udržovat, ale nejkrásnější žena na světě už zdaleka nejsem. Tak proč to zrcadlo říká?"

Kedrigern se rozpačitě usmál. "Pouhá básnická licence. Když mluví v rýmech..."

"Velice důmyslné. Ale nezapomeň, že nepracuješ jenom pro Sigerta, ale i pro mne."

Brissault si důkladně prohlédla svůj odraz. Po dlouhé zamýšlené odlce řekla: "O těch šatech máš pravdu. Vybral je Sigert a co se šatů týče, nemá ani za mák vkusu. A se svým královským kadeřníkem jsme nikdy nebyli spokojeni. Ale jedenáct kilo?!"

"Její Veličenstvo by vypadalo přitažlivěji, kdyby shodilo osm. Ale kdyby shodilo jedenáct, vypadalo by opravdu nepřekonatelně. Věřte mi."

"Nepřekonatelně není třeba. Přitažlivěji bude stačit. Ale není nutné spěchat. Jeho Veličenstvo si myslí, že bych chtěla vypadat pořád jako šestnáctiletá princezna. Jeho Veličenstvo se mýlí." Zrcadlo se diskrétně zatetelilo, ale neřeklo nic. Královna pokračovala: "Budeme si sami vybírat šaty a ty nám upřímně řekneš, jak v nich vypadáme. Také vyzkoušíme několik nových účesů, které jsme viděli minulý měsíc. A omezíme sladkosti ke snídani a večer budeme jíst jen lehčí omáčky. Pováš nám, až budeme vypadat přitažlivěji."

"Jak Vaše Veličenstvo poroučí," řeklo zrcadlo.

"A pokud se Jeho Veličenstvo zeptá, řekni mu, jak jsme potěšeni zjištěním, že jsme nejkrásnější. A řekni mu, že je ten nejlaskavější a nejpozornější ze všech králů. Čeká, že něco takového uslyší," dodala královna.

"Ano, Vaše Veličenstvo."

"Tak teď můžeš jít spát nebo co vy kouzelné předměty děláte, když nic neděláte," řekla Brissault. "Kedrigerne, vedl sis dobře. Myslím, že tohle zrcadlo by mohlo pomoci vyřešit náš problém." Když se zrcadlo zamlžilo, zeptala se. "Máš ten prsten?"

Kedrigern vytáhl z kapsy malou černou skříňku, odemkl ji a otevřel a podal ji královně. Ta se zamýšleně zadívala na blyštivý pětiúhelník tvořený dvěma rubíny, dvěma smaragdy a jedním diamantem stejného brusu.

"Byl by to tak skvělý dárek k výročí," řekla s povzdechem.

"Musíte se rozhodnout sama, Vaše Veličenstvo. Já vám ho mohu jen doporučit."

Dívala se na prsten dlouho, pak potřásla hlavou a povzdechla si. "Ne. To nepůjde. Sigert je dobrý manžel a myslí to dobře, ale ženám vůbec nerozumí a nejspíš už jim ani nikdy rozumět nebude."

Vzala prsten, zatočila jím v prstech a dívala se, jak se na jeho fazetách láme světlo. Byl to překrásný kousek klenotnické práce, ale jeho cena nespočívala jen v jeho kráse.

"Možná ho Prsten prozření dokáže změnit," poznamenal Kedrigern. "Zvyšuje vnímavost toho, kdo ho nosí."

"Až příliš mnoho vnímavosti. Kdyby ho měl Sigert na prstě, nikdo by ho nemohl oklamat. Je to tak?"

"To je jeho přednost, Vaše Veličenstvo."

Brissault si znovu povzdechla. Když se o Prstenu prozření před několika lety dozvěděla, připadal jí jako dokonalý dárek, výraz důvěry a přesvědčení, že vyjádří její city k Sigertovi lépe, než to dokázala slovy, a obnoví jejich starý vztah. Pak jí Kedrigern řekl, že by jej pro ni mohl opatřit, a ona ho požádala, aby ho koupil bez ohledu na cenu. Nyní však pochopila, že ho Sigertovi prostě dát nemůže. Možná časem, ale teď ještě ne.

"Sigert bude radši, když mu daruji novou soupravu županů. Něco teplého a pohodlného, v jeho oblíbené pomněnkové barvě a s motivem zlatého draka na kapsách. A k tomu pantofle, do kterých by se mohl večer přezout."

"To jsou moudré dary, Veličenstvo. A velice užitečné."

"Vezmi si ten prsten zpátky, Kedrigerne."

"Vy byste ho nosit nechtěla?"

"Ani za nic. A jestli máš rozum, tak si ho také nenecháš."

Kedrigern se usmál. "To jsem nikdy neměl v úmyslu, Vaše Veličenstvo."

"Moudré rozhodnutí. Sigert je v jádru dobrý člověk a pořád se milujeme. Občas si vjedeme do vlasů, ale když se to vezme kolem a kolem, je docela slušný manžel." Odmlčela se a pak dodala: "A naše šance žít spolu šťastně až do smrti značně vzrostou, když si podržíme svou schopnost být tu a tam oklamáni."

"Na trh, na trh!"

Navečer i po ránu slychají

panny křik goblinů:
pojdte si nakoupit naše ovoce, nakupujte, nakupujte..."
-Christina Rossettiová

Kedrigern si vážil svého soukromí jako nejcennějšího pokladu. Vilku v Horách tichého hromu, kde přebýval s Princeznou, nebylo snadné objevit bez přesných instrukcí a vpravdě heroického odhodlání. Potřebné instrukce obdrželi pouze jeho nejstarší a nejoblíbenější klienti, přičemž jen málo z nich - a ještě méně cizinců - mělo dost odhodlání, aby se za ním vypravili bez velice dobrého důvodu. Proto ho poněkud překvapilo, když jednoho vlahého jitra koncem jara uviděl muže v nejlepších letech oděného v obnošený oděv z ručně tkaného plátna a v solidních pevných botách, jak se blíží k jeho brance.

Kedrigern vstal a vyšel mu naproti. Cizinec zastavil svého koně a sesedl. Nějaký čas se navzájem mlčky prohlíželi. Horní část mužova obličeje zakrýval starý a rozedraný klobouk se širokým okrajem, dolní houština šedivějících vousů. Konečně si muž sundal klobouk a otřel si zpocené čelo hřbetem ruky. Obličej, který přitom předvedl, byl celkem tuctový, upřímný a počestný.

"Ty jsi čaroděj?" zeptal se.

Kedrigern tuto otázku slyšel poměrně často, protože se odmítal oblékat tak, jak bylo v jeho oboru obvyklé. Nosil pohodlné, prosté šaty, neměl ani dlouhé bílé vlasy, ani plnovous, takže vypadal spíš jako úspěšný řemeslník než jako čaroděj. A přestože už mu táhlo na sto sedmdesátý rok, rozhodně nevypadal jako ctihodný kmet. Koneckonců, podle čarodějských měřítek byl stále ještě mladík.

"Jsem," odpověděl. "A kdo jsi ty?"

"Říkají mi sedlák Ned. Bydlím v údolíčku u potoka, kousek od lesa."

"Znám to tam dobře," odpověděl čaroděj.

"Děláš odeklinadla a protikouzla, že?"

"Je to moje specializace."

"Tak to bys mi mohl pomoci."

"Co tě trápí?"

Potenciální klient zamžoural do slunce a znovu si setřel pot z čela. "Hrozné vedro," poznamenal.

Kedrigern otevřel branku a rozmáchlým gestem pozval návštěvníka dál. "Pojď do stínu. A posad' se."

"A taky sucho. Kůň se musí napít. Ani já bych neodmítl žejdlík pěkně vychlazeného podmáslí."

"Nechám nějaké donést pro nás pro oba a ty mi zatím můžeš povyprávět, co se stalo."

Čaroděj zapískal a z domu se vynořila drobná groteskní postavička, která se s hlasitým „Ja! Ja!“ rozběhla k nim.

Sedlák Ned sebou polekaně trhl a rychle se schoval za Kedrigerna. "To je goblin?"

"Spot je můj domácí trol. Je oddaný, výkonný a zdvořilý ke klientům." Kedrigern se otočil ke svému sluhovi. "Postarej se, aby kůň našeho hosta dostal seno a vodu, Spote. Ale nejdřív nám pod dub dones džbánec studeného podmáslí a dva hrnky."

Zatímco oba muži seděli ve stínu dubu a popíjeli podmáslí, Kedrigern měl příležitost prohlédnout si svého návštěvníka zblízka. Nedovy pečlivě zalátané šaty svědčily o spořivé povaze jejich majitele, ale byly z dobrého materiálu: zjevně to byl muž, který byl zvyklý těžce pracovat a hlídal si každé penny. Jeho velké ruce byly zhrublé dřinou. Tvář měl zbrázděnou vráskami svědčícími stejnou měrou o prožitých letech jako o působení větru a deště. Vous mu už začínal šedivět. Jeho věk se pohyboval někde mezi třiceti a osmdesáti; Kedrigern, který se nacházel v osmnácté dekadě svého života, nebyl v odhadování stáří obyčejných lidí nejlepší.

"Mám starosti s gobliny," oznámil Ned a postavil na stůl prázdný hrnek.

"Pověz mi o tom víc."

"Unesli naši Nell."

"Aha. A předpokládám, že ji chceš zpátky."

"To ne. Už ji vrátili. Ale od té doby je celá špatná, ta naše Nell. Vůbec nic nejí ani nepije. Celý den jen sedí a hledí do prázdna. Nejspíš ji zakleli a teď se nám ztrácí před očima."

Kedrigern neměl gobliny nijak v lásce. Vlastně neznal nikoho, kdo by je měl rád. Goblini jsou nepříjemná cháska; jsou zlomyslní, naprosto nespolehliví a v těch řídkých případech, kdy se nechají vidět, nepříjemní na pohled. Přinejlepším působí neesteticky, v horším případě jsou vysloveně odporní. Z nějakého důvodu si jen velice málo z nich vybírá přitažlivý vzhled, ale i na těch je díky poněkud pokřiveným gobliním standardům krásy něco znervózňujícího. Nejraději se projevují strašlivým rámem a ďábelským chechotem, štipají, škrábají a kousají svoje oběti a přitom zůstávají neviditelní. Shrnutí a podtrženo patří k tvorům, kterým je lépe se vyhnout.

"Jak se to seběhlo? Odvlekli ji násilím? Nebo ji odlákali? Působili na ni kouzly?"

"Seběhlo se to tak, že její sestra Belle měla narozeniny a dostala chuť na jahody a maliny."

Po dlouhé odmlce se Kedrigern zeptal: "Bojím se, že stále nechápu souvislost."

"No, na jahody a maliny je ještě trochu brzy, ne? Takže to vypadalo, že Belle bude na své narozeniny zklamaná a to Nell nechtěla dopustit. Řekla, že zná tržnici, kde prodávají takové jahody a maliny, jaké člověk doma na zahrádce nikdy nevypěstuje. A hned se tam taky rozběhla - než se jí někdo stačil zeptat, kde ta tržnice je."

"Ale nemyslela tím...?! Nešla...?!" zvolal čaroděj poplašeně a napůl přitom vyskočil z lavice.

"Na gobliní tržnici," odpověděl návštěvník.

Kedrigern ztěžka klesl na lavici. "Ach, jémine. To je hodně vážná věc, Nede."

"To jsem pochopil. Proto jsem se rozhodl vyhledat pomoc."

"Jestli Nell snědla něco z jejich ovoce, může už být příliš pozdě. Bude chřadnout tak dlouho, až..." Kedrigern raději

nedopověděl. Místo toho vstal a začal přecházet sem a tam a přitom si něco pro sebe mumlal. Vážně potřásl hlavou.

"Belle nic nejedla, že?"

"Ani nikdo jiný. Nell se vrátila s prázdnýma rukama. Goblini říkali, že Belle nic nedají, pokud si nepřijde sama, a pak že jí dají ovoce, co hrdlo ráčí."

"Ano, takhle to dělají. Pověz mi, jsou si Nell a Belle podobné?"

"Vlastně jsou to dvojčata."

"Dvojčata? Takže to byly i Nelliny narozeniny."

"To ne. Jistě, narodily se ve stejný den, ale naše Belle si vybrala jiný den narození, aby Nell mohla mít narozeniny jen pro sebe. Taková jsou ta moje děvčata."

"Myslím, že bych si měl s Belle okamžitě promluvit. Jak daleko je odsud tvůj dům?"

"Jestli máš dobrého koně a vyrazíme dnes odpoledne... a jestli nebude pršet, zítra při západu slunce budeme tam." Kedrigern si povzdechl. Jeho odpor ke všem druhům cestování byl neobyčejně silný, ale utrpení postiženého rodiče nemohl ignorovat. A vlastně se ani nejednalo o nijak dlouhou cestu. Dokonce i počasí bylo příhodné. "Odpočiň si tady. Já se sbalím a řeknu Spotovi, aby nám připravil něco k jídlu. Do hodiny vyrazíme," dodal a vstal.

Když vešel do domku, skoro se srazil s Princeznou. "Zrovna jsem se chystala jít za vámi a zeptat se, jestli jsi toho člověka pozval na večeři. Kdo je to?" zeptala se.

"Jmenuje se sedlák Ned. Jeho dceru zakleli goblini. Jedu s ním a zjistím, co se s tím dá dělat."

"Ale goblini nejsou tvoje specializace, že?"

"To ne... ale možná něco vymyslím..."

Princezna se zatvářila skepticky. "Chodí jeho dcera od ničeho k ničemu, vzdychá a chřadne?"

"Přesně tak. Má drahá, co kdybys šla ven a promluvila si s tím mužem, zatímco si budu balit věci na cestu? Možná zjistíš něco, co mi uniklo, a třeba se ti podaří ho i trochu rozveselit."

Když sedlák Ned uviděl Princeznu, vyskočil, poklonil se a zrudl v obličeji. Tak na ni reagovala většina mužů. Princezna ho obdařila úsměvem, čímž ho uvedla do ještě větších rozpaků, a rychle řekla: "Posaď se, ubohý muži, a vyprávěj mi o své dceři."

"Ano, má paní," zakoktal návštěvník a pak dlouho mlčky seděl a poulil na ni oči.

"Až budeš připraven," dodala Princezna.

Sedlák jí obsáhle vyličil stejný příběh, který už vyprávěl Kedrigernovi. Princeznin úsměv a její nepředstíraný zájem mu dodaly odvahy a brzy hovořil naprosto bez zábran. "Vždycky jsem dělal, co bylo v mých silách, má paní, ale Maggie mě opustila už před dvanácti lety a vychovat dvě dcery bez pomoci matky je těžký úkol. Jsou to hodná děvčata, ta moje Nell a Belle, to se jim zase musí nechat. Když jde o narozeniny, žádný dárek pro ně není dost dobrý."

"A tak to všechno vlastně začalo?"

"Přesně tak, má paní. Na gobliní tržnici se dostane to nejlepší ovoce, říkála naše Nell. Jablka a kdoule, citrony a pomeranče, třešně, melouny - prostě všechno, co Belle zbožňuje. I granátová jablka. Granátová jablka Belle zase tak ráda nemá. Po pravdě řečeno, nikdo z naší rodiny je ještě nejedl, ale už ten název zní noblesně. A lesní plody! Mají tam maliny, moruše, brusinky, borůvky, ostružiny, jahody, angrešty, dříví... a všechno nádherně zralé a přímo k nakousnutí v každou roční dobu. Tak to alespoň říkala Nell. Shodou okolností se gobliní tržnice nachází přímo v našem údolíčku, u potoka za naším domem, a Nell vyběhla z domu, než jí kdokoliv z nás stačil něco říct. A Belle vypadala tak šťastně, že jsem neměl to srdce ji zavolat zpátky."

"Čím chtěla Nell zaplatit?"

"Své dcery jsem naučil vážit si peněz, má paní. Nell si šetří už od mala. Vzala si s sebou dvě stříbrné penny. Za to by mohla koupit tolik ovoce, že by je šest silných chlapů neuneslo."

Princezna si spojila ruce palci a ukazováčky a přikývla.

Ve tváři měla vážný výraz. "A když se vrátila, ty stříbrňáky pořád ještě měla, že?"

"Přesně tak, má paní. Měla je pořád v kapse. Goblini od ní peníze nevzali. Což je dost zvláštní, protože..."

"Ano?"

"Dali Nell tolik ovoce, co dokázala sníst, ale pro Belle jí nedali ani jedinou malinu. Řekli jí, že může dostat ovoce, co hrdlo ráčí, ale musí si pro ně přijít sama."

Princezna se naklonila a něžně ho popleskala po ruce, načež muž znovu zrudl. "Goblini prodávají za jinou měnu. Dávají děvčatům ovoce zdarma, protože jakmile je jednou ochutnají, zmocní se jejich duše. Od té chvíle chřadnou touhou okusit další, ale oni už jim je nedají. Raději se dívají, jak chřadnou. Odporná cháska, ti goblini."

Muži se barva rychle vytratila z obličeje a zbledl jako stěna. "Co si počnu, má paní?"

"Nech to na mně." Kývla na Kedrigerna, který právě vycházel z domku, na ramenu cestovní pláště. "Vy dva chvíli poseďte a popovídejte si a já si zatím sbalím. Do hodiny vyrazíme na cestu," řekla a vstala.

"Má drahá, to není třeba-" začal Kedrigern.

Princezna ho umlčela rozhodným gestem. "Já bych řekla, že to třeba je."

"Ale má paní, nikdy bych si nedovolil žádat dámu, jako jste vy-" vyhrkl sedlák, ale byl rovněž umlčen.

Tónem, jakým se učitel obrací na nepříliš chápavého žáčka, jim Princezna řekla: "Velkou část života jsem strávila zakletá v močále, kde jsem neměla na práci nic jiného než pozorovat život kolem. Goblini tam přicházeli často a byli dost upovídaní. Obvykle spolu klábosili o svých tricích, podvůdcích a žertících, takže jsem se o nich hodně naučila. Nell je v nebezpečí a pokud ji máme zachránit, musí Belle podstoupit jisté riziko. Proto za ní musím jet, dát jí potřebné instrukce a chránit ji. Když jde o gobliny, potřebuje nevinná panna zkušenou ženu, aby na ni dohlédla."

Nell seděla ve stínu na zápraží a bez zájmu hleděla do dálí. Tátův pozdrav i čarodějova povzbudivá slova ignorovala

stejně jako Princeznin konejšivý dotek na rameni. Byla bledá a ve tváři měla prázdný výraz. Její bujné, kaštanově hnědé vlasy ztratily svůj lesk a visely jí v urovaných pramenech přes propadlé tváře.

"Přivedl jsem hosty, Nell," řekl jí její otec.

Dívka vzdychla a sklopila oči. Pak zašeptala hlasem tak slabým, že ho stěží uslyšel. "Lidé mi pomoci nemohou. Přines mi ovoce z gobliní tržnice. Jablka a ananasy, meruňky... všelijaké lesní plody... velké a šťavnaté..."

"Ach, pomozte mé nejdražší sestře, prosím vás!" zvolal sladký hlas. Kedrigern a Princezna vzhledli a ke svému překvapení uviděli druhou Nell, tentokrát zdravou a upravenou, jak stojí ve dveřích a spíná ruce v prosebném gestu.

"Kvůli tomu sem přišli, Belle," informoval ji sedlák Ned.

Bellín uplakaný obličej se rázem rozzářil upřímnou radostí. Princezna k ní přistoupila, vzala ji za ruku a řekla: "Budeme k tomu potřebovat tvou pomoc, Belle. Ale než něco uděláme, musím tě zasvětit do situace."

"Pro svou milovanou Nell udělám cokoliv!" prohlásila dívka.

"Myslím, že bys mě měla raději nejdříve vyslechnout," namítla Princezna a odvedla dívku stranou, aby si s ní pohovořila mezi čtyřma očima.

Jejich rozhovor trval dlouho. Kedrigern se zatím snažil rozveselit Nell, ale bezvýsledně. Jediné, co z ní dostal, bylo vzdychání a občasné posmrknutí.

"Zdá se být hubenější, než když jsem odjížděl," poznamenal její otec.

Kedrigern si ke svému zděšení - které se samozřejmě snažil nedat najevo - všiml šedých vlasů v dívčině hřívě i temných kruhů pod jejíma hluboko zapadlými očima. V kontrastu s jejími růžovými tvářičkami s d'olíčky působily ještě nápadněji. Pochopil, že pokud chtějí Nell zachránit, musí to udělat rychle.

Když se k nim Princezna a Belle vrátily, tvářily se vážně, ale odhodlaně. "Jdeme na tržnici za gobliny," řekla Princezna.

"Vy dva tu můžete zůstat s Nell."

"Ned zůstane. Já jdu s vámi," prohlásil Kedrigern.

"To není třeba," namítla Princezna.

"Nerad riskuju."

"Ty pochybuješ, že si dokážu poradit s několika gobliny?"

"A co když si přivedou posily - třeba lidožravého obra nebo pár trolů? Určitě by se hrozně rádi zmocnili princezny."

Princezna se nad tím zamyslela. Bylo vidět, že se jí jeho pomoc přijmout nechce, ale nakonec přikývla. "Tak dobře, pojď s námi. Ale nebudeš se do ničeho plést."

Belle mezitím odběhla do domu a nyní vyšla ven s přehozem přes ramena a strkala si do kapsy měšec s penězi. Všichni tři zamířili do údolíčka a ani ne za čtvrt hodiny dorazili k místu, kde Nell padla do gobliní léčky.

"Nikoho nevidím," prohlásil Kedrigern, když se kolem sebe rozhlédl.

"A patrně ani neuvidíš. Goblini se zajímají jen o krásné ženy."

"Alespoň že mají dobrý vkus," odpověděl Kedrigern s úsměvem. Jeho pokus odlehčit situaci se však nesetkal s úspěchem.

Náhle Belle zvolala: "Slyším je!" a prakticky ve stejném okamžiku Princezna prohlásila: "Už jdou!"

Kedrigern neslyšel nic. "A co říkají?" zeptal se.

"Pojďte si nakoupit!" odpověděla Belle.

Princezna ukázala na jedno místo na břehu potoka. "Jsou tamhle. A nesou koše plné ovoce nejrůznějšího druhu."

Belle se podívala směrem, kterým ukazoval Princeznin prst, a oťrásla se odporem. "Ach, ti jsou ale oškliví! Když si pomyslím, že ubohá Nell..."

"Odvalu, děvče," povzbudila ji Princezna. "Musíme být statečné. Jdeme k nim. Víš, co máš udělat - a co za žádných okolností udělat nesmíš."

Belle přikývla. Pak se vzaly za ruce a společně vykročily k místu na břehu.

Kedrigern, který gobliny stále neviděl ani neslyšel, si sáhl pod halenu a vytáhl medailon. Přiložil si ho k oku a pohlédl přes Hledáček pravdivého vidění a skutečně: z údolí vycházel houf podivně znetvořených skřetů nesoucích podnosy, koše a mísy plné nádherného ovoce a bobulí. Pajdali a kolébali se a klopýtali a poskakovali. Na sobě měli jednoduché volné hábity a obličej je jim zakrývaly klobouky se širokými okraji naražené hluboko do čela.

Což bylo jen dobře. Obličej některých z nich měly přibližně lidské rysy, jako by je ve spěchu vyřezal nešikovný řezbář pracující potmě. Jiné byly čistě gobliní a připomínaly spíše kočky, krysy a nejrůznější ptáky: pololasičky a polosovy, polopstruhy a polokachny, polopsy a polo něco, co bylo mimo hranice představitivosti duševně zdravých lidí. Všichni pištěli a chrochtali, ječeli a vrčeli, fíkali, chrchlali a mňoukali a přitom se hemžili kolem Princezny a Belle jako mravenci kolem sklenice s marmeládou. Kedrigern se držel v povzdálí, ale všechno obezřetně sledoval.

"Chci od vás koupit ovoce a lesní plody," řekla Belle. "Zaplatím vám stříbrem."

"Ne, ne, nechceme stříbro ani zlato," odpověděly jí okamžitě pištivé hlásky. "Dáme vám ovoce, kolik sníte. Cokoliv chcete. Jen jezte - je dobré!"

"Zaplatím za ně!" trvala na svém Belle.

"Není třeba. To je zadarmo. Dárek! Jezte - jen jezte," překřikovali se goblini a doráželi na obě ženy jako živý příboj.

"Tak proč jste volali: 'Pojďte si nakoupit! Nakupujte!' když to ovoce nechcete prodat?"

"Pro vás je zadarmo. No tak, ochutnejte. Zkuste, jak je sladké!"

"Já ho chci koupit," prohlásila Belle, z měšce vytáhla stříbrnou minci a ukázala jí ji. "Trvám na tom, že je zaplatím!"

Z houfu goblinů se vymrštila dlouhá ruka a minci jí vyrazila z prstů. Znovu se ozvala kakofonie hlasů: "Ochutnejte naše ovoce! Sladké ovoce! Hrušky a broskve, šťavnaté jahody, sladké jako med, zralé a lahodné!"

"Nesmíš sníst ani sousto, Belle! Nesmíš olíznout ani kapičku šťávy, jinak jsme obě ztraceny!" zvolala Princezna.

Chlupaté pracky po nich začaly házet ovoce. Obě ženy se přimkly k sobě, zatímco goblini si šplhali navzájem po

zádech, aby se k nim dostali, takže je brzy pokryli jako odporný sníh, štípali je, škrábali, tiskli jim ovoce ke rtům, rozmačkávali jim je ve vlasech a na tvářích, skrápěli je jeho šťávou a oblepovali je měkkou dužinou. Belle i Princezna křečovitě zavřely ústa a zakryly si je pěstmi, ale goblini se nemínili vzdát a stále jich přibývalo. Brzy pod jejich znetvořenými těly vůbec nebyly vidět.

Kedrigern to vše pozoroval s rostoucími obavami a toužil jim přispěchat na pomoc, ale váhal zasáhnout bez Princezniny výslovné žádosti. „Nech to na mně,“ řekla mu. Byla kompetentní čarodějka a o goblínech toho věděla víc než dost a on nechtěl, aby si myslela, že o ní pochybuje. Bolelo ho, když ji viděl takto trpět, ale předsevzal si, že se do ničeho nebude plést, dokud ho nepožádá o pomoc.

Jenže Princezna nemohla požádat o pomoc bez ohledu na to, jak zoufale ji už možná potřebovala: kdyby otevřela ústa, skřeti by jí tam nacpali svoje očarované ovoce a ona by byla lapena do jejich léčky stejně jako Nell.

Sotva si to Kedrigern uvědomil, okamžitě přestal váhat. Zamumlal zaklínadlo a to, co doposud sledoval jen přes Hledáček pravdivého vidění, se rázem zviditelnilo. Pak si odepnul opasek, přeložil ho a rozhodným krokem zamířil k houfu. Vzápětí byl až po kolena ve svíjejících se goblínech.

„Jděte od mé ženy! Přestaňte dorážet na ty dvě dámy, vy odporná havěti!“ křičel a bil kolem sebe opaskem. „Okamžitě je nechte na pokoji. Vezměte si to svoje pitomé ovoce a táhněte, odkud jste přišli!“

Pišící skřeti se pod jeho kopanci a údery rozječeli naplno. Goblini nejsou od přírody nijak stateční, a přestože jich tu byly stovky, nenašel se jediný, který by se pokusil Kedrigernovým jezdeckým botám a koženému opasku pobitému stříbrnými cvočky postavit. Když se Princezna, která vypadala jako vzteklá bohyně zkázy, po chvíli zvedla z hromady ovocného kompotu, sebrala ze země klacek a přidala se ke svému manželovi, zatímco Belle kolem sebe bila hlava nehlava měšcem plným stříbrných a zlatých mincí. Goblini zaúpěli a vsákli do země jako déšť po zvlášť parném dni.

„To je naučí,“ prohlásila Princezna.

„Jsi v pořádku, má drahá? Nechtěl jsem se ti do toho plést, ale nedokázal jsem se ovládnout, když jsem viděl-“

Kedrigern se odmlčel a nakopl posledního opozdivšího se goblina.

„Jsem v naprostém pořádku. Belle, nepokla jsi nic z toho ovoce, že ne?“

„Ne, má paní,“ odpověděla Belle a instinktivně Princezně vysekla pukrle.

„Ani šťávu?“

„Ne.“

„Statečné děvče! Ted' se musíme vrátit domů dřív, než ta břečka uschne,“ řekla Princezna a pobídla Belle. Potom se podívala na Kedrigerna a řekla: „Jsem ráda, že ses nedokázal ovládnout. Nebylo to příjemné. Už jsem si myslela, že mě tím ovocem a bobulemi zadusí.“

„Každopádně se jim povedlo zničit ti šaty. A účes taky.“

„Určitě vypadám příšerně. Ale přesně o tohle mi šlo,“ zasmála se Princezna. Bez dalšího vysvětlení ho popadla za ruku a oba se rozběhli k domku sedláka Nedá.

„Belle, polib svou sestru!“ přikázala Princezna dívce, když dorazili.

„Ale má paní, vždyť jsem celá upatlaná od ovoce!“ namítla Belle.

„Právě proto ji musíš políbit.“

Belle poslechla, přitiskla ústa na Nelliny suché rty a pak se posadila vedle ní. Nell zprvu nereagovala. Pak si rty olízla, zamrkala a překvapeně se podívala na svou sestru. Naklonila se k ní a políbila ji na tvář; pak na druhou tvář; potom na rameno a nakonec na ruku.

Sedlák Ned vykřikl radostí i úžasem, když Nell náhle vyskočila a v krátké chvíli projevila více aktivity než za posledních deset dní. Přiběhla k Princezně a začala jí líbat ruce, paže, tváře a rty, na kterých jí ulpěla šťáva z gobliního ovoce. Pak se vrhla kolem krku Kedrigernovi a mlaskavě ho políbila na čelo, kam ho zasáhla přezrálá bluma vržená goblínem. Radostně se zasmála a začala vzrušeně poskakovat a křičet: „Cítím se o tolik lépe! Rty mě trochu pálí... a mám divný pocit kolem žaludku... Ale zase žiju!“

„Samozřejmě, má drahá. Posbíráme kousky ovoce ze šatů a uděláme ti skvělý ovocný salát. Až ho sníš, budeš zase ve své kůži,“ řekla Princezna.

Belle se k nim přidala a pak i sedlák Ned a všichni se objímali, líbali se a vesele se smáli. „Jak vám jen můžeme poděkovat?“ zeptala se Belle. „Jak se vám můžeme odvděčit?“

„Nemáte náhodou velkou vanu?“

„Máme, má paní.“

„Tak začněte ohřívát vodu. Jsem ulepená od hlavy až k patě,“ řekla Princezna. „A vůbec se mi to nelíbí.“

Když tři ženy odešly do domu, Ned poplácal čaroděje po rameni. „Ted' se nějakou dobu neukážou.“

„Určitě.“

„Máš žízeň?“

„Ano. Při vyplácení goblinů jednomu vyschne v hrdle.“

„Tak pojď do stodoly. Mám tam něco lepšího než podmásli.“

„To neodmítnu,“ usmál se čaroděj.

Oslava Nellina vysvobození se protáhla až dlouho do noci, a když se příštího rána oba čarodějové vydali na cestu, Nell zářila stejně jako Belle. Ještě před spaním spořádala celou večer a ráno při snídani si třikrát přidala lívance. Barva se jí rychle vracela do tváří, stejně jako lesk do vlasů a pružnost do kroku.

Sedlák Ned i jejich dcery nabízeli zachráncům všechno své zlato a stříbro. Kedrigern to nechal na Princezně a ta rozhodně odmítla cokoliv přijmout. Trvala na tom, že boj proti goblínům je jejich občanská povinnost, za kterou si přece nemůže nechat zaplatit.

„Když nechcete peníze, pošlu vám po sklizni něco ze své úrody,“ prohlásil nakonec sedlák Ned.

"Máme skvělý květák, mrkev a cibuli!" zvolala Nell.

"A broskve a meruňky... a výborný mošt!" připojila se k ní Belle.

"No tak dobře, když jinak nedáte," řekla Princezna. "Ale pouze zeleninu, prosím. Ovoce už nechci ani vidět."

Když se konečně rozloučili a oba se vydali na zpáteční cestu do Hor tichého hromu, Kedrigern řekl: "Dobrá práce, má drahá."

"Děkuji. Myslím, že se nám to docela povedlo."

"A dokázala jsi to bez jakékoliv magie. To už je něco."

Princezna jen mávla rukou a řekla: "Nebylo jí třeba. Když máš co do činění s gobliny, je pro oběť nejlepší homeopatie a pro ně pořádný výprask. Nemá smysl používat magii, když to není absolutně nutné."

Kedrigern se rozzářil "Tak mluví skuteční profesionálové. Jsem na tebe skutečně hrdý, má drahá. Netušil jsem, že toho tolik víš o goblínech."

"Jsou to nafoukaní zmetci. A v tom močále jsem se strašně nudila. Nasbírala jsem tam spoustu užitečných informací o goblínech a jejich odporných tricích."

"To je dobře. To by jeden nevěřil, co všechno se dá naučit v močálu."

Podívala se na něj a tajemně se usmála. "To není zdaleka všechno, co jsem se tam naučila. Ale dost už těch řečí o močálech a goblínech. Na to je příliš krásný den."

Kedrigern coby prodavač deště

Z vyprahlé země se zvedaly vlny tepla. Pole byla sežehlá do barvy mědi a úroda, suchá jako sláma, jim praskala pod nohama. Nebe bylo světle žluté a slunce v zenitu sálalo jako kovářská výheň. Další den bez deště.

Kedrigern se pomalu vrátil od potůčku, který byl sotva víc než pramínkem ztrácejícím se mezi sluncem rozžhavenými kameny, a svalil se pod strom, kde odpočívala Princezna. Podal jí láhev s vodou. Zhluboka se napila a povzdechla si. Kedrigern se natáhl vedle ní do skrovného stínu. Nějaký čas ani jeden z nich nepromluvil.

"Proč tohle dělám?" zeptal se nakonec Kedrigern unaveným hlasem.

"Je to tvoje povolání," odpověděla Princezna.

"Měl bych se poohlédnout po novém."

"A slíbili ti štědrnou odměnu."

Kedrigern si povzdechl. "Začíná se ze mě stávat chamtivec. Cestovat v takovém parnu může jen blázen nebo chamtivec. Měl jsem se spojit s nějakým čarodějnickým učněm a tu práci mu přenechat."

"Pundrian by se s učněm nespokojil. Na to je příliš hrdý."

"Co mě se týče, mohl by si v takovém případě klidně vyschnout na troud."

"Nesmíš zapomínat na jeho lid," řekla Princezna. "Je v zoufalé tísní. Pokud se v nejbližší době nerozprší, celá jejich úroda uschne. Dobytek už hyne. Z lesů jsou hromady dříví na podpal."

"Sucho prostě občas přichází. Patří to k přirozenému běhu přírody."

"Tohle je horší sucho, než kdo pamatuje. Lid strádá. Musíš mu pomoci."

"Jsi příliš útlocitná, má drahá. Pokud je mou slabostí chamtivost, tou tvou je zase útlocitnost."

"Neřekla bych, že útlocitnost je charakterová vada."

"Přílišná útlocitnost ti komplikuje život. I mně."

Zvedla se na lokti, podívala se dolů na svého ležícího manžela a řekla: "Na druhé straně, jsem praktická. Pokud přineseš Pundrianovu království dešť, uděláš dobrý skutek a dostaneš štědrnou odměnu. Když to neuděláš, určitě dojde k nepokojům a koncem roku bude nouze o jídlo. Ti, kteří si to budou moci dovolit, budou platit stříbrňák za vajíčko nebo krajíc chleba. Ostatní budou hladovět. Sedláci se vzbouří a propuknou rebelie. Dříve, nebo později z toho někdo obviní čaroděje. Poškodí to celou naši profesi."

Po chvíli zamyšleného ticha Kedrigern řekl: "Ať už jsi příliš útlocitná, nebo ne, má drahá, jsi skvělá logička."

"A kromě toho, chci být hostem v Pundrianově paláci. Chybí mi život u dvora."

"Další důvod, abychom tu cestu podnikli," řekl Kedrigern, vstal a podal jí ruku.

Jakmile vyjeli ze stínu, sluneční žár je zasáhl jako zpocená ruka obra. Na další hovor jim nezbyvala energie. Koně šli jen co noha nohu mine. Byla to vyčerpávající cesta. Kolem sebe viděli jedno vyprahlé pole za druhým, na troud vyschlé obilí, kterému už nebylo pomoci. Vychrtlý dobytek stěží dokázal zvednout hlavu, když ho mýjeli; zvířata byla příliš zesláblá, než aby jim uhnula z cesty. Studny byly suché. Říční koryta a strouhy vypadaly jako staré propadlé cesty plné prachu a kamení. Potkávali lidi hrbící se pod vahadly s vědry obsahujícími malé množství vody, se kterou se plahočili z velké dálky, doufající, že s její pomocí udrží své rodiny další den naživu. Jen málo jich mělo sílu otočit se za Kedrigernem a Princeznou. Zvědavost je už opustila a rychle pozbývali i naději.

Konečně došli k řece Fonně, která tvořila západní hranici Pundrianova království Chammair. Už to nebyla řeka, jen široký kamenitý příkop bez jediné louže. Pundrianův hrad stál na kopci v severozápadním cípu země. Cesta k němu vedla přes vyprahlé rozpraskané pláně, připomínající špatně dlážděnou podlahu. Cítili se, jako by pomalu projížděli roztopenou pecí.

Na hradě se však rázem všechno změnilo. Po suchu tam nebylo ani památky. Prostor mezi vnějšími a vnitřními hradbami pokrýval hustý trávník. Cestu kolem prostorného prvního nádvoří lemoval úhledný živý plot pěstěný a udržovaný menší armádou zahradníků. Za vnitřními hradbami se ocitli v rajském světě stinných alejí a cestiček vinoucích se pod kvetoucími stromy. Fontány zurčely a zpívaly křišťálovým hlasem čisté vody a záhony květin hýřily barvami.

Sotva se Princezna trochu vzpamatovala z překvapení, podívala se na Kedrigerna. Ten se zamračeně rozhlížel a dvakrát se zvedl v tmenech svého koně, aby se ohlédl na vyprahlé pláně, jimiž ještě před okamžikem projížděli a které byly z výše položených míst stále viditelné. Nahlas neřekl nic.

Oba čarodějové byli odvedeni do příjemné vzdušné komnaty a dostali hojně vody na umytí. Král byl po celý večer zaneprázdněn, a tak povečeřeli prostě a spali pohodlně. Příštího rána byli pozváni k audienci u Pundriana, krále Chammairu.

Princezně se nelíbil od prvního pohledu. Měla vrozenou instinktivní loajalitu ke královskému majestátu, ale měla také vysoké nároky na to, jak by se králové měli chovat, a Pundrian je nesplňoval. Kromě toho v průběhu doby přejala některé z Kedrigernových rovnostářských postojů. Pro něj byl klient jako klient. Tituly a postavení všechno jen nepříjemně komplikovaly.

Princezna už se o Pundrianových způsobech něco doslechla a to, co teď viděla, její podezření jen potvrdilo. Byl to změkčilý, obtloustlý muž, světlavý s řídkým vousem. Oblečený byl do volného hedvábného oděvu a baculaté prsty se mu třeptaly prsteny. Neseděl na svém trůně, jak by se na správného krále slušelo: vzpřímeně a majestátně, ale rozvaloval se na něm jako rozbředlý kus těsta. Po jeho pravici se vznášel lord kancléř. Sluhové stáli po obou stranách trůnu a jemně ho ovívali vějíři na dlouhých násadách.

Pundrian přijal své hosty ledabylým pokynutím ruky. Chvilí vyvaloval své vodnaté oči na Princeznu a pak se obrátil na Kedrigerna: "Tak ty jsi čaroděj Kedrigern. Máš pozoruhodnou pověst. A velice půvabnou... společníci?"

"Princezna je moje žena a kolegyně."

"Pověz mi, čaroději, můžeš mému království přivolat déšť? Bylo mi řečeno, že jej potřebujeme." Jeho hlas zněl rozměkle a líně. Někteří lidé by to možná shledali uklidňujícím. Kedrigern ne.

"Mohu a potřebujete."

"Jak rychle? Nejsem zvyklý čekat."

"Začne pršet dřív, než zítra zapadne slunce, a nepřestane po plné tři dny."

Lord kancléř si dlaní přikryl ústa, aby zamaskoval úsměv, pak se sklonil a něco králi zašeptal. Kedrigern po něm zlověstně blýskl očima, ale nahlas neřekl nic.

"A musím čekat až do zítřka?" zeptal se Pundrian.

"Deště si nenechávají snadno poroučet, Vaše Výsosti."

"A jen tři dny deště? Čaroděj tvé reputace by jistě zvládl víc." Pundrian pomalu zavrtěl hlavou, aby dal najevo své zklamání.

"Tři dny postačí k záchraně úrody, která ještě může být zachráněna, a k naplnění studní a cisteren. Delší déšť by mohl způsobit záplavy. Půda z polí by mohla být odplavena."

"Nepovolal jsem tě sem, aby ses staral o záplavy a pole, čaroději. Chci, aby déšť naplnil mé rezervoáry."

"Tak se stane."

"Nevyjadřil jsem se snad jasně? Chci víc než tři dny deště."

Kedrigern se zamyšleně zamračil a po krátké odmlce řekl: "To ovšem přesahuje možnosti standardního kouzla."

Pundrian vyprskl smíchy a mrkl na lorda kancléře, který mu odpověděl úsměvem. "Přesahuje to tvoje možnosti, chtěl jsi říct. Mysleli jsme si to," řekl pak.

Kedrigern se zhluboka nadechl a velice pomalu vydechl. Sklonil hlavu a palcem a ukazováčkem si zammul kořen nosu. Princezna znala tyto příznaky jeho rostoucího hněvu a čekala, že se Pundrianovi a jeho kancléři brzy dostane názorné ukázky, jak pošetilý je jednat s čarodějem bez náležité úcty. Ale Kedrigern se ovládl. "Omezení má jen bezpečnostní charakter, Vaše Veličenstvo. Může být překonáno. Dostaneš šest dní deště, pokud si to přeješ, a třeba i víc, ale musíš přijmout plnou zodpovědnost za všechny následky."

"Bude to jasně stanoveno ve smlouvě."

Kedrigern zareagoval jako dřímající kočka, které někdo znenadání šlápně na ocas. "Ve smlouvě?"

"Čistě formalita, můj milý čaroději. Pro naše vzájemné pohodlí. Jistě proti tomu nebudeš nic namítat."

"Není mým zvykem podepisovat smlouvy."

"Ale je to mým zvykem a zvykem v Chammairu řešit podobné záležitosti písemnou formou. Vyhneme se tak nedorozuměním. Už se o tom nebudeme bavit. Teď můžeš jít a pustit se do práce," řekl Pundrian a ledabyle mu pokynul rukou.

Když opouštěli korunní sál, Kedrigern si něco bručel pod vousy a Princezna měla poměrně přesnou představu, co to je. Obvykle si své mínění o klientovi nechával pro sebe. Tentokrát ne. Byla potěšená, že se jeho názor na Pundriana tak přesně shodoval s jejím.

"Smlouvu!" zvolal, když byli zpátky ve své komnatě. "Jsem si jist, že se ten nafoukaný špekoun pokusí vyvléknout z placení, pokud se nerozprší přesně na čas a nebude pršet na minutu šest dní. A pravděpodobně bude něco zkoušet i v případě, že nebude pršet dost silně, aby ho to uspokojilo."

"Tak tu smlouvu nepodepisuj," řekla Princezna.

"Necestoval jsem celé dny v tom vedru, jen abych se pak otočil na patě a zase se vrátil domů! Dostane svůj déšť, bude pršet šest dní a následky ať si pak připočte sám. Ale je mi odporné pomáhat takovému červovi, jako je Pundrian."

"Vždycky jsi mi říkal, že čaroděj musí být objektivní. Má posuzovat úkol, nikoliv zákazníka."

"To je pravda. Je to základní princip profesionality. Ale nic to nemění na skutečnosti, že Pundrian je červ. Ber to objektivně, subjektivně nebo jak chceš, pořád zůstává červem. Ani z desetiny se nevyrovná svému dědovi."

"Ty jsi znal jeho dědečka?"

"Trochu jsem pro něj čaroval před asi tak... hm, už je to šedesát nebo sedmdesát let. Říkám ti, to byl muž, který věděl, jak se chová král. Platil předem a k handrkování se nikdy nesnížil. Jen si to představ: chtít po mně, abych podepsal smlouvu!" Kývl hlavou směrem k trůnnímu sálu. "Přiči se mi plýtvat dobrou magií na takovou kreaturu."

"Pomůže to jeho lidu. Pomysli na dobro, které způsobíš, a hned ti bude líp."

"Už zase jsi příliš útloučná."

Princezna se na něj sladce usmála, ale neřekla nic. Kedrigern se pustil do vybalování knih. Když je všechny naskládal do úhledné hromádky na stůl, řekl: "Za chvíličku se vrátím a pak si zdřímnu. Přivolávání deště vyžaduje koncentraci a chci být odpočatý, až se do toho pustím."

"Kam jdeš?"

Sáhl do kapsy a vytáhl čtverhranný kus černé látky se šarlatovým lemem a zvláštními výšivkami. Byl to šál neviditelnosti. "Trochu se rozhlédnu kolem. Možná se dozvím pár věcí, o kterých se mi Pundrian a jeho posluhovači neobtěžovali zmínit," řekl, přehodil si šál kolem krku a zmizel.

Na chodbě potkal lorda kancléře. Kedrigern byl v silném pokušení pořádně ho nakopnout do zadku, ale odolal. Když začnou odnikud pršet kopance, lidé obvykle začnou instinktivně podezírat nejbližšího čaroděje. Spokojil se tedy s několika grimasami a posunky, které měly jasně invektivní význam. Lord kancléř se zastavil a rozpačitě se rozhlédl kolem, ale nic samozřejmě neviděl. Po chvíli zase vykročil, potřásaje hlavou a ohlížeje se při každém druhém kroku. Kedrigern zjistil, že Pundrian konzumuje svůj odpolední odpočinek. Zbrojnoši stojící na stráži se k žádné konverzaci neměli, a dva sluhové, kteří Pundriana ve spánku ovívali, se báli třeba jen špitnout, aby svého pána neprobudili. Kedrigern usoudil, že tady se nic nedozví, a tak si řekl, že se poohlédne jinde.

Vladařské síně byly prázdné. V kuchyni a stáji zaslechl jen běžné palácové klepy ve své povaze osobní a ve své podstatě silně spekulativní. Týkaly se většinou královny hlouposti, kancléřovy zkorumpovanosti a správcovy lakoty, ale nezdálo se, že by měly přímou souvislost s Kedrigernovou záležitostí. Po chvíli neplodného pátrání si Kedrigern povšiml zvýšené aktivity u brány a zamířil k jejímu zdroji.

Branou skřípavě projížděl krytý vůz vezoucí dvě velké kádě. Koně se namáhali a podlážka vozu sténala pod jejich tíhou. Za ním jel další povoz, pak další a ještě další. Kedrigern jich napočítal dvacet šest.

Kádě byly zakryté hustým plátnem. Jejich boky byly vlhké. Jedna po druhé byly všechny postupně vyprázdněny do hluboké cisterny. Kedrigern se zaposlouchal do rozhovoru sklepníka a vozků, kteří čekali, až budou jejich kádě vylity.

"Dneska pojeďu už jen jednou," řekl vozka. "Doufám, že to koně vydrží."

"Raději by měli. Jeho Veličenstvo chce, aby byly všechny cisterny plné až po okraj."

"Pak by je Jeho Veličenstvo mělo nechat vyspravit. Nebo zařídit, aby začalo pršet. Velká nádrž teče jako cedník. Neudrží v sobě víc než dvě stě barelů."

"Slyšel jsem, že poslal pro prodavače deště. Čaroděje. Měl by dorazit každým dnem."

"Už je tady," řekl zbrojnoš, který se kousek od nich líně opíral o kopí. "Sám jsem viděl, jak přijíždí; zrovna včera. Má s sebou moc hezkou dámu, to ano, ale ani jediného sluhu, který by se o ně postaral. Valné mínění o něm nemám. Podle toho, co jsem viděl, bych řekl, že nemá v hlavě víc rozumu než kejhává husa."

Neviditelnost má tu výhodu, že člověk o sobě uslyší věci, které by lidé v jeho přítomnosti patrně neřekli. Další výhoda spočívá v tom, že s tím může něco udělat. Kedrigern se tiše přikradl k zbrojnoši a čekal na vhodný okamžik.

"Už je tady? Tak proč neprší?" zeptal se vozka.

"Dočkáme se zítra před západem slunce a bude pršet šest dní, nebo i víc. Tak to řekl král."

"Hm, tak to tak asi bude. Cisterny se naplní až po okraj. Po šesti dnech deště budou královny nádrže přetékat," řekl sklepník.

"Pokud udrží to, co do nich naprší. A o tom silně pochybuji."

"Udrží. Král bude spokojen."

"A co sedláci a ostatní lidé?"

Sklepník pokrčil rameny. "Dostanou taky svůj díl."

"Moc velký nebude, když král nechal vykopat ty kanály, zřítid přehrad a odvodňovací příkopy. Na každou kapku, která svažuje pole, steče do jeho nádrží sud, a polovina z toho zase hned vyteče a nikomu k ničemu nebude."

"Raději o tom nemluv. Je král."

Vozka si odplivl. "Ano, je král. A my všichni budeme hladovět, jen aby on měl své fontány a zahrady."

"Přestaň s takovými řečmi, chlape," zavrčel zbrojnoš.

Vozka se chystal odpovědět, ale sklepník ho zarazil. "Raději už běž. Musíš dnes zvládnout ještě jednu cestu. No tak, jeď už."

Vozka se vyhoupl na kozlík a popohnal koně. Strážný se pořád opíral o ratiště kopí. Kedrigern ho zahákl nohou a trhl. Zbrojnoš zavravoral a praštil sebou o zem a všichni, kdo byli poblíž, se rozesmáli. Kedrigern se hned cítil o hodně lépe. Pak zamířil na hradby, aby se zamyslel nad tím, co slyšel, a znovu si prohlédl vyprahlou zemi venku. Byl to bezútěšný pohled. Uvnitř hradeb bylo všechno zelené a kvetoucí. Venku byla pustina podobná těm na severu. Kam až oko dohlédlo, rozkládala se žlutohnědá poušť, tu a tam zpestřená obláčkem prachu, jak se některý ubožák vydal s vědrem hledat trochu vody.

Když se po chvíli vrátil do své komnaty, Princezna stála u okna. Odložila knihu a zadívala se na stejnou pustinu. Zdálo se, že ji ten pohled netěší o nic víc než jejího manžela.

"Kdysi tam venku byly sady a vinice," řekl a přistoupil k ní.

"Sucho dokáže zničit všechno."

"To není jen suchem. Sucho nedokáže pokácet stromy, vytrhat pařezy a rozbořit vinice. To je práce člověka a byla vykonána docela nedávno." Kedrigern potřásl hlavou, odešel od okna a ulehl na postel.

"Co ses dozvěděl?" zeptala se ho jeho žena.

Pověděl jí o svém zklamání z Pundriana, o tom, co se dozvěděl v kuchyni a na chodbách, a pak řekl: "Zaslechl jsem pár slov o králově projektu. Nechal vystavět rezervoáry a přehrad, aby zajistil vodu pro své fontány a zahrady. Jsou takoví, kteří soudí, že veškeré dobrodiní deště shrábne on, a ne sedláci, a nelíbí se jim to." Chvíli ležel tiše a pak dodal:

"Byla by to ostuda přivolat déšť jen pro Pundrianovo soukromé potěšení. To jeho lid potřebuje pomoc."

"Teď jsi to ty, kdo je útlocitný," poznamenala.

"Vůbec ne, má drahá. Čaroděj má být objektivní. Soustředím se na úkol, nikoliv na zákazníka." Věcně si zamnul ruce a dodal: "A abych mohl náležitě splnit svůj úkol, potřebuji si prohlédnout plány těch přehrad a kanálů, které Jeho Veličenstvo král nechalo vykopat v posledních deseti letech. Pošlu pro ně okamžitě."

Smlouva byla předložena ještě téhož dne večer. Kedrigern byl ponořen do studia plánů, a tak ji přečetla Princezna. Byla prostá a jasná a psalo se v ní o plných šesti dnech deště nad královstvím Chamair. O jedinou minutu méně, jediný suchý interval a král bude zproštěn závazku vyplatit odměnu. Na druhé straně Pundrianovi sloužilo ke cti, že nabídl bonus sta zlatých korun za každý další den deště a přijal veškerou zodpovědnost za problémy, které by mohly nastat; přesto Princezna považovala předložení takového dokumentu čaroději formátu jejího manžela za urážku.

K jejímu překvapení se Kedrigern při čtení smlouvy nerozhněval ani trošku. Vlastně se zdálo, že se náramně baví, a to ji známo i naplnilo obavami. Nelíbila se jí představa, že bonus dokázal změnit jeho postoj vůči Pundrianovi, ale už to tak vypadalo. Kedrigern se zasmál, smlouvu podepsal a řekl, že král bude mít tolik deště, kolik chce, a jeho lord kancléř ještě víc, a to bylo vše.

Sotva načmáral pod smlouvu svůj podpis, vrátil se k mapám a diagramům, které měl rozprostřené na stole přes své knihy. "Sbalím to, abychom se mohli pustit do zaklínadla," řekl.

"Už teď? Zavázal ses přece, že pršet začne až zítra."

"Přivolání deště je náročné a komplikované kouzlo. Budu potřebovat tvou pomoc. Bude to pro tebe dobrá zkušenost. Jednou si to třeba budeš chtít zkusit sama."

"Řekla bych, že přivolávat déšť je hezká práce - pro klienta, který si to zaslouží."

"Navečeříme se tady nahoře a pak se hned dáme do práce. Zítra už bude lít jako z konve."

A lilo. Před polednem se obloha začala mračit a zvedl se jihozápadní vítr. Nebe získalo barvu olova a lidé k němu vzhlíželi s pocitem, v němž se mísilo očekávání s obavami. Chtěli, aby přšelo, a chtěli to moc, ale tohle byl déšť přivolaný magií a oni si nebyli jisti, co to pro ně bude znamenat. Mohl jim přinést plné studny a spokojeného krále. Mohlo pršet po celý rok a den a království mohlo být zaplaveno potopou. Mohlo se stát, že místo vody bude pršet oheň nebo perly nebo žáby. Nikdo si nemohl být ničím jist.

Déšť začal přesně v poledne jako úctyhodný lijavec a vydržel až do noci. Příštího dne znělo bubnování dešťových kapek na střechy ještě energičtěji a k večeru byla země pokryta stříbřitou mlhou dopadajících kapek. Z nebe padaly přivaly vody, která se valila ve stružkách po zemi.

Druhé noci déšť ještě získal na intenzitě. Ráno bylo šedé a zachmuřené a z oblohy padaly provazce dešťové vody, tvořící za okny souvislé záclony. V poledne se nijak nevyjasnilo a soumrak přišel brzy, ohlášen dalším zhoustnutím deště a zesílením bubnování kapek o střechy a dláždění.

Třetího dne si je Pundrian nechal zavolat. Obdařil Princeznu olejnatým úsměvem a řekl Kedrigernovi: "Odvedl jsi dobrou práci, čaroději. Byl jsem informován, že déšť je nejhustší právě nad mými cisternami, které jsou už z poloviny plné. Ještě tři dny a naplní se docela. V mých fontánách bude proudit voda, jak bylo naplánováno, a mé zahrady rozkvetou."

"Budeš mít další tři dny deště, Vaše Veličenstvo. A víc než jen to."

Pundrian se zatvářil zamyšleně. "O kolik víc?"

"Možné je všechno."

Pundrian se podíval na lorda kancléře. Také on se zatvářil zamyšleně. "Možná by bylo dobré si dodatečné dny deště ještě rozmyslet, Vaše Veličenstvo," řekl.

Pundrian se stále tvářil zamyšleně, ale neřekl nic.

"Byl to požadavek Vašeho Veličenstva, abych-" začal Kedrigern, ale Pundrian ho rozmrzele přerušil.

"Ano, ano, jsem si toho vědom."

"Ve smlouvě je klauzule, ve které se hovoří o bonusu."

"Já vím, čaroději!"

Lord kancléř se naklonil ke svému panovníkovi a zašeptal: "Vaše Veličenstvo převzalo plnou zodpovědnost."

"Jistě, samozřejmě že ano!" zaječel Pundrian. "Je to přece moje království, ne? A moje cisterny a moje fontány a můj déšť! Chci, aby mé cisterny byly plné, voda v mých fontánách proudila a vyluzovala příjemné zvuky, moje květinové záhony kvetly a moje rybníčky a jezírka se leskly na slunci! A tak se stane!"

Rozčílil se a všechny je vykázal z místnosti. Zpátky ve své komnatě se Kedrigern podíval z okna, očividně spokojen sám se sebou. Přšelo zase ještě o trochu silněji.

"Do tří dnů rezervoáry přetečou," řekl.

"A co sedláci? V nížinách už musí být povodně. Příliš mnoho deště může zničit všechno."

"Mohlo by, kdyby padal na pole. Ale slyšela jsi Pundriana. Všude jinde v království je déšť mnohem mírnější."

"Nevěděla jsem, že déšť se dá řídit tak přesně."

"Já to umím. Rolníci mají lehké mrholení s občasným lijákem. Ale král chtěl naplnit cisterny a bude je mít plné. Na chvíli." Spiklenecky na ni mrkl a spokojeně se zasmál.

"Ty něco víš," řekla Princezna.

"Samozřejmě."

Pátého dne byli Kedrigern a Princezna znovu pozváni ke králi a pozvání bylo tentokrát zdvořile naléhavé. Vlastně by se dalo říct, že mělo spíš povahu prosby. Pundrian a jeho lord kancléř už na ně čekali a oba vypadali mnohem méně sebevědomě než před několika dny.

"Dosti deště, čaroději. Musí to přestat," řekl Pundrian bez úvodu.

"Základní kouzlo přestane působit přesně zítra o půlnoci, Vaše Veličenstvo. V tu chvíli-"

"Co se stane v tu chvíli?"

"V tu chvíli začne účinkovat kouzlo na dodatečné dny, které si Jeho Veličenstvo vyžádalo. A kouzla toho druhu jsou nepředvídatelná."

V Pundrianově tváři zasvítla naděje. "Znamená to, že možná už žádný další déšť nebude?"

"Ach, ne. Déšť určitě bude. Ale kolik, to nemohu říct. Možná to bude dalších šest dní. Možná dvanáct. Nebo-"

"Ne! Déšť musí hned přestat!"

Kedrigern se zatvářil pochybovačně. Podíval se na Princeznu. Oba vážně zavrtěli hlavami. "Protikouzla jsou velice náročná záležitost, Vaše Veličenstvo."

"Ale vy se na protikouzla přece specializujete, ne?"

"Ano, ale tohle je komplikovaná záležitost. Protikouzlo proti vlastnímu kouzlu je vysoce-"

"Zvýším tvou odměnu!"

Kedrigern se zatvářil věčně. "Zdvojnásob ji a vyplat' mi ji okamžitě."

Pundrian zbrunátněl, ale ovládl se a řekl lordu kancléři: "Zavolej pokladníka."

Lord kancléř, který se po celou dobu ošíval a nervózně přešlapoval z nohy na nohu, řekl tichým, důvěrným hlasem:

"Vaše Veličenstvo, byla by to ode mne opovázlivost, kdybych je do pokladny doprovodil já sám?"

"Ano, ano, udělej to. Ale musíš zastavit déšť, čaroději!"

U masivních dveří královské pokladnice naznačil lord kancléř strážím, aby se vzdálily. Když spolu s Kedrigernem a Princeznou osaměl, řekl šeptem: "Potřebuji tvé služby, čaroději."

"Myslel jsem si, že je budeš potřebovat. Tvůj bratranec navrhoval celý systém královských cisteren a kanálů, že ano? A tvůj švagr byl pověřen jejich stavbou, pokud se nepletu."

"Oba jsou to schopní a spolehliví muži," řekl rychle lord kancléř. "Bohužel jim byl prodán nevhodný materiál."

"Tvým bratrancem z druhého kolene. Kolik jsi na tom vydělal?"

Po delší odmlce řekl lord kancléř takřka neslyšným hlasem: "Tři tisíce zlatých korun."

"A teď bys potřeboval něčí pomoc, aby ses dostal rychle a bez úhony z království, mám pravdu?"

Lord kancléř přikývl.

"Mám zatemňující kouzlo, které skvěle poslouží tvému účelu. Překryju jím celý tvůj klan."

Lord kancléř se rozzářil. "Skvělé! Skvělé!"

"Bude stát tři tisíce zlatých korun."

"To je nemožné! Zničí mě to!"

"Pokud se rychle neztratíš z Chammairu, budeš zničen mnohem definitivnějším způsobem. Kromě toho, tví rodinní příslušníci se na kouzlo mohou složit. Muž tvých schopností na tom patrně ještě vydělá. Ujednáno?"

Ozvalo se zaskřípání zubů a pak lord kancléř řekl hlasem překypujícím lítostí a hněvem: "Ano."

"Do hodiny přijď do mé komnaty i s penězi." Pak o krok ucouvl a pokynul lordu kancléři. "A nezapomínej, proč jsme sem přišli. Otevři pokladnici. Chci svou odměnu."

Když byl zpátky ve své komnatě za zavřenými dveřmi, řekl Kedrigern ledabylým tónem: "Člověk nemá nikdy podceňovat pomluvy služebnictva. Možná nejsou přesné do posledního detailu, ale v obecných rysech bývají často podivuhodně pravdivé."

"Z nich ses dozvěděl, že má lord kancléř prsty ve stavbě kanálů a přehrad?"

"Přesně tak." Kedrigern potěžkal pytel peněz, který představoval Pundrianovu odměnu, a řekl: "Můžeme začít balit.

Musíme být opatrní. Cesty budou blátivé a nechceme, aby naše knihy a ostatní věci došly úhony."

Odložil stranou malou modrou knihu. Princezna ji vzala, podívala se na ni a řekla: "To není tvůj odeklináč."

"Žádné odeklinadlo dělat nebudu."

"Dal jsi králi slovo, že déšť přestane zítra o půlnoci, a už jsi udělal kouzlo na dodatečné dny."

"Opravdu jsem ho udělal?"

"A ne snad?"

Kedrigern se zašklebil a zavrtěl hlavou. "Jakmile jsem si prohlédl plány odvodňovacích prací, byl jsem si naprosto jist, že šest dní vytrvalého deště bude stačit k tomu, abych dosáhl svého. A měl jsem pravdu."

Princezna zmateně rozhodila ruce. "Čeho jsi chtěl dosáhnout?"

"Obnovení původního stavu. S Chammairem jsem byl spokojený s takovým, jaký byl kdysi, a nelíbilo se mi, jak ho vede Pundrian. Je to hloupý muž a hloupý král, ale věřím, že někde v jeho nitru dřímá kousek prozíravosti jeho děda. Jakmile zapomene na ty hlouposti s fontánami a zahradami a získá kancléře, kterému se dá věřit, může z něj být docela slušný panovník."

"Možná že ano, ale stejně jsi mu dal deště, kolik chtěl, zatímco ostatnímu království se dostalo jen lehkého mrholení."

"Samozřejmě. Nejsem zemědělec, ale něco o náležité péči o půdu přece jen vím. Pole byla hrozně vyprahlá. Pořádný liják by nedokázala vstřebat. Takže jsem pro ně zařídil šestidenní mrholení, zatímco přebytečnou vodu zachytily cisterny. Až cisterny přetečou a nové přehrady se prolomí - což už se podle mého názoru děje - voda poteče postaru a zavlažování se vrátí k normálu."

"A to bude konec Pundrianových zahrad."

Kedrigern pokrčil rameny. "Může zkusit pěstovat skalničky."

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Kedrigern vzal modrou knihu a zalistoval v ní. "To bude lord kancléř. Ať jde dál - pokud s sebou nese tři tisíce zlatých korun. Udělám pro něj kouzlo, zatímco ty... Ne, mám lepší nápad." Podal Princeznu knihu a vykročil ke dveřím. "Já vyinkasuji peníze a ty uděláš kouzlo. Tak to bude mnohem příhodnější."

"Jak to myslíš?"

"Nu - já jsem přece ten chamtivý. Útlocitná jsi ty."

Dlouhý, krátký a vysoký

Někdo se blížil. Kedrigern si uvědomoval jeho - nebo její - přítomnost stejně, jako člověk cítí vzdálenou bouřku.

Prozatím nic nenaznačovalo, kdo nebo co by to mohlo být, ani proč, jak a odkud návštěvník přichází. Vlastně mu to bylo jedno. Chtěl jen, aby se zase vrátil - nebo vrátila, případně vrátilo - odkud přišel a zůstal tam.

Už více než sto let do jeho vilky v Horách tichého hromu nikdo nezabloudil a jen málo bylo těch, kteří ho vyhledali úmyslně. Těm, kdo tudy prošli na své cestě někam jinam - za deset let se takoví vyskytli možná jen dva nebo tři - obvykle stačil jediný vyděšený pohled na jeho příbytek, aby zrychlili a snažili se co nejrychleji dostat co nejdále od něj. Nikdo se nemohl nezávan přiblížit k jeho dveřím, aniž by se setkal se strašidelnými zjeveními a přízraky, které Kedrigerna chránily před okolním světem. Ty samy o sobě stačily zahnat většinu nevídaných návštěvníků - a přitom jim nahnat dost strachu, aby ho měli na rozdávaní. Pověst o strašidelném domě se rychle šířila a Kedrigerna už dlouho nikdo nerušil. Jenomže teď někdo přicházel, o tom se nedalo pochybovat. A Kedrigern necítil přítomnost strachu ani magie. Jeho vztek pomalu ustoupil zvědavosti.

Uplynul den a pořád se ještě nikdo neobjevil, ale pocit cizí přítomnosti zůstal. V noci pak zaslechl první zvuky, tiché a velice vzdálené, takže se daly jen těžko popsat a ještě hůře lokalizovat. Snažil se je identifikovat, ale marně, a brzy se ho znovu zmocnila rozmrzelost. Ten zvuk rozhodně nebyl magického původu, tím si byl jist. Byl v něm jistý rytmus, ale nebylo to dupání pochoduujícího vojska, vibrující hudba sfér, rohy Elfie ani ječivé kvílení vilích píšťal. Když se Kedrigern zaposlouchal velice pozorně, slyšel zemité dunění tu a tam přerušené kovovým zazvoněním, ale melodii nepoznával a ani nedokázal určit, který nástroj ji vyluzuje. Slyšel něco, co musela být slova, ale slova přidušená, jako by někdo mluvil za tlustou oponou.

Všechno rázem pochopil až druhé noci uprostřed usilovného naslouchání a prudce se posadil na posteli. Teď jasně slyšel zvonění krumpáčů a skřípání lopat, rytmus dobře secvičených horníků hloubících štolu i kusé rozmlouvání pracujících trpaslíků. Nestřetli se s jeho magickými strážci, protože se mu prokopávali pod zemí rovnou do sklepa. Takoví zkrátka byli trpaslíci: vždycky šli přímo k jádru věci.

Jen ať si přijdou, pomyslel si Kedrigern. Nenajdou nic než špínu a staré haraburdí. Jeho sklep, který se táhl daleko za půdorys domu do všech směrů a několika dimenzí, byl plný nejrůznějších blíž neurčitelných předmětů, které se tam za uplynulá staletí nahromadily. Většinu z nich přenesl Kedrigern z budoucnosti v době, kdy se ještě zajímal o časovou magii: lesklé kovové věci, často omotané jakýmsi podivnými kožnatými nitěmi a provazy, všechny naprosto neúčinné. Ani s pomocí magie je nepřinutil, aby něco dělaly. Pokud si je trpaslíci chtěli odnést, on jim v tom bránit nebude.

Pak ho něco napadlo a tiše se zachechtal. Nebude jim bránit, aby to udělali - když mu zaplatí. Přesvědčit trpaslíky o nesmírné ceně těch krámů a donutit je, aby je od něj odkoupili, bude spravedlivý trest za to, že se mu vloupali do domu a narušili jeho klid. Znovu se spokojeně pohroužil do spánku.

Zvuky se celý příští den přibližovaly a v noci už je slyšel přímo pod nohama. Kedrigern počkal, až se trpaslíci prokopou podlahou jeho sklepu. Z otvoru se vynořila špinavá ruka svírající lucernu a za ní ještě špinavější hlava, která se rozhlédla kolem a pak hlubokým hlasem oznámila někomu dole: "Jsme na místě, Vaše Veličenstvo."

To vzbudilo čarodějův zájem. Pokud se jej chystal navštívit trpasličí král osobně, znamenalo to, že se jedná o záležitost značné důležitosti. Trpasličí králové nezaskakovali jen tak na kus řeči.

Z díry se teď ozývaly tlumené zvuky vzrušené výměny názorů, nemotorného pohybu, vztekly křik, výbuch smíchu, další křik, rána a konečně se z ní vynořili další dva trpaslíci a zaujali pozice po obou stranách otvoru. Byli to malí mužiči stavění solidně jako kmen stromu a v rukou svírali nebezpečně vyhlížející oboustranně broušené sekery. Kdyby se postavili vedle čaroděje, sahali by mu právě pod opasek, a na sobě měli stejné kalhoty, kabátce a kápě s královským erbem vlevo na prsou - tam, kde jim bilo srdce. Rysy jejich značně zarostlých obličejů byly pozoruhodně podobné.

"Víte určitě, že je to čarodějův sklep?" ozval se hluboký hlas z nitra výkopu.

"Těžko říct, Vaše Veličenstvo. Jak by měl takový čarodějnický sklep vypadat?" zeptal se jeden trpaslík.

"Jak to mám asi vědět? Samá pavučina, řekl bych, taky spousta prachu a nejrůznějšího harampádí."

Trpaslík zvedl lucernu vysoko nad hlavu, rozhlédl se a řekl: "V tom případě jsme určitě na místě, Vaše Veličenstvo."

Z díry se s hekáním a funěním vynořil další trpaslík. Značně se podobal předchozím dvěma, až na to, že měl šarlatově rudý plášť, prostou zlatou korunu a byl o fous vyšší než oni. Zatímco ostatní dva odstraňovali z jeho vladařského pláště špínu a prach, Kedrigern se vynořil ze svého úkrytu. Lusknutím prstů vyvolal oslňující světlo - čistě pro efekt - a pronesl dunivým hlasem: "Kdo se opovažuje rušit čaroděje z Hor tichého hromu?"

Oba trpaslíci se sekerami se okamžitě postavili před svého krále a pozvedli zbraně.

"Cožpak nemáte ani špetku vychování?" zahřimal čaroděj. "Jako by nestačilo, že jste se mi vloupali do domu. Teď mi ještě vyhrožujete zbraněmi. Okamžitě je skloňte, nebo budete své pošetilosti trpce litovat."

Oba trpaslíci si vyměnili tázavé pohledy a pak se podívali na krále, který zavrčel: "Bileve! Suleve! Skloňte zbraně. Není jich třeba. Jsme na místě." Pak je odstrčil stranou, přistoupil ke Kedrigernovi a představil se. "Jsem Acmax, král trpaslíků. Přicházím v nanejvýš naléhavé záležitosti."

Kedrigern o poznání vlídněji řekl: "Přišel jsi nakoupit něco z drahocenných a vzácných artefaktů, které jsem tu shromáždil? To, co vidíš kolem sebe, je jen malý vzorek." Rozmáchlými gesty ukázal na hromady krámů po celém sklepe.

"Mluvil jsem o nanejvýš naléhavé záležitosti, ne o nakupování. Potřebuji pomoc. Kolik za ni chceš?"

"Co máš za problém?"

"V tuto chvíli je můj hlavní problém hlad a žízeň, které mě po všem tom kopání pochopitelně souží. Co kdybys mně a mým strážím nabídl něco k snědku?"

"Tohle je dům čaroděje, ne zájezdní hostinec."

"Jsme tady v obchodní záležitosti. Nemůžeme ji projednávat s prázdnými žaludky," namítl král.

Kedrigern se do role hostitele nijak nehrnul, ale na druhé straně mu bylo jasné, že obchodní záležitosti se nejlépe projednávají u jídla a pití. Kromě toho cítil, že by si také něco menšího dal. Přísně si krále změřil a řekl: "Zkusím něco připravit. Pojdte nahoru, Vaše Veličenstvo."

"Ale není tam plno světla a slunečního jasu, že ne? My slunce příliš nemilujeme," odpověděl král. Bilevův a Sulevův výraz jeho slova potvrzoval.

"Je krátce po půlnoci. Slunečního svitu se rozhodně bát nemusíte."

"Dobře. Tam dole člověk lehce ztratí pojem o čase a vynoří se na povrch klidně uprostřed dne. Odporná věc, to slunce."

"Slyšel jsem, že si ho někteří lidé docela pochvalují."

"Trpaslíci rozhodně ne. Suleve, propusť kopáče. Už je nebudeme potřebovat."

Jeden z trpaslíků zase zmizel v díře. Zdola se ozval zvuk tichého rozhovoru a pak písně, která se postupně vzdalovala, až utichla docela.

"Mimochodem, Vaše Veličenstvo," zeptal se Kedrigern, když vycházeli po schodech nahoru. "Necítili jste nic, když jste se sem blížili? Neobvyklé zjevy nebo zvuky? Nepříjemný mrazivý pocit nebo něco takového?"

Trpaslíci se po sobě tázavě podívali a Acmax řekl: "Když jsme se dostali pod tvůj dům, cítili jsme odporný puch, ale to je asi tak všechno."

"Potřebovalo by to tu pořádně vyčistit, tak je to," zabručel Bilev.

"Moje vilka je jak se patří čistá a udržovaná. Rozhodně nepáchne," ohradil se Kedrigern dotčeně.

"Nechci tě urážet, čaroději. Jsme tady kvůli dohodě, ne nadávkám. Čistě obchodně. Tak je to," řekl král.

Kedrigern přijal jeho slova za bernou minci. Jeho zkušenosti s trpaslíky byly omezené, ale byl si dobře vědom, jaké pověsti se těší. A tohle nebyli obyvatelé povrchu země, ale praví podzemní trpaslíci, povahou pevní a neochvějní jako skála, pod kterou žili a kutali.

Byli to mistrovští řemeslníci, kteří tvrdě pracovali a totéž očekávali od ostatních, proto byli těmi, kdo tak nečinili, často pomlouvání. Měli rádi zlato a lesklé šperky stejně jako temná místa ukrytá před sluncem. V řešení svých záležitostí vykazovali asi tolik pružnosti jako lodní kotva. O podzemních trpaslících se rozhodně nedalo říct, že by oplývali smyslem pro humor.

Jejich strohost však vyvažovala jejich spolehlivost, bezpodmínečné dodržování závazků a slibů a promptní placení za dobře vykonanou práci. Trpaslíci byli zákazníci, které nebylo snadné uspokojit, ale člověk alespoň vždycky věděl, jak si s nimi stojí.

"Tak se tedy začněme dohadovat," prohlásil čaroděj.

"A co jídlo a pití?"

"To bude součástí dohadování, Vaše Veličenstvo."

Acmax na něj uznale pohlédl a přikývl. "Máš nějakou pěknou stinnou místnost, kde bychom si mohli promluvit?"

"Můžeme jít do mé pracovny. Jen tady chvíli počkejte a já připravím nějaké malé občerstvení."

Když o něco později dorazili do čarodějovy pracovny, přiměřeně temné místnosti osvětlené jen jedinou svící, Kedrigern pokynul svým hostům, aby se posadili, a položil před ně podnos a džbán slabého piva. Král vyšplhal na židli jako dítě na tatkovovo místo a pohodlně se na ní uvelebil s nohama volně se klátícíma ve vzduchu. Kedrigern se posadil proti němu.

"Spusť. Máš mou plnou pozornost," řekl a zdvořile se uklonil.

"Nejprve se najíme," prohlásil král a sáhl po korbeli a největším krajíci chleba s máslem. Sulev a Bilev následovali jeho příkladu a nějaký čas se ozývalo jen hromadné žvýkání a polykání. Když byl podnos, korbele i džbán prázdný, král si otřel ústa hřbetem ruky a řekl: "Můj opasek byl ukraden. Chci ho zpátky."

To bylo poněkud stručné vylíčení velice vážného problému. Trpasličí opasek byl rodinným dědictvím, odznakem společenského postavení a pracovního zařazení. V případě krále to byl rovněž symbol jeho autority a zdroj mocné magie. Kterýkoliv trpaslík by nesl ztrátu opasku velice těžce. Zpočátku by zuřil a dělal si starosti. Pak by pomalu začal ztrácet sílu. Den ode dne by slábl, zatímco by jeho zoufalství sílilo, a nakonec by se úplně usoužil.

"To je práce pro vrchního šerifa. Já jsem čaroděj."

"Nosil jsem opasek samotného velkého krále Urffa. Byl to mocný magický předmět. Šerif tady nic nesvede. Tohle je práce pro čaroděje."

"V tom případě si najdi jiného čaroděje. Já už nepraktikuji. Už je to dávno, co jsem odešel na odpočinek."

"Nechci jiného čaroděje. Ty jsi nejlepší."

To se sice hezky poslouchalo, ale Kedrigern neměl v úmyslu nechat se přesvědčit lichotkami, aby vzal obtížnou práci pro obtížného klienta. Také to králi řekl.

"Trpaslíci nelichotí," opáčil Acmax.

Kedrigern o jeho prohlášení chvíli uvažoval, a když dospěl k názoru, že je to pravda, řekl: "Chci slyšet podrobnosti."

"Už jsem všechno řekl."

Kedrigern se zamračil. "Informoval jsi mne pouze o třech skutečnostech, z nichž druhá byla zřejmá, hned jak jsi mi vyjevil první, zatímco třetí svědčí o naprosté nezbytnosti tvé spolupráce."

"Nemám, co bych dodal."

Kedrigern jen mávl rukou a řekl: "Jak ten opasek vypadal? Byl vyrobený z kůže? Z plátna? Z hedvábí? Z provazu? Ze

zlatého řetězu? Z dračí kůže? Byl snad tkaný? Nebo pletený? Byl široký? Úzký? Tlustý? Tenký? Je pestrobarevný, bohatě zdobený, vykládaný kovem?"

"Něco takového," odpověděl Acmax. "Je to prostě opasek. Obyčejný starý opasek s obyčejnou mosaznou sponou."

"A jakou magii vlád?"

"Umožňoval Jeho Veličenstvu procházet zdí, být neviditelný, měnit podobu a léčit bolesti uší a zad," řekl Bilev.

"Také mu pomáhal vidět ve tmě," dodal Sulev.

"A nemusel jsem gestikulovat nebo ho nějak zaklínat, aby udělal, co potřebuji," řekl Acmax.

Kedrigern pomalu přikývl. "A jsi si jistý, že neleží někde v koutě, jenom je neviditelný?"

"Můj opasek není neviditelný, pokud mu to já nepřikážu. Tohle je vážná věc, čaroději. Opasek krále Urffa by mohl ve špatných rukou způsobit mnoho zlého trpaslíkům i netrpaslíkům."

Kedrigerna okamžitě napadla příhodná otázka, ale spolkl ji a raději se zeptal: "Máš představu, kdo ho mohl ukrást? Nebo jak, případně proč?"

"Byl bych tady, kdyby tomu tak bylo?" opáčil Acmax rozmrzele. "Všechno, co vím, je, že zmizel."

"Určitě mi alespoň můžeš říct kdy."

"Když jsem šel před šesti dny spát, pověsil jsem si ho na čelo postele. Ráno jsem se probudil a byl pryč. To je všechno, co vím."

"Měl jsi za mnou přijít okamžitě."

"Chodba, kterou jsme sem museli prokopat, nebyla krátká."

Kedrigern hodnou chvíli mlčel a pak řekl: "Neposkytl jsi mi mnoho vodítek."

"Jsi přece čaroděj, ne? K čemu potřebuješ vodítka?" opáčil Acmax. "Uděláš prostě nějaké kouzlo, nebo co, a ztracená věc se najde. To vědí všichni."

"Pak se všichni mýlí. Pokud si vzpomínám, říkal jsi, že tady mluvíme o mocné magii. Je jistý rozdíl mezi polapením obyčejného zloděje a někoho, kdo má opasek, který mu umožňuje procházet zdmi a být neviditelný."

"A také léčí bolesti uší," ozval se Bilev.

"A bolesti zad. S mým strejdou Strumffem udělal hotové divy," dodal Sulev.

"To mě těší. Mnohem raději bych ale slyšel něco, co by mi pomohlo v pátrání po tom opasku."

"Je to na tebe příliš těžké, co?" řekl Acmax. Pak se otočil k Sulevovi a dodal: "Vzpomínáš, co jsem ti říkal? ‚S tímhle si Kedrigern neporadí,‘ to jsem říkal. ‚Přesahuje to jeho schopnosti,‘ říkal jsem. Vzpomínáš?"

"Říkal jsi to. Vzpomínám si," přikývl Sulev.

"Ještě jsem se nesetkal s úkolem, který by byl na mě příliš těžký," odpověděl Kedrigern mrazivě. "A jelikož nikdy nezklamal, je můj čas patřičně drahý. Za nedůstojné honoráře nepracuji."

"Podle toho, co jsme slyšeli, nepracuješ vůbec," odsekl Acmax.

Kedrigern se na něho zamračil. "Už je to dávno, co jsem odešel na odpočinek. Nyní pracuji, jen když se mi chce a pro koho chci, a mně se chce velice zřídka."

Acmax si spokojeně zamnul ruce. "Teď mluvíš jako opravdový čaroděj. Najdi mi můj opasek a já ti dám diamant velký jako tvůj palec."

"Vybroušený?"

"Vybroušený a vyleštěný."

"A dostanu ho z ruky do ruky za opasek?"

"Přesně tak."

Kedrigern vstal a napřáhl ruku. Acmax se jí chopil a čaroděj řekl: "Takže jsme domluveni. Budu si chtít prohlédnout místo, odkud se opasek ztratil."

"Pak neztrácejme čas," odpověděl Acmax a seskočil na zem. "Výrazíme hned po jídle."

"Už jsi jedl."

"Krajíc chleba s máslem. To není jídlo pro krále a jeho stráž. Budeme mít hlad."

"No dobře. Tak se teď najíme a vyrazíme ráno, hned jak se poradím se svými knihami."

"Na co knihy? Už jsem ti řekl všechno, co potřebuješ vědět."

Kedrigern si založil ruce a s výrazem, který považoval za maximálně čarodějnický a zlověstný, prohlásil: "Já rozhoduji o tom, co potřebuji vědět. Vyrazíme ráno."

"A kde podle tebe budu spát?" zvolal Acmax. "Jestli ti to ještě nedošlo, hostíš tady královskou návštěvu."

"Spí si, kde chceš. Myslím, že sklep ti bude vyhovovat nejlépe. Je příjemný a tmavý, plný zajímavých a velice cenných předmětů."

"Nech se s těmi svými cennými předměty vycpat. Raději hled, abychom ráno vyrazili co nejdříve. Každá vteřina je důležitá. A teď to jídlo."

Jejich odchod se poněkud zdržel neshodami v cestovních plánech. Trpaslíci, kteří neměli rádi sluneční světlo a otevřená prostranství, trvali na tom, že se vrátí chodbou, kterou vykopali; čaroděj, kterému se zase ani trochu nechťelo putovat bůh ví kolik mil v předklonu a potmě, chtěl naproti tomu jet na koni. Nakonec se dohodli, že se rozdělí a setkají se až u jeskyně, odkud už může čaroděj dojít vzpřímeně až do velké síně krále Acmaxe.

Kedrigern jel volným tempem. Cesta byla toho dne nezvykle rušná a lidí postupem času ještě přibývalo. Kolem poledne už si připadal jako člen procesí a prodíral se dopředu jen velice pomalu. Cestování bylo dost zlé i na volných cestách, ale za těchto podmínek bylo prostě nesnesitelné. Otázal se na příčinu současného stavu spolupoutníka, který vedl těžce naloženého osla, a ten mu pověděl, že se nedaleko koná místní trh. Kupci i zákazníci se na něj sjíždějí ze široka daleka.

Přestože Kedrigern davy a cestování ve všech podobách přímo nenáviděl, tahle novina jej docela potěšila. Trhy nepřitahovaly jen kupce a zákazníky, ale byly i oblíbeným lovištěm všemožných zlodějů a kapsářů, stejně jako příslušníků jiných protizákonných řemesel - vhodné místo k setkání s někým, kdo ukradl opasek trpasličího krále nebo o něm alespoň ví. Proto se rozhodl, že se na trh podívá.

Že by ho lidé odhalili jako čaroděje, se neobával. Jako vždycky měl na sobě obyčejné šaty - čarodějnická paráda pro něj nebyla - takže se mohl snadno vydávat za úspěšného kupce, vyhledávaného řemeslníka nebo nějakého menšího úředníka.

Svého koně umístil do starého hotelu a pěšky se vydal na výzvědy. Na trhu toho bylo hodně k vidění a ještě více k slyšení. Obě strany široké blátivé cesty lemovaly pestře pomalované boudy. Žongléři, akrobati, bradýři, mimové, polykači ohně, potulní pěvci, tanečníci a hudebníci, prodáváci mastí a lektvarů - ti všichni se předstihovali ve snaze získat pozornost procházejícího davu, upoutat jeho pohledy a vyloudit z něj obdivné výkřiky. Pandemonium hlasů slibovalo ukázky úžasné síly a zručnosti, nepředstavitelné rozkoše, příležitosti k okamžitému zbohatnutí i zázračné léky. Ze stanů ranhojičů a zubařů se ozýval žalostný křik a úpění. Pištění a vrzání staříckých hudebních nástrojů se mísilo s unavenými hlasy písničkářů. Výkřiky úžasu a radosti, ale často i vzteku, zaznívaly ze všech stran.

Kousek od konce široké cesty byl dav nejhustší a nejhluchnější. Byla tu postavena chatrná dřevěná ohrada. U její úzké branky stál vysoký muž a vykřikoval: "Tři hody za penny! Srazte obra na kolena a vyhrajete husu! Tři hody jen za penny!"

To vše probudilo Kedrigernovu zvědavost. Věděl, že v této části království se nevyskytuje mnoho obrů a žádný z nich by se nikdy nenechal kamenovat vesničany bez ohledu na to, jak dobře by mu platili. Obři mají svou hrdost.

Zaplatil tedy penny, prodral se do přední řady a se zájmem si prohlížel obra připoutaného řetězem ke kůlu uprostřed arény. Krčil se před kameny, které na něj dopadaly ze všech stran, ale při jeho velikosti to nebylo snadné. Byl už samá modřina a na několika místech krvácel. Jeho utrpení jako by pobízelo zákazníky k stále větší ukrutnosti. Pak obr na okamžik vzlédl, a než si zase stačil přikrýt obličej před letícími kameny, Kedrigern v něm poznal starého známého.

Ossomore byl plachý a mírumilovný obr, vegetarián, který rád hrál na flétnu a vyřezával, bydlel v ústraní a nikdy nikoho neobtěžoval. Rozhodně si nezasloužil, aby se k němu lidé chovali tímto způsobem.

Je běžným a nešťastným předsudkem - kterým Kedrigern nikdy netrpěl - že inteligence je nepřímo úměrná velikosti. Jak praví pořekadlo rozšířené mezi vesnickým lidem, čím menší, tím chytřejší, čím větší, tím tupější.

Trpaslíci z této lidové pověry těžili díky tomu, že napodobovali svoje blízké příbuzné, gnómy. Ti se vyjadřovali tak tajemně, že jim většinou vůbec nikdo nerozuměl. Před cizinci předstírali, že se dorozumívají pomocí jakéhosi obrazného jazyka. Výroky jako 'když ptáci zpívají lasičce, nenos matčin klobouk' jsou ve své podstatě čiročiré nesmysly, ale když jsou pronášeny vážným hlubokým hlasem, doprovázeny spikleneckým mrknutím a souhlasným mumláním ostatních trpaslíků, mohou vzbudit iluzi skryté moudrosti. Nikomu sice nic neřeknou, ale všichni mají pocit, že by měly. A trpaslíci si jimi během staletí zajistili naprosto nezaslouženou pověst mudrců.

Na druhé straně obři jsou obvykle považováni za pomalé, těžkopádné halamy jen o málo chytřejší než dobytek, a navíc neustále špatně naladěné a náchylné k násilnostem. Ve skutečnosti je fyzická velikost většinou doprovázena velikostí duševní a tolerancí k ostatním bytostem. Obři jsou obvykle velice slušní a často skvělí společníci. Mnozí jsou skutečně sečtělí a dokážou vtipně konverzovat o nejrůznějších tématech. Ale protože jsou sebekritičtí a mluví, jen když mají co říct, a jelikož mají od přírody silné hlasy a ve světě přizpůsobeném lidským rozměrům se pohybují poněkud nešikovně, vysloužili si pověst tupců a neotesanců. To časem vedlo až k jejich perzekuci a vzájemné nedůvěře, která ještě více prohlubovala propast mezi obry a lidmi.

Kedrigern měl to štěstí, že se v minulosti spřátelil s několika moudrými a dobrosrdečnými obry, takže si na ně jako na druh mohl udělat vlastní názor. Samozřejmě se setkal i s několika zlými, ale obecně měl za to, že mezi obry je méně 'černých ovcí' než třeba mezi rytíři, učiteli nebo čaroději.

Tak či tak, nemohl nečinně přihlížet, jak je bezmocný tvor, ať už velký, nebo malý, kamenován ječícím davem vesnických balíků a rozjívěných dětí. Aby tomu učinil přítrž, ukázal dvěma prsty levé ruky na řetěz na obrově kotníku a zamumlal příslušnou frázi. Řetěz se s hlasitým zařinčením rozpadl na kusy.

V aréně náhle zavládlo naprosté ticho. Obr se podíval na přetřesený řetěz. Pak radostně zavýskal, vstal, sebral hrst kamení a začal je s velkou silou a přesností metat zpět na své mučitele. Aréna se rychle vyčistila a obr vyrazil ven, prodral se davem a s veselým smíchem se rozběhl k blízkému lesu.

Sotva zmizel z dohledu, z kůlny za arénou se vynořili tři muži vyzbrojení obušky, kterými divoce mávali a přitom pokřikovali: "Za ním! Přivlečte ho zpátky! Zachraňte ženy a děti! Vražda! Anarchie!"

Jejich povykování však nikoho nezajímalo. Sotva se obr osvobodil, vrhači kamení se rozptýlili v davu a už si hledali jinou zábavu. Chtěli se bavit, ne riskovat život. Házet kamením po bezmocném obrově byla legrace, ale pronásledovat ho, když se mohl a patrně i mínil bránit, to bylo něco jiného. Brzy si to uvědomili i tři muži s obuškami a zmlkli. Vypadali dost podobně - byli šilhaví, hubení a zachmuření. Kedrigern byl jediný ze shromážděných lidí, kdo ještě neodešel, a tak ho jeden z trojice oslovil.

"Takový už je dav, pane. Zbabělci jsou to, do jednoho, věřte mi. Klidně nechají divokého obra, aby vyvraždil jejich vesnici."

"Aby ničil, plenil a hubil jim ovce a dobytek," dodal druhý muž.

"A loupil jim děti," přisadil si třetí.

Kedrigern si dobře všiml dětí přítomných v davu. Pochyboval, že by byť obr na pokraji smrti hladem mohl být tak zoufalý, aby uloupil něco takového, ale nahlas řekl: "Vy jste majitelé, chyt'te si ho sami."

"To jsme, pane. Ale pronásledovat ho jen ve třech je velice nebezpečné a obtížné."

"Přesto to však podniknete?" zeptal se Kedrigern s předstíraným úžasem.

"Najdeme ho. Přemůžeme ho. Dáme mu co proto."

"Ušetříme mu lekci, na kterou jen tak nezapomene."

"Donutíme ho zaplatit za všechny jeho zločiny."

"Ve veřejném zájmu."

"Pro klid a bezpečí slušných lidí."

Ještě chvíli si takhle vzájemně blahopřáli ke svému hrdinství a oddanosti obecnému blahu, až si jeden z nich konečně povzděchl a řekl: "Co naplat, příznějme si to. Už ho nikdy neuvidíme." Následovalo krátké zamyšlené ticho a pak muž dodal: "Takže se vrátíme ke svému starému podniku, chlapi." Vyměnili si spiklenecké pohledy a Kedrigerna nijak nepřekvapilo, když na ně odpověděli přikývnutím. Všechny oči se pak obrátily na něj. Ten, který promluvil jako poslední, řekl úlisně: "Jste odvážný muž, pane."

"To tedy rozhodně jste. Zachoval jste se jako skutečný hrdina," přidal se druhý.

První dodal: "A vypadáte jako světasnalý člověk. Podnikavý typ." Významně si zaťukal na čelo.

"Muž, který si rozhodně nenechá proklouznout příležitost mezi prsty," řekl třetí a spiklenecky mrkl.

"Muž, který pozná svou šanci přijít k bohatství," zašklebil se úlisně druhý a palcem a ukazováčkem předvedl všeobecně srozumitelné gesto hamížnosti.

Kedrigern je odhadl správně. Byli to přesně ti lidé, se kterými se tu doufal setkat. Vynasnažil se netvářit se příliš bystře a řekl: "No, nechci se chlubit, ale když jde o obchod, není snadné mě napálit. Ovšem ve vši počestnosti, jestli rozumíte." Významně se zašklebil a dodal: "V mezích možností."

Všichni čtyři se rozesmáli a začali se pošťuchovat do žeber jako staří kumpáni. "Možná si tu a tam zákon trochu přizpůsobím, ale nikdy ho neporušuji," pokračoval Kedrigern, který ztlil hlas a pohledem tkl z jednoho muže na druhého. "Takže jestli jste náhodou natrefili na něco, co by se dalo prodat za dobrou cenu - nebo jestli znáte někoho, kdo to má - možná že bychom se mohli dohodnout na vzájemně výhodné spolupráci."

"Možná bychom měli jednu maličkost, která by vás mohla zajímat," řekl jeden z mužů a jeho společníci okamžitě spustili křik: "Ne! Ne palčák! Palčák prodat nesmíme!"

"Jaký palčák?" zeptal se Kedrigern.

"Kouzelný zlatodějný palčák. Pokaždé, když si ho natáhnete na ruku, najdete v něm zlaták. Ale mí společníci nechtějí -"

"Takový už jeden mám," skočil mu do řeči Kedrigern. "Koupil jsem ho včera."

"A funguje?" zvolali všichni tři jednohlasně.

"Ještě jsem neměl příležitost ho vyzkoušet. Řekli mi, že bude fungovat jen pod mou vlastní střechou. To je takové bezpečnostní opatření, víte?"

"Pod jeho vlastní střechou. To si musíme zapamatovat," zamumlal třetí muž. Ostatní souhlasně přikývli.

"Blahopřejeme vám, pane. To se vám podařilo skvělý obchod," řekl první a zamnul si ruce.

"Vždycky jsem připraven uskutečnit další. Co nabízíte vy, pánové?"

"A co byste chtěl?"

Kedrigern se na okamžik zamyslel. "Potřeboval bych něco, co by mi umožňovalo procházet zdmi, být neviditelný, měnit podobu a vidět ve tmě. A taky léčit bolesti uší a zad."

"To bych potřeboval taky," zabručel jeden z mužů.

"A nemyslím kouzla nebo zaklínadla," pokračoval Kedrigern. "Ty se snadno zapomínají. Ani žádné prsteny nebo hůlky. Nic, co bych mohl ztratit, nebo co by mi mohli ukrást. Potřeboval bych něco jednoduchého. Něco na pohled úplně obyčejného, jako třeba... řekněme... hmm, opasek."

Návnada byla nastražena. Ke Kedrigernově smutku však tři výtečníci nezabrali. "O něčem takovém jsme jaktěživ neslyšeli," řekl první z nich. "Ale máme spoustu jiného zboží. Když nám věnujete hodinku a prohlédnete si náš sklad, určitě vám nabídneme něco, co vás bude zajímat."

"Možná Čapku moudrosti."

"Nebo Sedmimílové boty. Máme pár zrovna ve vaší velikosti."

"Nemám čas prohrabovat se nějakým skladem. Copak neznáte někoho, kdo by mi mohl vyhovět? To je to tak těžké?"

Lidi přece chtějí prodávat, ne? Když je člověk ochoten zaplatit, měl by dostat všechno, co chce," řekl Kedrigern, vytáhl měšec a tázavě se na ně podíval.

"V tom máte absolutní pravdu, pane. Dejte nám chvíličku, abychom se poradili. Určitě najdeme něco právě pro vás," prohlásil první muž.

On a jeho kumpáni poodstoupili a začali se dohadovat, přičemž často pokukovali po Kedrigernovi, který dělal, co uměl, aby vypadal nafoukaně a pošetile. Dobře věděl, co ti tři zamýšlejí, a tak využil času k rychlému ochrannému zaklínadlu. O chvíli později se muži přestali hádat a vrátili se k němu. Jejich vůdce řekl s úsměvem: "Známe člověka, který vám může pomoci. Ale je velice plachý. Neraď obchoduje na veřejnosti, jestli mi rozumíte. Takže kdybyste se s námi obtěžoval do naší kanceláře..." řekl a pokynul tím směrem.

Kedrigern je beze slova následoval, a jakmile se ocitli za provizorní ohradou arény a z dohledu davu, tři výtečníci si začali vyhrnovat rukávy a potěžkávat obušky. Ten s úsměvem na tváři řekl: "Vyřešíme to rychle, starouši. Dej nám svůj měšec a my ti -"

Jeho komplicové nečekali, až dokončí svou nabídku, a pouze zaklínadlo ochránilo Kedrigerna před jejich zuřivým útokem. Ucítil jemný dotek na hlavě, jako by se mu o ni oťel padající list; obušek, který ho dloubl do břicha, necítil vůbec. Pak vyslovil další zaklínadlo.

Ve stejném okamžiku, kdy tři útočníci zjistili, že na něho jejich rány nepůsobí, nastal v jejich situaci překvapivý zvrat. Obušky jim vyletěly z rukou a začaly je zuřivě vyplácet: bily je do hlavy, přes záda, ruce i nohy, dloubaly je do žeber i do břicha tak rychle, že nestačili uhýbat. Čaroděj se spokojeně díval na tu ukázkou prosazování spravedlnosti v praxi.

Když ničemové začali hlasitě sténat a prosit o milost, odvolal obušky a zahřimal: "A teď mi řekněte všechno, co víte o oběhu ukradeného zboží v téhle oblasti. Do všech podrobností, prosil bych."

Věděli toho hodně, ale nic, co by Kedrigernovi pomohlo s řešením jeho problému. Navzdory cíleným dotazům podpořeným občasnou ránou obuškem mu nedokázali říct vůbec nic o trpaslicích, jejich králi, jeho opasku a zloději, který ho okradl. Zapísal se tak srdceryvně, že jim čaroděj uvěřil. Znechuceně jim uštědřil několik posledních ran na cestu a pak je nechal jít.

Kedrigern neviděl důvod, proč by se měl ještě zdržovat na trhu. Pokud o Acmaxově opasku nic nevěděli ti tři, nebylo pravděpodobné, že by mu někdo jiný mohl poskytnout jakoukoliv užitečnou informaci. Přesto svůj čas úplně nepromarnil: osvobodil nešťastného obra a současně udělal něco pro bezpečnost ostatních návštěvníků. Bohužel, právě teď se po něm nechtělo, aby zachraňoval obry a vesničany před ničemy s obušky, ale aby vypátral ztracený opasek trpasličího krále a o něm stále nevěděl vůbec nic.

Nakonec si vyzvedl svého koně a pokračoval v cestě přes les. Hluk tržiště za ním brzy utichl. Pomalu projížděl pod korunami stromů a naslouchal zpěvu ptáků. Zhruba o hodinu později mu kručení v žaludku připomnělo, že od svého odjezdu z vilky v Horách tichého hromu nic nejedl. Proto zastavil u potůčku, vytáhl z vaku chléb a sýr a posadil se do trávy u cesty, aby si odpočinul.

Šeleštění v křoví jej upozornilo, že není sám. Rychle obnovil své ochranné zaklínadlo a zavola: "Ať jsi, kdo jsi, vyjdi ven, abych si tě mohl prohlédnout!"

Na opačné straně cesty se ozvalo hlasitější šeleštění a praskot a pak z lesa vystoupila vysoká postava. Vlastně velice vysoká postava. Byl to zachráněný obr.

"Kedrigerne!" zvolal radostně. "Myslel jsem si, že jsem tě tam zahlédl... Tak to ty jsi mě vysvobodil."

"Copak bych mohl nechat starého přítele v takové kaši, Ossomore? Pojď a najež se se mnou. Určitě umíráš hladu."

Obr se vrhl na obsah Kedrigernova vaku s apetytem odpovídajícím jeho velikosti. Když snědl všechno do posledního drobků, blaženě ulehl do trávy, řhl si a řekl: "Skvělé. Velice chutné. Nemáš ještě?"

"Ani sousto. Máš zdravou chuť k jídlu, Ossomore."

"Tohle bylo moje první jídlo za dva dny. Ti tři se mnou zacházeli velice špatně."

"Už za to zaplatili. Jak ses vůbec mohl zaplést s někým takovým? Vzpomínám si, že sis v minulosti vybíral přátele uvážlivěji."

"Přátelé? Ti tři? Nikdy! Ach, byl jsem tak hloupý. Naivní. Důvěřivý. To je můj problém, Kedrigerne - každému skočím na špek. Ten úlisný Zekko... zasloužil jsem si všechno, co se mi stalo. Získal jsem cennou zkušenost," řekl obr. Chvilí ležel mlčky, pak se podíval na čaroděje a zeptal se: "Co se vlastně stalo s těmi třemi švindlíři? Obrátil se dav proti nim? Roztrhal je na kusy?"

"Postaral jsem se o ně osobně."

"A co jsi jim udělal? Doufám, že to hodně bolelo."

Kedrigern mu vylíčil svoje setkání se třemi výtečníky a přitom se vyhnul všem zmínek o pravém účelu své výpravy. Když skončil, řekl: "Teď mi musíš vyprávět, jak ses jim dostal do rukou. Vzpomínám si, že jsi mluvil o někom, kdo se jmenuje Zekko."

"Jak už jsem říkal, za všechno může moje hloupost a naivita. Uvěřil jsem zrádnému trpaslíkovi, a tak jsem se ocitl v zajetí těch tří nemilosrdných ničemů."

"Takže Zekko je trpaslík," řekl Kedrigern.

"Vzdálený příbuzný krále trpaslíků - tak to o sobě alespoň tvrdil. To on mě jim prodal. Přisahal, že mě může udělat neviditelným, a já jsem mu uvěřil. Ten prohnaný malý ďáblík! Jakmile jsem si to na sebe vzal, začal se rozhlížet a křičet: 'Kam jsi zmizel? Obr se ztratil!' Dokonce mi klopytl přes nohu a narazil do mě. Dokonale mě dostal. Myslel jsem si, že když jsem neviditelný, nemusím se ničeho bát, a usnul jsem přímo u cesty. Když jsem se probudil, měl jsem nohy i ruce svázané, na hlavě jsem měl obrovskou bouli a ti tři se domlouvali, že mě budou za peníze ukazovat na tržištích. Snažil jsem se je přesvědčit, že jsem neviditelný, ale nevěřili mi."

Kedrigern mu skočil do řeči. "To je velice zajímavý příběh. Ale proč sis byl tak jistý, že jsi neviditelný?"

"Měl jsem přece ten opasek trpasličího krále. Víš, jakou mají moc."

"Slyšel jsem o nich. Tenhle ji zjevně neměl."

"Ne. A já jsem za něj dal Zekkovi zlaták."

"Vypadá to, že ti ho ten ničema zase ukradl."

Ossomore se usmál a zavrtěl hlavou. Pak Kedrigernovi ukázal hnědý kožený řemen, který měl zapnutý přes jeden ze svých mohutných bicepsů. "Ne, pořád ho mám. Není sice k ničemu, ale neukradli mi ho."

Kedrigern si začal sestavovat jednotlivé dílky mozaiky. Některé otázky zůstaly stále nezodpovězené, ale vcelku už mu bylo jasné, co se stalo. Ossomore se zatím zaměřoval sesiláním kleteb na hlavy svých tří vězňů. Když vyčerpал svou zásobu nadávek - byl povahou spíše dobromyslný obr a mnoho jich neznal - podíval se na čaroděje a řekl: "A ty jsi mě vysvobodil a dal jsi těm třem lekci, na kterou jen tak nezapomenou. Jsem ti opravdu vděčný, Kedrigerne."

"Přátelé si musí pomáhat."

"Jak se ti můžu odvděčit?"

Kedrigern se usmál. "To nestojí za řeč, Ossomore. Nic bych od tebe nevzal. Možná jen malou památku... nějakou cetku... suvenýr..."

Acmax a jeho stráž čekali ve stínu vchodu do jeskyně. Když Kedrigern dorazil a sesedl z koně, král ho zachmuřeně přivítal. "Dal sis na čas, co?"

"Musel jsem nakoupit jídlo."

"Další jídlo? Vždyť jsi ho měl dost pro tucet mužů!"

"Z toho cestování mi vyhládlo. Ale vraťme se k naší záležitosti. Řekl jsi, že svou odměnu dostanu při předání opasku, je to tak?"

"Je. Ani o chvíli dřív."

"No dobře. Můžeš mě vyplatit," řekl čaroděj a shrnul si plášť. Pak si teatrálním gestem rozepnul opasek.

Acmax po něm dychtivě sáhl. Kedrigern ucukl a podržel mu ho před očima. Trpasličí král si něco zamumlal pod vousy, pak si sáhl pod halenu, a když zase natáhl k čaroději ruku, na dlani mu ležel diamant velký jako zralá oliva. Vyměnili si předměty a než si Kedrigern stačil prohlédnout svou odměnu, Acmax už měl opasek zapnutý kolem těla. Na okamžik zmizel, ale hned se zase objevil.

"Musel jsem si ho zkontrolovat," řekl.

"Žádný strach. Pořád funguje."

"Zkoušel jsi to, co?" zeptal se trpasličí král.

"Samozřejmě že ne. Kdybych chtěl být neviditelný, zařídil bych si to svým způsobem. Kromě toho vím, že u nikoho jiného než u tebe nefunguje."

Acmax se zamračil. "A jak to můžeš vědět? Nikdy jsem se o tom nezmínil."

"Samozřejmě že ne. Chtěl jsi, abych si myslel, že hrozí velké nebezpečí, a proto musím spěchat. A také jsi věřil, že až ho najdu a vyzkouším, budu si myslet, že se pokazil a dám ti ho i za sníženou odměnu."

Acmax se jen zamračil. Jako většina trpaslíků a všichni králové nesnášel, když ho někdo přechytračil. Kedrigern, který tento výraz viděl u králů už mnohokrát, se jen usmál. Trpaslík však jeho úsměv neopětoval a řekl: "No, zhostil ses svého úkolu rychle, to se ti musí nechat. A odvedl jsi dobrou práci."

Kedrigern vyšel z jeskyně, vytáhl diamant a zachytil na jeho fazetách sluneční světlo. Jak ho pomalu otáčel v prstech, blýskal se a zářil. Pak se uklonil Acmaxovi a řekl: "Samozřejmě, Vaše Veličenstvo. Jsem přece nejlepší. Sám jsi to řekl."

DOSLOV

Když jsem začal psát, často jsem si dělal starosti, že mi dojde materiál a nápady. Nakonec se ukázalo, že to žádný problém nebude. S radostí a potěšením shledávám, že tohle je moje už dvanáctá kniha o dobrodružstvích Kedrigerna, Princezny a jejich kolegů, přátel, klientů a nejrozumnějších protivníků, kterou vydalo vydavatelství Polaris.

V době, kdy jsem psal první Kedrigernovo dobrodružství, jsem o něm rozhodně neplánoval napsat sérii knih. Chtěl jsem prostě napsat humoristickou povídku o čaroději. Čirou náhodou končila způsobem, který přímo volal po pokračování. Toto pokračování pak vedlo k třetí povídce a ta zase k další. Časem jsem jich napsal dost na sbírku, a tak jsem se zeptal své vydavatelky, zda by o ni neměla zájem. Ta si povídky přečetla a navrhla, abych je spojil do románu.

Udělal jsem to, a tak vznikl můj první román o Kedrigernovi, Hlas pro Princeznu.

Od té doby jsem napsal ještě osm dalších románů o čaroději Kedrigernovi a jeho známých, stejně jako množství povídek. A pokračuji v tom. Když jsem psal první, nenapadlo mne, že čaroděj, který žije několik staletí a při své práci se setkává s množstvím různých lidí, magických fenoménů a fantastických tvorů, nejspíš bude mít rušný život a zajistí tak spisovateli dostatek materiálu pro víc knih, než kdy může napsat. Jsem velice rád, že tomu tak skutečně je.

Pro čtenáře, kteří se s Kedrigernem setkávají poprvé, bych rád nastínil, co se odehrálo v předchozích knihách. Čaroděj Kedrigern vysvobodil princeznu zakletou v ropuchu a oženil se s ní. Přestože teď byla půvabná dáma, dál kvákala jako ropucha a Kedrigerna stálo mnoho času a úsilí to napravit. Po četných frustrujících příhodách konečně získala zpět svůj hlas. Kromě toho získala i pár křídel a díky dlouhému zakletí talent k čarování. Pořád si však nedokázala vzpomenout na svůj život před zakletím a pátrala po své rodině tak dlouho, dokud se nedozvěděla pravdu. Poté se s Kedrigernem usadili a doufali, že nadále povedou normální čarodějnický život.

Některé události z jejich života jsou vylíčeny v předchozí sbírce povídek.* Povídky v této knize představují Kedrigerna, Princeznu a jejich kolegu Conhoona v každodenní magické praxi jejich povolání. V některých čelí vážnému nebezpečí, v jiných jsou kladeny velké nároky na jejich magii, zatímco v ještě jiných jim k řešení postačí zdravý rozum. Trojice románů o mladém Kedrigernovi předchází 'Hlas pro Princeznu' a vypráví o jeho dětství, mládí, učňovských letech a o pátrání po rodičích a vlastní totožnosti.

Ve většině knih žánru fantasy, ať už starých nebo nových, vážných nebo humoristických, dětských nebo pro dospělé čtenáře, bývá život čaroděje tajemný a vzrušující. V porovnání s životem, který vedou obyčejní lidé, takový nejspíš je. Černokněžníci a temní mágové se často stýkají s nevýslovnými zly staršími než čas, což musí klást nemalé nároky na jejich nervy; a když zrovna nepracují, patrně kují své zločinné pikle. Dobří čarodějové jako Kedrigern musí stejným zlům čelit, vydávat se na nebezpečné výpravy začarovanými kraji, připravovat komplikovaná zaklínadla nebo je rušit a bojovat se všemi příšernými a odpornými silami, jež proti nim poštvou jejich nepřátelé.

Pro Kedrigerna je tohle všechno každodenní rutina. Přicházejí k němu nejrozumnější lidé, nebo za ním posílají svoje posly, prosí ho, aby jim pomohl vyřešit jejich potíže a zbavil je zlých kleteb, zakletí a začarování. Čeká se od něho, že jim bude pomáhat, a on to dělá, přestože ho to nijak zvlášť netěší. Raději by zůstal doma u krbu, ve společnosti své ženy si četl ve starých kronikách nebo podřimoval, jenže práce je práce a on ji bere vážně. Možná reptá a mračí se, ale pomůže vždy. Conhoon to dělá stejně, až na to, že reptá a mračí se mnohem víc.

Princezna, možná proto, že byla sama obětí zlé kletby, mnohem více soucítí s jejich klienty - zvlášť s jinými princeznami. Vždy však oba jednají přísně profesionálně. Tak jsem je vytvořil.

Kedrigern není typický čaroděj. Skutečnost, že je ženatý a že i jeho žena je zručná čarodějka, z něj dělá v jeho branži výjimku. Ačkoliv se Princezna začala učit čarování velice pozdě a vlastně si to ani nezvolila, rychle v tom oboru začala vynikat - dokonce natolik, že nejednou zachránila i svého učitele a chotě Kedrigerna. Takže spolu nemají jen šťastné manželství, ale i úspěšné profesionální partnerství.

Mimo jejich speciální nadání jsou Princezna a Kedrigern obyčejný manželský pár, spolupracovníci v rodinném podniku, který provozují ve své vilce v Horách tichého hromu. Jejich práce vyžaduje, aby trávili mnoho času společně, doma i na cestách. Přestože se mají velice rádi a těžce snášejí chvíle vynuceného odloučení, ne vždy spolu souhlasí. Oba jsou silnými osobnostmi s vlastní individualitou a názory, kterých se neradi zřikají.

* * *

Většina povídek obsažených v této sbírce vyšla původně v The Magazine of Fantasy & Science Fiction, ale jsou mezi nimi dvě výjimky: 'Dlouhý, krátký a vysoký' jsem napsal speciálně pro tuto knihu a vychází v ní poprvé a 'Na trh, na trh' vyšla v USA letos v novém, vázaném vydání 'Kedrigernových kronik'.

Povídky 'Odraz a prozření' a 'Kedrigern coby prodáváč deště' byly napsány pro starší sbírku vydavatelství Polaris 'Trocha práce vznešeného druhu'. Později jsem je upravil a vydal ve výše zmíněných 'Kedrigernových kronikách'.
John Morressy

JOHN MORRESSY
KEDRIGERN
ČARODĚJ NA ROZTRHÁNÍ

Z různých amerických originálů
a dosud nepublikovaného rukopisu
vybral, sestavil a doslovem opatřil John Morressy,
přeložil Petr Caha.
Obálku nakreslila Zdeňka Boušková,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopč9 464, Frenštát p. R.
v roce 2003 jako svou 144. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.

Cena: 159 Kč

ISBN 80 - 7332 - 033 - 9